

Nước Mắt Sẻ Ngừng Rơi

Contents

Nước Mắt Sẻ Ngừng Rơi	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	27
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	36
25. Chương 25	37
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	42
29. Chương 29	44
30. Chương 30	46
31. Chương 31	48
32. Chương 32	50
33. Chương 33	51
34. Chương 34	52
35. Chương 35	54
36. Chương 36	56
37. Chương 37	58
38. Chương 38	60
39. Chương 39	61
40. Chương 40	62
41. Chương 41	64

42. Chương 42	66
43. Chương 43	67
44. Chương 44	69
45. Chương 45	71
46. Chương 46	71
47. Chương 47	73
48. Chương 48	75
49. Chương 49	76
50. Chương 50	77
51. Chương 51	79
52. Chương 52	80
53. Chương 53	82
54. Chương 54	83
55. Chương 55	85
56. Chương 56	86
57. Chương 57	89
58. Chương 58	90
59. Chương 59	92
60. Chương 60	93
61. Chương 61	95
62. Chương 62	96
63. Chương 63	98
64. Chương 64	99
65. Chương 65	101
66. Chương 66	102
67. Chương 67	104
68. Chương 68	105
69. Chương 69	106
70. Chương 70	107
71. Chương 71	109
72. Chương 72	110
73. Chương 73	111
74. Chương 74	112
75. Chương 75	114
76. Chương 76	115
77. Chương 77	117
78. Chương 78	118
79. Chương 79	119
80. Chương 80	121
81. Chương 81	122
82. Chương 82	123
83. Chương 83	125
84. Chương 84	126
85. Chương 85	129
86. Chương 86	131
87. Chương 87	133
88. Chương 88	135
89. Chương 89	138
90. Chương 90	140
91. Chương 91	142
92. Chương 92	143
93. Chương 93	146
94. Chương 94	149
95. Chương 95	152

96. Chương 96	154
97. Chương The End	156

Nước Mắt Sẽ Ngừng Rơi



Giới thiệu

Những nhân vật chính trong truyện: Nó - Vũ Thảo Nhi là đại tiểu thư của tập đoàn lớn mạnh nhất th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-se-ngung-roi>

1. Chương 1

Sau chuyến bay từ Mỹ về Việt Nam. Tại sân bay có 1 cô gái mặc váy trắng, giày trắng, nón trắng và 2 hàng vệ sĩ mặc vec đen xuất hiện làm náo loạn cả sân bay Nội Bài. Nó rảo mắt nhìn xung quanh 1 lượt rồi thấy ba nó, nó phụng phịu lại gần.

-Ba à, sao ba lại gọi nhiều người đến vậy con tự bảo vệ được mình mà_nó nũng nịu trông cực dễ thương

-Con bé này, ba không yên tâm con mới khỏe lại mà. Ngoan nào ba đưa con về nhà, mẹ con đang đợi con đó_ba nó nói

-Dạ_nó dụi đầu vào vòm ngực ấm áp của ba nó

Trước cổng nhà nó (nói là nhà chứ không khác gì cung điện cả), tất cả người làm quản gia, tất nhiên có cả mẹ nó và Tuyết Mai đều ra đón ba con nó. Mắt nó ươn ướt chạy ra khỏi chiếc BMW

-Mọi người, con về rồi đây_nó ôm chầm lấy mẹ

-Con gái ngoan, mẹ nhớ con quá giờ con lớn quá rồi mẹ xin lỗi 2 năm qua không qua thăm con được_mẹ nó không kìm được nước mắt. Nghẹn ngào nhìn đứa con bé bỏng.

-Không sao đâu mẹ con lớn rồi mà tự lo inh được, con cũng khỏe lại rồi mà_nó cười nhẹ như nắng ban mai tràn đầy sức sống.

Nhìn thấy nó cười ai cũng thoáng ngạc nhiên, đương nhiên ai cũng biết nó rất đẹp đặc biệt là khi cười nhưng kể từ “ngày định mệnh” đó nụ cười đó đã không ai còn được nhìn thấy. Ai ai cũng cảm thấy vui vì nó đã trở về chính nó sau 2 năm xa cách

-VŨ-THẢO-NHI_tiếng nhỏ Tuyết Mai làm ai cũng phải giật mình kể cả nó -Sao giờ mới chịu về hả, mày có biết tao nhớ mày lắm không_TM cũng sắp khóc may mà nó ngăn lại được.

-Tao cũng nhớ mày lắm_đến ôm nhỏ

-Thôi vào nhà được rồi đây, cả nhà muốn ở ngoài đường mà khóc tiếp hả_ba nó bắt lực nhìn cả nhà làm ai nấy bật cười(chỉ ở nhà ba nó mới thể chứ bên ngoài ba nó cực kì nghiêm túc). Nó xoa bụng rồi tiếp lời

-Đúng rồi, vào nhà dùng bữa thôi mọi người__nó cười tinh nghịch

Bữa tối diễn ra vui vẻ trong tiếng cười và lời hỏi thăm của mọi người giành cho nó.

...

10h tối đang uống trà cùng ba mẹ, Tuyết Mai xin phép cả nhà kéo Thảo Nhi lên phòng với lí do đi đường cũng mệt nó muốn nghỉ sớm. Ba mẹ nó gật đầu đồng ý

*Trên phòng:

Hai đứa nằm trên giường nhìn ra cửa sổ ngắm sao, gió thổi nhẹ nhàng làm tóc nó bay bay. Im lặng một lúc Jan(tên TM) lên tiếng

-mày ổn chứ?

Nó không nói gì, nhìn Jan tỏ ý không hiểu.

-chuyện...à thôi không có gì đâu, ngủ thôi__Jan cười

(đừng thắc mắc tại sao Jan lại ngủ ở nhà Nhi vì trước đây khi nó ở nhà Jan luôn ở đây mà, với lại ba mẹ 2 bên chơi thân với nhau nên chuyện 2 đứa lên nhà nhau ngủ là chuyện bình thường)

Hai người nằm trên giường theo đuổi 2 suy nghĩ riêng rồi cũng ngủ thiếp đi, gương mặt nó vẫn phẳng phất một nỗi buồn

2. Chương 2

*4h sáng hôm sau

-Ji(tên Nhi) dậy nhanh__Jan hét luôn vào tai Ji làm nó giật mình tỉnh giấc.

-mày điên à, mới 4h sáng gọi làm gì__nó hét đáp trả rồi trùm chăn ngủ tiếp (==’ bó tay cái pà này ham ngủ thế, Ji trừng mắt, t.g chuẩn lẹ)

-dậy...dậy...nhanhhh tao quên nói mày ba mẹ làm thủ tục nhập học ày rồi dậy còn đi lấy đồng phục nữa, có chịu dậy không hả__Jan nổi giận kéo hết chăn ra khỏi người nó, nó cũng bực không kém mới sáng ra đã bị hành hạ(eo -_- hành hạ mới sợ chứ)

-tao dậy là được chứ gì__nó bực vô phòng làm vsen đóng cửa cái RẦM !!!

Hôm nay là một ngày đẹp trời, gió thổi nhẹ nhẹ những tia nắng tinh nghịch đã bắt đầu chiếu xuống từng ngõ ngách trong khu phố rất ấm áp.

Tại phòng nó, vsen xong nó mặc bộ đồng phục mà Jan đã đặt trong phòng. Một chiếc áo trắng caro đỏ ở chân áo và tay áo, váy cũng caro đỏ nốt rất nổi bật, cuối cùng là khoác ngoài chiếc áo gile có thêu logo trường Trịnh Kim thời tiết Hà Nội giờ cũng đã se lạnh nên trường may thêm áo khoác ngoài cho học sinh. Đúng là trường danh tiếng có khác khá là chu đáo.

Nó thắt 1 một chiếc nơ caro lên cổ, buộc tóc lệch chân đi dày búp pê. Trông nó vừa xinh như công chúa lại có phần cá tính ngỗ nghịch. Đứng trước gương nó mỉm cười hài lòng

Jan thấy bạn đã thay đồ xong, chợt mỉm cười nụ cười rất ư là dễ thương

-mày xấp làm con trai trường TK(viết tắt Trịnh Kim nhá m.n) chết rap hết rồi__Jan thâm nghĩ. Jan giống nó chỉ khác là Jan tết tóc chéo, buộc nơ đỏ tay đeo 2 vòng tuần giày hăng nike màu trắng

-mày tính tự sướng trước gương mãi à, xuống ăn sáng còn đi học nữa__Jan tựa cửa nói vọng vô mỉm cười với nó

-ô cê, đi thôi_nó kéo Jan xuống

*Tại trường TK

-nè mày ơi, hình như hôm nay có học sinh mới đấy_tiếng hsinh 1

-girl hay boy mày_hsinh 2

-girl nghe nói mới từ Mỹ về, xinh lắm_hsinh 3

...

Nó với Jan muốn thay đổi không khí nên quyết định đi bộ đến trường. Mỗi tội đi đến đâu người ta lại chỉ chỗ bàn tán về nó và Jan. Cũng phải thôi vì 2 đứa nó quá đẹp mà (t.g *tự hào*)

Vừa đi Jan vừa giới thiệu với nó về trường TK

-Trường TK là một trường danh tiếng chỉ nhận dạy con của đại gia, dạy cả cấp 2 cấp 3 luôn vì thế mà trường rất rộng,nguyên cái sân trường chắc đã bằng cái sân vận động rồi. Trường chia làm 3 dãy nhà cao 5 tầng, 2 tầng dành cho cấp 2 và cấp 3, tầng còn lại là kí túc xá. Còn dãy nhà 2 tầng là phòng hội đồng...

Jan đang thao thao bất tuyệt thì...

KẾT!!!! tiếng xe kèm theo tiếng hét kinh hoàng của Jan

-thằng-mù-nào đi xe ngu quá vậy!!!_Jan hét xem xét nhìn nó xem có bị thương không(Jan rất thương nó) lại nhìn chủ chiếc exenticer màu đen hãng xe không phải ai cũng có được, xe này mới sản xuất có 2 chiếc mà giá lại rất khủng.

-đồ điên_chàng trai đó lạnh lùng đáp trả không thèm nhìn nó rồi phóng xe đi

%&^\$#\$\$%^%_Jan rửa tên đó, lòng bực tức may mà nó nói

-thôi kệ đi, tao không sao_giọng nó lạnh lùng không kém-đi thôi muộn rồi

Vậy Jan mới ngừng *** tên đó

Ji và Jan đâu biết rằng sau buổi trạm trán này là bao nhiêu sóng gió xảy ra

3. Chương 3

Hai đứa vừa bước vô cổng trường là bao nhiêu ánh mắt nhìn theo, con trai xịt cả máu mũi con gái thì ngưỡng mộ với nhan sắc hai đứa nhưng không ít người ganh ghét.

-Jan_một cậu con trai chạy lại phía Jan.

-hử?? có chuyện gì?_Jan thắc mắc. đảo mắt về phía cậu

-ai đây, học sinh mới sao

Jan dường như đã hiểu chuyện, gật gù như pà già :)) vỗ vai nó chỉ về phía cậu kia

-Ji à đây là Tịnh Nguyễn Hân, học 10a1 cùng lớp với tao nghĩa là cùng lớp với mày đấy_Jan giới thiệu. Nó gật đầu tỏ ý chào

-Còn đây là Vũ Thảo Nhi, gọi nó là Ji được rồi 2 người làm quen đi_Hân gật đầu nhìn sang Ji hỏi

-chắc bạn là học sinh mới chuyển từ Mỹ về, rất vui được làm quen mà bạn đã lên gặp hiệu trưởng nhận lớp chưa vậy_Hân hỏi nó

-bây giờ đi_nó lạnh lùng trả lời rồi kéo Jan đi làm Hân hơi hụt hẫng nở 1 nụ cười khó hiểu-thật đặc biệt_Hân thầm nghĩ

-mày về lớp trước đi_nó nói Jan

-đi 1 mình được chứ_Jan hỏi

-được tao muốn đi dạo một chút rồi mới lên,bye

Nó rảo bước đi, đi mãi rồi mới để ý đã ra sân sau của trường, nếu ai không để ý sẽ không thể thấy khung cảnh sau bức tường cách nhà thể dục với ở đây. 2 hàng phong dài và 1 hồ nước, nó cứ đi mãi bỗng đứng lại khi nhận ra có người với mùi thuốc. Nó khó chịu nhìn xem ai phá vỡ khung cảnh mà nó cho là thơ mộng này.

Nó nghiêng người lại thì nhìn thấy có 1 cậu con trai đang tựa mình cạnh một cây phong to nhất ở đây, mắt nhìn xuống hồ tay cầm điều thuốc, đúng phải nói rằng cậu ta rất đẹp càng mi dài cong, làn da trắng tóc nhuộm màu đỏ hung vuốt keo nhìn rất phản nhưng nó cũng không dám trêu trọc nên không mấy may quan tâm mà nhìn mãi về phía đồng cỏ bên kia hồ

-CÚT_là tiếng của hắn, miệng thì nói mà mắt vẫn không thèm nhìn lại một lần.

Nó nghe thấy nhưng vẫn vờ như không hay

-CÚT-Đi, cô điếc à_giờ hắn mới quay lại nhìn nó –thì ra là cô_hắn thầm nghĩ môi nhếch lên 1 đường cong hoàn mỹ đầy sự khinh bỉ

-chắc ba mẹ anh không dạy anh phép lịch sự tối thiểu nhỉ_nó chẳng thèm nhìn.

Dường như nó đã chạm vào nỗi đau của hắn, mắt hắn hằn lên những tia đỏ, bước đến túm gọng cổ nó.

-vậy đó, thì sao có vẻ cô chán sống rồi_nó nhúm mày khó chịu, nhưng vẫn không thể hiện ra bên ngoài vẫn bình thản nhìn vào đôi mắt hắn, cắn chặt răng vì thiếu oxy. 1 phút trôi qua, rồi 2 phút nó vẫn nhẫn nại cuối cùng hắn cũng nới lỏng tay ra bước đi

Nó cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không quan tâm, hít thở đều cho đủ oxy. Cổ trắng ngần của vẫn còn hằn lên vết tay của hắn. Mặc kệ nó đi đến phòng hiệu trưởng muộn quá rồi

*Ở một góc khác, hắn phải hắn chính là Trịnh Nhật Duy. Sao hắn lại thả tay ra ư, chính hắn còn không biết việc tha chết ột ai làm vướng mắt hắn là điều hắn chưa từng làm. Nhưng khi mắt đối mắt với nó không hiểu sao hắn lại không nổi, một phần vì mắt nó giống người con gái ấy, hắn cười nhạt

-mình điên rồi_thầm nghĩ rồi gạt phăng cái suy nghĩ đó đi.

4. Chương 4

Bước đến cửa phòng hiệu trưởng, nó gõ cửa mãi không ai mở nên tự vào luôn (tự nhiên như ở nhà :3). Nhìn một lượt chẳng thấy ai trong phòng định bước ra bỗng có tiếng gọi

-Ji hả, vào đi cháu_bác Thịnh từ ngoài hành lang bước vào(bác họ nó làm hiệu trưởng)

Nó còn chưa kịp nói câu nào bác Thịnh đã tuôn một tràng

-Cháu về khi nào thế, ba mẹ có khỏe không, cái Jan không đi với cháu à,...

-Chà!!! lớn quá rồi, càng lớn càng xinh #^%\$\$^%

Nó choáng, hét ầm lên

-STOP

hix hix tiếng sụt sùi của bác nó, lớn rồi mà hơi tí là khóc nhưng chỉ như thế này khi gặp nó thôi :))

-cháu học lớp 10a1 đúng không?_nó hỏi. Bác gạt đầu thế là nó quay người đóng cửa đi luôn. trước khi ra nó còn nhắc lí lịch của nó nhớ giữ kín

Nó đi rồi bác Thịnh mới mỉm cười hài lòng trở về với dáng vẻ nghiêm túc điềm đạm thường ngày, cháu gái ta lớn quá rồi nhỉ mỉm cười khó hiểu...

Cầm trên tay bản đồ của trường nó bắt đầu đi tìm phòng học nó, cũng dễ tìm vì khối 10a nằm trên tầng 2. Nó vừa tìm được phòng 10a1 cũng là lúc tiếng chuông vào học bắt đầu vang lên, trường nó vào học lúc 8h30 đến 11h ăn trưa rồi tiếng tục ca học chiều. Nó đang mơ màng nhớ đến lời nhờ Jan hỏi sáng giới thiệu thầy tiếng cô giáo Liên cất lên

-Em vào lớp đi

Nó bước vào lớp vẫn không hề quan tâm, phải nói rằng lớp 10a1 toàn nhân tài chỉ số IQ phải từ 180 trở lên nhưng chẳng ai quan tâm tới ai, mỗi người tự học nên xuất hiện học sinh mới hay không cũng không cần biết

RẦM!!! cô Liên đập mạnh tay lên bàn làm cả lớp ngoái nhìn lên cô mới thở phào bắt đầu giới thiệu

-năm nay lớp ta có hsinh mới, em tự giới thiệu về mình đi_cô cười hiền nhìn nó

-mình họ Vũ tên Nhi, gọi mình là Ji được rồi_nó điềm đạm giới thiệu xung quanh người nó xuất hiện không khí lạnh đến cô Liên cũng phải rùng mình.

-em tự chọn chỗ ngồi đi lớp mình còn rộng

-em ngồi cạnh Tuyết Mai_cô gật đầu đồng ý

Nó về chỗ, nhờ Jan mới bắt đầu tra hỏi

-sáng giờ mày đi đâu thế tao tìm mày không thấy gọi đt thầy không nghe hả_Jan huých vai nó khó chịu

Nó liền mở đt ra có 63 cuộc gọi nhờ từ Jan(kjh thật) chắc nhờ lo lắm.

-lát nữa tao kể cho giờ tao ngủ đã_trả lời Jan xong nó gục đầu thiếp đi

Jan lắc đầu ngán ngẩm rồi lôi ipod ra chơi game(nhờ này ham chơi game lắm)

Nó đâu biết rằng có ánh mắt nhìn nó này giờ

RENGGGGGG!!!!!! tiếng chuông hết giờ vang lên học sinh nháo nhào chạy xuống căn-tin không trừ lớp nó.

-dậy xuống kiếm gì ăn đi mày_Jan gọi nó

Vừa đi Jan vừa bắt nó kể chuyện sáng nay nó đành phải kể lại toàn bộ trừ việc hấn póp cổ nó ra nếu không Jan làm loạn lên mất...

-hú hú anh Khánh i love youuu -anh Nhật Duy handsome quá_một đứa con gái nói xong xịt máu mũi lăn ra ngất luôn

#\$^%\$%^\$^%\$^%

-CÂM-HẾT-ĐI_tiếng nó hét lên làm ai cũng phải ngoái nhìn kể cả 2 chàng nhà ta. Cũng không trách được nó trước giờ nó ghét nhất ồn ào mà

-uầy, tiếng hét mày có công lực thật đấy_nhờ Jan ghé tai nó nói xong cười mắc mề

Một đứa con gái bước ra từ cái đám lao nhao đó đến gần nó và Jan, trên môi nở một nụ cười thánh thiện nhưng sau đó là một con cáo đầy mưu mô.

-chào bạn chắc bạn là học sinh mới đúng không, trông bạn thật dễ thương_cô ta cười rồi nói tiếp

-mẹ mất bố mở công ty nhỏ nhờ học bổng mà vô được TK mà đòi cao sang sao hahaaa_tiếng cười khinh bỉ đồng loạt vang lên.

CHÁT!!!! cô ta im bặt, ôm mặt rồi hét lên

-mày dám động vào Hoàng Nguyễn Uyển Nhi này sao, con ranh_Uyển Nhi(UN) hét vào mặt Jan.Ai bảo UN dám sỉ nhục nó làm gì. UN định tát trả thỳ

CHÁT!!! lại một tiếng tát nữa vang lên nhưng phải Jan bị tát mà lại là UN, nhưng lần này người tát UN là nó. Mặt nó nóng dần cười khinh bỉ rồi nắm tay Jan đi ra khỏi căn tin

UN mặt đỏ lựng vì tức, 2 đứa mày đợi đó_UN gầm lên từng chữ

Đâu ai biết rằng nhất cử nhất động của nó và Jan đều được thu gọn trong mắt hần, Khánh và Hân. Không ai nói ai đều mỉm cười

5. Chương 5

-điều tra về nhỏ hồi nãy đi_nó nhìn Jan

-à hồi trước tao cũng điều tra rồi, nhỏ đó là nhị tiểu thư nhà Hoàng Nguyễn công ty bánh kẹo lớn nhất nước mình nên tự kiêu. Nhỏ đó là fan cuồng của cái thằng nào tên Nhật Duy trường mình ý. Tao cũng mới chuyển vô trường này mà biết đâu mà cũng chẳng quan tâm hì hì

Jan cười trừ, nghe Jan nói vậy nó cũng không nghĩ nhiều làm gì cho nặng bộ nhớ. Yên lặng một chút 2 đứa lại kéo nhau về lớp trong khi bụng đang biểu tình dữ dội vì nãy chưa ăn được gì

Nó đâu biết rằng ở đâu đó có người đang nhìn nó với ánh mắt căm thù. Cuộc sống của nó sau này sẽ ra sao...

*Tối ở nhà hần:

Nhốt mình trong phòng không một ánh điện, vẻ tự cao tự đại ban ngày đã biến mất. Bây giờ ở hần chỉ có sự cô đơn và mệt mỏi, ai nhìn hần cũng chỉ thấy hần có 1 cuộc sống hạnh phúc no ấm không vướng bận lo âu, nhưng đâu phải đâu có ai hiểu được lòng hần, đâu ai biết được hần đã phải trải qua quá khứ như thế nào...

"Tạm biệt những nỗi cô đơn trong đêm chờ mong mỗi mòn

Mà chẳng biết em đang vui say cùng ai

Và quên hết đi những nỗi muộn phiền chất chứa lâu nay

Vòng tay anh đâu đủ lớn để ôm em.

Tình vỡ tan vì ai ai ai ai ai ai ai ai

Anh mất đi bao nhiêu niềm hy vọng

Những ngày qua anh chẳng nhận ra em là ai ai ai ai ai ai ai ai

Thật đâu đó ánh mắt đôi ta nhìn nhau bây giờ..."

[Ai ai ai_La thẳng]

tiếng nhạc chuông của hần vang lên, là số của Khánh

-có chuyện gì_hần nghe máy

-bang Hồ Vương đến thăm ta rồi, mày đến ngay đường...số...ngay đi

Hần tắt máy mặc áo sơ-mi cách điệu đen, quần tụt đen, đeo khuyên hình chữ thập sáng lấp lánh, giày hãng nike đen trắng nhìn rất ư là bụi và handsome. Khoác lên người chiếc áo da màu đen nốt lấy chiếc exenticer và phóng vụt đi giữa màn đêm tĩnh mịch.

Nó ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài thấy có tiếng xe phóng nhanh qua cũng không để ý. Cầm đt lên đọc tin nhắn của Jan

"bar chơi đi ra wind's nhé, chuẩn bị đi tao đến đón"

-ô cê

Tóc nó uốn lộn to thả ra, mặc chiếc áo thun trắng in hình đầu lâu, tay đeo 2 vòng tuần, quần sóc da đen ngắn lộ độ chân trắng ngần, nó đeo lens màu đỏ rubi với kẻ mắt trang điểm nhẹ trông nó giờ cực kì quyến rũ khác hẳn với hình ảnh nó thường ngày. Ngắm mình lại trong gương nó chặc lưỡi hài lòng

Pim...!!!pimm

Mới đó mà Jan đã đến, nhỏ này nhanh nhẹn thật_thầm nghĩ nó chạy ra khoác theo chiếc áo da có mài rách vài đường trông bụi cực. Nó vô nhà xe lấy chiếc exciter giống của Jan rồi hai đứa phóng đến bar

*Ở bar wind's:

Nó và Jan bước vô, tất cả giốn ánh mắt vô bọn nó. Jan buộc tóc lệch, mặc áo pun lệch vai lộ đôi vai trắng, cổ đeo vòng to bản quần sóc jeans ngạ đùi mài rách, tai đeo khuyên pha lê. Con trai trong quán nhìn 2 đứa mà thêm thường, nổi cơn thú tính

-này 2 cô em_2 tên con trai lại gần bọn nó

-tối nay đi chơi với bọn anh nhé, vui vẻ chút_tên đó nở một nụ cười dâm đãng, rồi vuốt má nó

RẮC!!! RẮC...nó pẻ gãy tay hắn, nhếch môi khinh bỉ ghé tai hắn nói

-thô bỉ

-Á á á, mày dám bọn mày lên xử nó cho tao_tên đó mắt trợn lên hẳn những tia đỏ, tức giận đập phá đồ trong bar

Một đám hơn 10 tên đô con tiến gần tới nó và Jan, chỉ trong vòng 2' đã nằm rạp hết xuống. quá tầm thường. Thấy có tiếng động lạ chủ bar bước ra nhận ra ngay Jan và nó tức giận

6. Chương 6

*nói 1 chút về nhân vật mới nhé:

Tịnh Nguyễn Hân: nhà cũng thuộc dạng khá giả, hòa nhã đối xử tốt với mọi người. Học cùng lớp nó, đẹp trai thua hẳn và Khánh, IQ 180/200. karate đai đen sau, giỏi kiếm Nhật(nv này xuất hiện chap 3 :p)

Kim Huyền Vũ(Key): Ba mẹ mất sớm, trước kia được nó giúp đỡ và dạy võ. thời gian không có nó tự mở quán bar mong ngày nó trở về. Đẹp trai cũng thua hẳn và Khánh, IQ 180/200. cách tay phải của nó trước kia

-đại tỉ_Key(chủ bar) cúi đầu xin lỗi nó

Cả đám người ngờ ngàng không biết mình đã đắc tội ai. Hân gằn lên nói bọn đàn em

-lôi bọn rác rưởi này ra ngoài, xử lí nhanh gọn vào

Bị nó và Jan đánh đã thừa sống thiếu chết giờ lại bị lôi ra ngoài vẫn chưa khỏi hoàn hồn, cúi đầu van lạy xin tha mạng nhưng kết cục cho kẻ dám động vào 2 đứa nó vẫn chỉ là một mà thôi

Xử lí xong bọn chúng Key mới lên tiếng mời

-đại tỉ(nó) nhị tỉ(Jan) uống chút gì chứ_Key e dè nhìn cả 2, một phần cũng mong được nó tha lỗi

-1 whisky black label_nó lạnh lùng trả lời.

Black Label là kết hợp một cách kì diệu hương vị của 40 loại whisky hảo hạng, hương vị rất độc đáo luôn là lựa chọn hàng đầu của nó

-1 chivas đi Key_Jan cười nhẹ.

Jan rất thích màu vàng hổ phách ấm áp này, hương thơm quyến rũ lan tỏa của thảo mộc hoang dã, mật ong trái cây,...Jan cảm thấy dễ chịu khi uống loại này

Key uống whisky táo, vị thanh ngọt...tất cả đang thưởng thức thức uống của mình chợt Key nói

-hôm nay có cuộc giao đấu của Hổ Vương vs JP, chủ bang vs phó bang đã đi rồi mọi người có muốn đến góp vui không_Key nhấp 1 ngụm whisky dò hỏi

-lâu rồi chưa hoạt động gân cốt, phải đi chứ_Jan tinh nghịch đáp. nhìn sang nó gật đầu.

Thế là lại một lần nữa 3 chiếc xe lại lao vút đi, để lại vài vệt khói do bánh xe ma sát với mặt đường.

vài dòng hồi tưởng của Key

2 năm trước

-Tuyệt tử_hàng nghìn người đồng thanh chào nó

Bên cạnh nó lúc nào cũng xuất hiện Jan và Key, có thể nói đây là trợ thủ đắc lực của nó. Một đứa con gái mới 14t đã đánh bại bao nhiêu bang chủ các bang lớn nhỏ trong 1 đêm, tiếng tăm nó vang dội trong chốn giang hồ từ đó và lập ra bang JP lấy tên Tuyệt Đen...

Một thời gian sau xuất thân của nó bị lộ, bọn chúng biết không thể giết được nó nên đã nhắm vào người thân của nó. Cuối cùng cái ngày định mệnh đó đã đến cướp đi sinh mạng người nó yêu thương nhất, từ đó cái tên “Tuyệt đen” cũng đi vào lịch sử

Key đang mơ màng trong dòng suy nghĩ cũng bừng tỉnh khi thấy cảnh đánh nhau trước mặt. Không có từ nào diễn tả được ngoài từ SOCK máu me bê bết,nhiều xác đè nhau, 2 bên vẫn tiếp tục đánh trả dù đã kiệt sức nhưng không bên nào chịu thua.

Nó và Jen nhìn trân trân vào đám hỗn loạn, Jan mang theo 3 chiếc mặt nạ nghĩ là sẽ phải dùng đến không ngờ phải dùng thật. 1 chiếc màu vàng hổ phách đưa Key, chiếc màu xanh ình và chiếc cuối cùng màu trắng tinh khiết điểm xuyến vài hạt pha lê đen đưa cho nó. Cả 3 nhìn nhau gật đầu

-mày nghĩ mày sẽ thắng được tao sao_tên bang chủ Hổ Vương nhìn hấn cười đắc ý.

-dừng vội mừng quá sớm_tuy người hấn bị thương khắp nơi nhưng vẫn lạnh lùng đánh trả.

Hấn dùng hết sức dồn lực đâm vào bụng tên bang chủ HV nhưng tên đó vẫn nhanh tránh được, huyệt đà hấn lãnh trọn 1 cước đá từ tên kia. Do đã bị thương quá nhiều hấn khụy xuống.

-tạm biệt nhá Devil huyền thoại_bang chủ HV cười ranh mãnh, đánh thêm một đòn quyết định

Bỗng 1 tia sáng xẹt qua đỡ đòn cho hấn, là một bông Tuyệt đen. Thời gian như ngưng đọng giây lát, rồi đồng loạt quỵ xuống

-Tuyệt tử_bang chủ HV run run gọi tên nó, rồi rút quân về ai ai có mặt ở đó cũng hiểu Tuyệt Đen bảo vệ cho JP và nó đã trở lại

Hấn còn đang ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì, Tuyệt đen là ai, sao lại cứu hấn, sao bang HV lại rút về_hàng loạt câu hỏi đang hiện ra trong đầu hấn

-về bang thôi, tao sẽ giải thích ày sau_Khánh đỡ hấn dậy

Nó Jan và Key thấy mọi chuyện đã trở lại bình thường cũng yên lòng phần nào, nó không bảo vệ hấn mà là bảo vệ danh dự của JP.Sự trở lại của nó là tốt hay xấu, các bạn đón đọc tiếp chap sau nhé!!!

7. Chương 7

Ai về nhà nấy mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, không ngoại trừ nó.

Ở đâu có người ở đó có giang hồ, trong giang hồ thì có phân tranh thù hận, có chém giết và có rất nhiều nam thanh nữ tú không làm gì cũng có đủ cơm no áo ấm. Hành tung của họ rất khác thường võ công thì tái thể, vậy nên đi đâu họ cũng được người người ngưỡng mộ. Tuy nhiên cái gì cũng có mặt trái của nó, có quyền lực có tiếng tăm thì việc mất đi cái gì đó là chuyện thường, với nó cũng vậy việc mất đi ba mẹ người nó yêu thương nhất là một cú sock rất lớn với nó. Tuy ba mẹ nuôi nó hiện giờ rất yêu thương nó, nói với nó việc ba mẹ nó mất vì thương trường có người sát hại nhưng nó không tin. Việc đó ám ảnh nó đến giờ...

-ba mẹ, hai người có hận Ji không, con có lỗi với 2 người.

Nghĩ lại chuyện cũ bất giác dòng nước mắt chảy xuống thấm vào đôi môi anh đào chúm chúm, vị mặn của nó làm tim nó thắt lại. Cầm 2 viên thuốc bỏ vào miệng uống rồi lên giường thiếp đi lúc nào không hay, gương mặt thanh tú đã giãn dần ra

*Trong bar wind's:

Có 3 chàng trai đang ngồi đối diện nhau, gương mặt hần lạnh tanh. 15' rồi 20' vẫn im lặng. Không thể chịu được không khí này nữa Key lên tiếng

-2 anh muốn biết chuyện gì thì cứ hỏi_Key giơng dặc nhìn vào mắt hần nói.

-chú biết anh định hỏi gì mà_hần nhếch môi 1 đường cong hoàn mỹ xuất hiện trên khuôn mặt hần, đây mê hoặc. Ai nhìn thấy hần lúc này chắc cũng phải chết mê.

-Người đã ra tay giải vây cho JP là Tuyết đen huyền thoại, người đó là bang chủ cũ của JP do 2 năm trước người xảy ra một số chuyện nên rút lui khỏi thế giới ngầm. Tất cả lí lịch hành tung đều được giữ kín, không ai biết được sự xuất hiện hôm nay quả thật là đáng ngạc nhiên(trước khi rời khỏi Jan đã nhắc nhở Key phải giữ kín thân phận nó, và việc Key quen biết bọn họ)

Sự im lặng lại bao trùm một lần nữa, hần vẫn đang nghi hoặc người mang tên Tuyết đen mà nhiều người nể phục là ai. Sao giờ mới xuất hiện

-thú vị thật, tôi sẽ tìm ra cô là ai sớm thôi Tuyết đen à_nhấp ngụm chivas bạc hà, hương thơm thanh mát lan tỏa.

Khi ai ấy dần chìm vào giấc ngủ thì 1 cuộc trạm trán bất đắc dĩ xảy ra. Nhân vật chính lần này không ai khác là Khánh và Jan.

-anh có mắt chỉ để làm cảnh thôi hả_Jan trừng mắt nhìn Khánh và vết xước trên chiếc exciter mà Khánh gây ra.

Chuyện là thế này, sau khi chia tay nó ra về Jan muốn đi hóng gió một chút đi xe giảm stress thấy bên đường có bán ngô nướng thắng gấp lại lấp đầy giả dầy thì không biết từ đâu sau nó cũng có người thắng gấp lại đụng vô xe Jan. Người đó không ai khác chính là Khánh, sau đó cuộc chiến đấu mắt đấu khẩu như trên xảy ra

-cô ngang ngược thật, đã phóng ẩu lại thắng gấp tôi mà không nhanh tay thắng kịp là sảy ra tại nạn rồi, cô còn cãi cùn à_Khánh đốp chất lại, nhìn vào mắt Jan thách thức

-hơ hơ, tôi đi như thế nào là việc của tôi, đường rộng anh không biết đường tránh à, bắt tài vô dụng_Jan gân cổ lên cãi

-cái ***_(hơi tục xl m.n) Khánh tức tuôn một câu, nắm chặt tay định đánh Jan nhưng cậu trước giờ không đánh con gái.

-cô đợi đấy

Nói xong Khánh bỏ đi, mình Jan ở lại vẫn không ngừng rửa tên làm xước xe cô

Xoảng!!! không hiểu sao nó lại cảm thấy bất an, tìm thấy lại một nhịp li nước trên tay nó rơi xuống

Tít tít tít

Nó nhận được tin nhắn và một hình ảnh

“đến nhận xác ba mẹ mày đi, haha”

Tay nó run lên mở hình ảnh là hình ba mẹ nó bị đánh đập dã man, máu lẫn dãi trên trán mẹ nó. Mắt nó đã chuyển sang màu đỏ, tức giận thực sự. gọi điện cho ba nuôi(ba nó vua mafia ý) gọi người đến địa điểm mà người nhắn nói.

Trong đêm hàng trăm người mặc đồ đen tập trung lại ở một ngôi nhà hoang, nó đạp cửa bước vô đã thấy ba mẹ nó trên người bầm dập cùng 3 tên trên tay cầm súng chĩa súng vào nó.

-mày chết thì ba mẹ mày được sống, thế nào bỏ súng xuống và bảo mấy người ở ngoài rút ngay đi_tên đó hăm dọa nó. Nó cười nhạt

-Ji con, không được con phải sống_ba nó thề thào kiệt sức

Nước mắt nó trào ra.

-con xin lỗi_nó gạt nước mắt bỏ súng xuống –mọi người đi hết đi_nó nói vọng ra

PÀNG!!! viên đạn tưởng chừng như gim thẳng vào tim nó nhưng ba nó đã chắn cho nó. Tim nó như ngừng đập

8. Chương 8

Mồ hôi nó túa ra ướt đầm ga giường, lại là cơn ác mộng đó. Nó lại khóc, không biết bao đêm nó phải uống thuốc ngủ mới yên giấc được nhưng dạo này nó đã kháng thuốc. Thuốc ngủ liều nặng nhất cũng không tác dụng đối với nó.Ngừng khóc, nó bước xuống giường đi tắm. Nước xối thẳng vào mặt nó mát rượi, nước đã làm nó bình hơn. Ngâm mình trong nước 30’ nó bước ra thay bộ đồng phục trường bắt đầu một ngày mới

Xuống nhà nó đã thấy Jan đang ở dưới, Jan mỉm cười kéo nó xuống ngồi xuống phòng ăn. Người làm nhìn thấy nó cúi chào:

-tiểu thư buổi sáng tốt lành

-mọi người cứ gọi con là Ji, đừng như vậy con ngại lắm_nó nhìn đám người đang cúi chào nó nói

-dạ, hôm sau chúng tôi sẽ chú ý_quản gia Kim đáp lời.

Trong khi mọi người đang nói chuyện thì Jan đã cầm cúi ăn từ lúc nào. Nãy giờ không ai chú ý đến nhờ giờ nhìn thấy ai cũng phải nín cười. Sáng nào nhờ cũng đến đây đón nó mục đích cũng vì muốn ăn đồ ăn của quản gia Kim rất ngon còn hơn ở nhà hàng. Thấy mọi người nhìn mình Jan ái ngại nói

-mọi người nhìn con ghê vậy, ăn thôi_nó thường ngày lạnh lùng là thế giờ cũng phải mỉm cười bó tay trước con bạn ham ăn.

Cả 2 hoàn tất việc ăn sáng cùng nhau đến trường

-à nè, mày nhớ con nhỏ Uyên Nhi chứ, có thể nó sẽ gây khó dễ cho chúng ta đấy. Nghe nói nhờ đó thủ đoạn lắm, không tha cho ai làm nó chướng mắt đâu_Jan vừa đi vừa nói ngán ngẩm, Jan ghét nhất dính dáng tới mấy đứa con gái yếu điệu chảnh chọe như UN. Nó cũng không khác gì Jan

-tao cũng muốn xem nó làm gì được_nó cười nhẹ,nó chỉ cười với ba mẹ nuôi và Jan thôi nhưng trong nụ cười đó vẫn có chút gì gượng gạo.

Hôm nay đi học nó sẽ làm gì đây trong khi thời gian ở Mĩ nó đã hoàn tất bằng đại học tốt nghiệp loại xuất sắc rồi. nó lắc đầu ngao ngán không biết ba mẹ sao lại muốn nó đi học ở đây. Nó đang mông lung trong dòng suy nghĩ thoáng chốc đã đến trường. Không khí hôm nay có gì đó là lạ, học sinh nam ngán ngẩm nhìn hsinh nữ trang điểm, làm đẹp trong khi nó và Jan chưa hiểu chuyện gì đã chạm mặt UN. cô ta cười khinh miệt nhìn nó và Jan

-vịt vẫn mãi chỉ là vịt thôi_UN vừa dứt tiếng, đám con gái đi cạnh cô ta bật cười.

-em nói đúng đó_chị gái UN tiếp lời.

*nhân vật mới:

Hoàng Nguyễn Linh Chi(LC): chị gái UN, đại tiểu thư nhà Hoàng Nguyễn. IQ 180/200. 2 chị em đang giữ vị trí hotgirl của trường TK sau này sẽ thay đổi :)) , chảnh chọe y hệt em gái UN. Coi thường những ai có gia thế tầm thường ví dụ như nó(nó mà tầm thường hã trời @@)

Nó và Jan bỏ ngoài tai tất cả đi về lớp không thèm để ý đến lời 2 chị em LC làm bọn họ tức xì khói

Trước khi đi nó còn quay lại chế giễu

-tội nghiệp mới nhỡ mk đã bị tự kỉ_nó nhếch môi bỏ đi.

Thấy dáng nó và Jan về lớp, Hân chạy đến hỏi

-2 bạn có định tham dự cuộc thi hsjh thanh lịch không_Hân nhướn mày thăm dò ý kiến

-không hứng thú_nó nhìn vào mắt Hân trả lời lạnh lùng. Nhưng không hiểu sao khi nhìn vào mắt nó Hân lại khựng lại tim đập lồi 1 nhịp. Hân nhìn thấy trong mắt nó chứa đựng một nỗi buồn được bao bọc bằng sự lạnh lùng, Hân lại muốn tìm hiểu nó muốn được bao bọc nó bằng tất cả sức lực của mình.

Hân đâu biết rằng tất cả suy nghĩ và biểu cảm trên khuôn mặt của cậu đều bị Jan bắt gặp, Jan nhú mày mong rằng điều mình cảm nhận là sai

Jan có việc bận bảo nó về lớp trước, định đi về lớp nó lại thôi nó cứ đi đi mãi rồi mới nhận ra mình đã ra bờ sau sân thể dục nơi mà nó gặp hân. Đến đây nó luôn cảm thấy thoải mái, gió thổi nhẹ làm bụng dài lụa trắng nó buộc tóc ra tóc nó buông thả, trông nó như 1 thiên thần vậy khuôn cảnh đã thơ mộng thêm 1 nàng tiên. Một bức tranh hoàn mĩ, nó ngồi xuống gốc cây phong gần đó lấy headphone đeo lên tai nhắm mắt lại nghe bản nhạc nó yêu thích.

[River Flows in you_Yiruma] Những giai điệu nhẹ nhàng du dương của tiếng đàn piano làm nó dễ chịu phần nào.

Nãy giờ hân ngủ trên cây phong thấy có tiếng bước chân nhận ra nó, ngẩng nhìn nó từ nãy tới giờ không biết tại sao hân lại cảm thấy ở nó có cái gì đó đặc biệt. Mãi suy nghĩ hân chợt giật mình hân đã ngồi cạnh nó vuốt lọn tóc vương trên mặt từ bao giờ, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn hân quay người bỏ đi

Trong khi nó chẳng hề hay biết sự xuất hiện của hân thì có người chứng kiến tất cả, UN nghiêng chặt răng mắt hơi ướt nhìn nó căm thù. Còn về Jan lúc nó đi đến đây Jan cũng đi theo chứng kiến cảnh hân với nó và còn thấy Hân ngắm nó từ xa, Jan khẽ lau nước mắt.

9. Chương 9

Nó vẫn nằm đó cho đến khi bụng biểu tình mới tỉnh, trời đã xế chiều nó bỏ qua bữa trưa hèn gì đói là phải. Thu dọn đồ để về thì nhìn thấy chiếc đt cảm ứng đen lặt đàng sau có khắc tí mĩ hình chiếc cánh ác quỷ cạnh đó có chữ ND cách điệu có gắn vài hạt kim cương đen tinh xảo, nó đoán chắc chiếc đt này là tự thiết kế nên mới đạt tới độ thẩm mĩ cao như vậy.

-mang về đã rồi trả lại sau_ thăm nghĩ rồi rảo bước đi trong khuôn viên rộng rãi của trường.

Ra tới cổng nó cầm iphone của mình lên định bấm số gọi quản gia Kim đến đón thì 1 chiếc exenticer đậu trước mặt nó. Bất ngờ, ngoài hần ra chỉ có một người sở hữu loại xe này, Người con trai tóc bạch kim, làn da trắng sống mũi thanh cao, đeo khuyên bằng kim cương mặc áo sơ-mi trắng, quần tây trắng, áo vec ngoài trắng nốt từng đường nét hoàn mỹ khó tả mở cửa xe bước ra nhìn nó mỉm cười.

-Thảo Nhi_chàng trai đó cất tiếng gọi nhìn nó trêu mếu

Nó mỉm cười đáp lại, chạy lại chỗ chàng trai tựa đầu vào vòm ngực ấm áp

-anh 2, sao giờ mới chịu về có biết em nhớ 2 lắm không_nó nũng nịu, chàng trai đó chính là Vũ Hoàng Anh Quân anh trai nó. Nhìn cô em gái đáng yêu Quân không khỏi bật cười.

-2 về với Ji rồi mà_Quân vuốt tóc nó. 2 anh em quên mất sự có mặt của Jan đang đợi trong xe này giờ.

-2 người tính đồng phim tình cảm đến bao giờ thế hả_Jan nhìn nó và anh Quân lắc đầu. Giờ nó mới để ý tất cả người đi đường đang dồn ánh mắt cho bọn nó. Cả 3 lên xe theo anh Quân đi ăn, đến nơi có thêm 2 chàng trai nữa đang ngồi chờ bọn nó. 4 đôi mắt nhìn nhau

-là anh/cô_Jan và Khánh đồng thanh

Nó và hần cũng nhận ra nhau nhưng không phản ứng quá đà như Jan và Khánh. Vậy là mấy đứa biết nhau sao, Quân thắc mắc nhìn bọn nó

-khắc tinh của bọn em thì có_nó và Jan nghĩ thầm không dám nói

-2 cô này là em gái mày sao_Khánh nhíu mày hỏi.Quân gật đầu, không khí trở nên nặng nề, Quân thấy lạnh lạnh sống lưng cười xòa chuyển chủ đề bảo mọi người ăn.

Hần và nó này giờ vẫn im lặng ăn phần của mình, Khánh và Jan thì động tí là cãi nhau nhưng toàn là Khánh gây sự trước

-nhà nào có con gái như ai kia chỉ có nước phá sản, người đâu mà ăn như heo_Khánh nói vu vơ, mặt Jan tối sầm lại

-có gì nói thẳng ra, không cần phải nói móc xia nhau tiểu nhân như vậy đâu_Jan cũng không vừa

-cô cô_Khánh không nói thành lời

-haha giờ tôi mới biết anh bị nói lấp đậy, tội thật mới nhỏ_Jan chặc lưỡi cười đắc ý nhìn Khánh tức mà không làm được gì.

Rầm!!! nó đập bàn nhìn Khánh với Jan 2 người hiểu ý im bật ngồi ăn mất vẫn không ngừng nhìn nhau tóe lửa. Quân ra ngoài nghe đt quay lại nói với bọn nó

-công ty có việc rồi, tao phải đi gấp Duy mày đưa em tao về còn Khánh giao Jan ày nhé! Nhờ 2 mày_Quân nháy mắt rồi chạy vụt đi trong khi bọn nó vẫn ú ớ chưa kịp phản ứng.

Ăn xong 4 người chia tay nhau ra về, Khánh vs Jan lại tiếp tục chí chóc nhìn nhau với ánh mắt chẳng mấy thiện cảm. Ngược lại với Jan và Khánh, nó với hần đi với nhau như 2 tảng băng di động chẳng nói nửa lời, hần định đi lấy xe thì nó nín lại

-đi dạo không_nó hướng mắt ra đường nhìn dòng xe vẫn đi qua đều đều. Hần gật đầu đồng ý rồi cả 2 lại tiếp tục bước đi

-cái này là của anh_Nó rút ra từ trong túi xách chiếc đt nhật được ở bên hồ. Hần nhíu mày khó chịu nhìn nó lấy lại đt ngậm hỏi “sao cô có được nó”

-ở bên hồ_nó trả lời cho qua chuyện

-chuyện lúc trước xin in lỗi_hần ngập ngừng nói rồi bỏ đi, cũng tới nhà nó rồi.

Tít tít nó nhận được tin nhắn từ số lạ

“30’ nữa mày không đến thì nhận xác bạn mày đi nhá” Kèm theo hình ảnh Jan bất tỉnh, khóe môi còn vương chút máu.Nó bấm môi.tay nắm chặt đt

”Mianhae mianhae hajima
 Naega chorahaejijanha
 Ppal gan yeppeun ibsullo
 Eoseo nareul jugigo ga
 Naneun gwaenchanha
 Majimage uro nareul barabwajwo
 Amureohji anheun deus useojwo
 Nega bogo sipeul ttae
 Gieoghal su issge
 Naui meorissoge ne eolgul geuril su issge”
 [Eyes, nose, lips__Tea Yang]

Chuông đt Quân vang lên, là sđt nó:

“sao vậy Ji”

-hổng rồi 2 nó kể lại %\$%^\$%\$%^

“đc rồi để 2 gọi 2 Duy với Khánh, gặp nhau ở wind’s”

Quay về 1 tiếng trước

Vừa bước ra khỏi nhà hàng, Jan đã cảm nhận thấy có người theo dõi mình

-này, hình như có người đang theo chúng t__Jan huých vai Khánh, nói nhỏ xem xét xung quanh.

Khánh nghe vậy bật cười chế diễu:

-cô bị nhiễm phim trinh thám à_haha

Jan cũng mong là mình nhầm. Đến nhà chia tay Khánh xong Jan định bước vào sảnh từ đầu 1 đám du côn gồm 3 người xăm xố đầy mình, tiến về chỗ Jan chưa kịp trấn tĩnh thì

BỘP!!! Jan nằm bất tỉnh bị 1 tên cầm côn đánh vào đầu

Tỉnh dậy đã thấy bị nhốt ở một nhà hoang nghe chỉ nghe thấy tiếng cảng ra khơi gần đó

10. Chương 10

Ở bar wind’s có 4 người đang chụm đầu vô bàn bạc. Người nóng ruột nhất là Khánh, đứng ngồi không yên đi đi lại lại làm ai cũng bất ngờ trước thái độ này nhưng vẫn gạt qua 1 bên vì việc cấp bách nhất vẫn là cứu Jan thoát khỏi bọn người đó.

tít tít

“mày còn 20’, đi 1 mình mày đưa thêm ai theo thỳ đến nhận xác bạn mày là vừa” bọn chúng hăm dọa

-thôi mọi người ở lại đi_vừa dứt lời nó lấy chiếc exciter lao thẳng tốc độ chóng mặt đến cảnh sát giao thông cũng không dám can thiệp. Nhìn nó phóng qua cảnh sát cũng thấy lạnh người với 1 bộ đen từ đầu đến chân của nó.

KÍT!!! nó dừng lại trước căn nhà mục nát gần cảng Quốc Thiên(tên này t.g bịa ra). Đạp cửa bước vô khung cảnh trước mắt cũng làm nó phải đứng khựng lại, tim nhói đau Jan nằm dưới sàn với thương tích đầy mình,

tóc bị cắt nham nhở, quần áo rách tả tơi xộc xệch máu thấm ra chiếc áo sơ-mi trắng đã khô dần vón cục chuyển sang màu đen thẫm. Nó không tin vào mắt mình nữa, trông Jan giờ thật thảm hại nó phải nuốt khan nước mắt vào trong nếu không đã mất bình tĩnh.

-haha mày đến nhanh hơn tao tưởng_Uyển Nhi cười khinh khỉnh nhìn nó, cô ta giờ không khác gì 1 con quỷ, một đứa con gái có nụ cười thánh thiện gương mặt khả tú đây ư. Nó nhếch mép khinh thường

-mày sẽ phải trả giá đắt đấy_dứt câu nó lại gần cho UN 1 tát trời giáng làm nhõ mắt dà ngã xuống, 1 dòng máu tươi chảy ra khóe miệng. UN trừng mắt “mày” nhìn đám du côn ra lệnh

-bắt lấy nó, đánh chết nó cho tao_UN gào lên như 1 con thú điên loạn, giọng chứa đầy sự cay nghiệt. UN cũng định không động thủ với nó, nhưng hết lần này đến lần khác đều thấy nó đi cạnh hần, và hôm nay cũng vậy chính vì thế mới xảy ra sai lầm này. Vì tình yêu ư, không không phải đó chính là lòng ghen ghét sự đố kỵ...

25 tên xăm xỏ đầy mình, cao lớn bặm trợn tay cầm dao, rựa tiến lại chỗ nó, UN mỉm cười đắc ý nhưng không lần lượt

1 tên

2 tên

...

Rồi 20 tên lần lượt nằm xuống máu trào ra lênh láng cả phòng. Tuy thể lực nó rất khỏe nhưng nó vẫn là con gái, sức đã kiệt tay không tránh tra với 25 tên có vũ khí trên tay đâu phải dễ dàng. Thấy nó đã thắm mệt, 1 tên chém lao vào chém nó nó uyển chuyển né được nhưng không may tay vẫn bị cứa 1 đường dài, máu tứa ra mặt nó tái dần. Mắt nó lơ mơ nhìn thấy lưỡi dao vung lên tiến vào mình, nó nhắm mắt lại đợi chờ cái chết.

PẦNG!!! PẦNG!!!!...

Tiếng súng từ đâu vang lên, bắn văng chiếc dao đó ra rồi lần lượt các tên còn lại ngã xuống, máu tuôn ra. Hần bước vào trên tay vẫn còn khẩu súng AKA133 mạ vàng(chém) còn vương chút khói. Đi theo sau hần là Quân và Khánh, Khánh chạy lại phía Jan chưa xót nhìn vết thương trên người cô, quắc mắt đầy giận dữ nhìn saq UN đang co rúm người run bần bật miệng mấp máy gì đó. Khánh bế Jan, Quân bế nó nhanh chóng đưa 2 cô vào bệnh viện

Đợi cho họ đi rồi hần mới bình thản rảo bước tiến gần đến UN, UN xanh mặt

-cô cũng gan quá nhỉ_hần nhếch mép tạo thành đường cong hoàn mỹ hiện ra.

-vì em y...yê...yêu anh_UN bắt đầu khóc, kể lể

-7 năm, suốt 7 năm trời em chưa từng yêu ai ngoài anh ra, lớn lên gần nhau sao anh chưa từng quan tâm đến ý đến em. Vậy mà từ khi con ranh đó đến ánh mắt anh luôn hướng về nó. VÌ SAO_UN gào lên trong tiếng nấc nghẹn ngào, chưa đựng sự tức giận tủa hờn.bỏ qua sự tự tôn của 1 đứa con gái nó van xin tình yêu của hần, UN cũng mệt mỏi lắm chứ muốn từ bỏ, nhưng trái tim cô không cho phép nó vẫn đập lên từng hồi khi gần anh, póp nghẹn đến đau nhói khi anh gần đứa con gái khác không phải là cô...

-hết chưa _giọng hần vẫn lạnh tanh nhìn UN. UN ngừng khóc nhìn hần có thể lạnh nhạt với nó vậy sao, UN làm việc này cũng chỉ vì tình yêu với hần vậy mà đáp lại cô vẫn chỉ là ánh nhìn khinh miệt.

-lôi cô ta về bang_hần bỏ đi, để lại UN với 2 hàng nước mắt chảy dài.

11. Chương 11

Trước cửa phòng bệnh viện

-mày ngồi yên 1 chỗ không được à_hắn gắt lên nhìn Khánh cứ đi lên đi xuống

-mày nhắm mắt nhìn tao làm gì_Khánh cãi lại

-đề nghị người nhà bệnh nhân giữ im lặng_tiếng cô y tá gần đó vang lên 2 chàng nhà ta ái ngại xin lỗi. Quân và nó nãy giờ vẫn lặng yên nhìn trân trân vô cánh cửa có Jan đang chịu đau đớn trong khi phẫu thuật(lí do phẫu thuật là để lấy đạn trong lúc Jan tỉnh dậy khánh cự UN cầm súng bắn vào bả vai Jan), nó chỉ bị 1 đường chém khá sâu ở tay chỉ cần băng bó lại bác sĩ bảo nó cần nghỉ ngơi nhưng nó nhất quyết không chịu đòi ra ngoài. Ai nấy lòng nặng trĩu, không khí trở nên u buồn.

Đèn bật sáng, bác sĩ mở cửa bước ra. bọn nó lập tức lao tới hỏi tới tập

-bạn mấy đứa không sao, nhưng cần nằm lại 1 tuần kiểm tra, trên người có nhiều vết thương may là chỉ ngoài da, đạn đã lấy ra rồi_bác sĩ khoảng trung tuổi từ tốn trả lời.

-vậy giờ bọn cháu vào thăm được chứ_bác sĩ gật đầu. Nó mỉm cười nỗi sợ hãi mất đi người thân cũng tiêu tan, bỗng dưng nó thấy choáng thấy trời đất tối sầm lại. Nó ngất may mà có hắn nãy giờ nhìn thái độ đó có chút bất thường nên đỡ kịp, bế xốc nó lên gọi bác sĩ.

Nó được xếp vào cùng phòng với Jan may là đây nhà phòng vip nên rộng rãi. Nhìn lên chai nước biển đang chuyển vào tay nó rơi từng giọt...từng giọt, nó lặng yên gương mặt phẳng phất một nỗi buồn chợt 1 giọt nước mắt lăn dài trên má nó, long lanh như thủy tinh gạt nhanh dòng nước nóng hổi mặn chát nó nhắm mắt lại...

Hắn đứng ngoài nhìn qua khe cửa, trước đó định mở cửa vô thăm nó và Jan nhưng khi thấy nó gương mặt nó hắn dừng lại đứng yên khép cửa để lại 1 khoảng trống vừa đủ nhìn nó. Thấy nó khóc hắn chợt nhớ lại lời bác sĩ

-cô gái đó bị suy nhược do dùng thuốc ngủ quá nhiều trong thời gian dài, ảnh hưởng tới não nếu tiếp tục sẽ rất có hại cho sức khỏe các cháu cần quan tâm bạn nhiều hơn. Ta nghĩ cô bé đã trải qua 1 cú sock rất lớn mới cần dùng thuốc, đêm nay chắc sẽ là đêm khó ngủ với cô bé nên..._chưa để bác sĩ nói hết câu hắn gạt đầu cảm ơn tỏ ý đã hiểu.

Đang mải suy nghĩ thì nó đã cắt ngang dòng suy nghĩ đó, hắn ngăn người vài giây rồi cũng lấy lại phong độ. Nó nhìn hắn khó hiểu làm gì mà thập thò như ăn trộm thể đây lag bệnh viện nhà hắn mà.

-tôi muốn đi lên sân thượng, cùng đi không_hắn không trả lời nhưng chân vẫn bước đi theo nó.

Gió thổi tung làn tóc đen mềm mại của nó, mặc váy lụa trắng mỏng manh trông nó giờ thật yếu đuối, gió lạnh làm người nó bất giác run lên đứng từ sau hắn nhận ra điều đó khoắc lên người nó chiếc áo da ấm áp còn vương mùi bạc hà dễ chịu.

-cảm ơn_cũng hơi bất ngờ chưa bao giờ hắn quan tâm nó, lần trước còn muốn giết nó nữa cơ mà...suy nghĩ 1 hồi nó cũng tìm được lí do chính đáng là “anh nó nhờ hắn chăm sóc nó”.

Hắn cũng không khá hơn nó là bao, đã lâu lắm rồi hắn đã quan tâm ai đâu sao giờ lại đưa áo cho nó mặc. Trừ người ấy ra hắn chưa từng cho ai động vào đồ của mình, cuối cùng hắn cũng nghĩ tới cái lí do “Quân nhờ hắn chăm sóc nó”. mỉm cười hài lòng với suy nghĩ của mình nhìn sang đã thấy nó ngủ, gương mặt thanh tú, đôi môi anh đào chúm chím nhìn nó như 1 nàng công chúa đang ngủ rất bình yên không còn cho người khác cảm giác khó gần vì sự lạnh lùng nữa.

Thấy vai ê ẩm khó chịu như có vật gì nặng đè vào hắn tỉnh giấc giật mình vì thấy nó đang tựa vào vai mình ngủ ngon lành, nhìn lại mình hắn tự khâm phục bản thân có một khả năng mới rất là đặc biệt là “ngủ ngồi” còn ngủ ngon mới sợ chứ, bế nó về phòng gió ở ngoài trời lâu không tốt.

- ư ưm_nó rên lên khe khẽ, nhìn kĩ có vài giọt mồ hôi trên trán nó. Nó lại gập ác mộng

Hắn lay lay người nó

-dậy dậy_hắn gọi cho nó đủ nghe vì bên giường bên còn có Jan đang ngủ. nó bật giậy theo quán tính, tất nhiên hắn đang cúi người xuống và rồi chuyện gì cũng đến cũng sẽ đến mắt chạm mắt, môi chạm môi. mắt cả 2 tròn tròn, hắn dịch người sang một bên mặt nó ửng hồng bối rối may mà trời tối không ai thấy.

-tôi về trước, cô nghĩ đi_mặt hần cũng chuyển sang hồng, đóng cửa phòng lại vô ngay nhà vs rửa mặt cho tỉnh táo về nhà

-first kiss của mình_nó vô đầu bứt tóc mặt méo xẹo

12. Chương 12

Sáng hôm sau, Khánh vào viện sớm đã cãi nhau chí chóe với Jan ồn ào quá nó bỏ ra ngoài hít thở không khí trong lành. Nó vừa đi thì Hân gõ cửa bước vào.Hân cười tươi

-mình đến thăm bạn và Ji_Jan cười tươi nhận lấy giỏ trái cây, không ngó ngang gì đến Khánh làm anh khó chịu vô cùng(lí do gì đây :3)

Hân lướt mắt khắp phòng tìm xem nó ở đâu

-mà Ji đâu rồi_Hân thắc mắc, mặt Jan xụ xuống Hân đến là vì Ji chứ không phải quan tâm cô, là vì cô quá ảo tưởng rồi gượng cười

-Ji ra ngoài rồi chắc đang trên sân thượng, bạn lên đi_mặt Jan ươn ướt, nhìn dáng Hân chạy đến chỗ nó. Nằm xuống nhắm mắt lại, 1 dòng nước mắt chảy ra. Khánh nhìn thấy hết, mặc dù trong lòng rất khó chịu muốn ôm Jan vào lòng nhưng chợt thấy mình chẳng là gì với người ta. Cười nhạt bỏ ra ngoài đến bar

-mày đang làm cái trò gì thế_Quân và hần giận giữ giật ngay chai rượu nặng Khánh đang tu, nhìn 3 đứa con gái ông ọo mơn trớn vuốt ve người cậu ta hần trừng mắt chứa đầy sát khí “cút đi, chết thì đừng hỏi tại sao”

-mặc kệ tao, cho tao uống_Quân túm cổ áo Khánh rồi cho cậu ta một đấm xẹt cả máu mũi, hần ngăn kịp nếu không Khánh phải nằm viện cùng nó và Jan rồi.Lửa giận phừng phừng bỏ đi, ai nhìn thấy mặt cũng tái xanh động vào Quân bây giờ chỉ có nước đi gặp tổ tiên sớm.Hần vẫn là người bình tĩnh nhất, hần đủ hiểu phải là chuyện quan trọng lắm Khánh mới trở nên như thế này. Hần đánh mạnh vào gáy làm Khánh ngất lịm đi

-Khi nào tỉnh gọi anh_hần nói Key rồi rút đt gọi cho nó

-"alo" giọng nó ái ngại nhớ lại chuyện tối qua

-cô khỏe chưa đến wind's đi, tặng cô 1 món quà

-“ô kê”

15' phút sau

-cô đến nhanh hơn tôi nghĩ_hần tựa người trước cửa bar wind's mắt nhắm nghiền

-anh muốn cho tôi xem cái gì

-đi theo tôi_hần đi trước nó theo sau, cả bar há hốc miệng nhìn chằm chằm vô nó...đi cùng Devil đâu phải chuyện thường. Hần nổi tiếng về độ lạnh lùng, động thủ tàn bạo nhất thế giới đêm cơ mà. Thấy hần và nó Key đến dẫn nó xuống phòng mật.

Vừa bước xuống đập vào mắt nó là Uyển Nhi nằm co ro trên sàn. Hần khoanh tay đứng cạnh nó nói

-tùy cô xử lí

Nó lấy trong túi xác ra 1 chiếc dao bấm, tiến lại gần UN.

-2 người ra ngoài trước đi_Key là người hiểu nó sẽ làm gì nhất, nhìn nó cười ý nói “đừng quá mạnh tay” bình thần bước ra, theo Key là hần. Đợi 2 người ra hết rồi nó mới bắt đầu lau chiếc dao bấm sắc bén mới mua mang theo mình để phòng thủ

UN tỉnh dậy nhìn nó, vẻ mặt kên kieu của cô khi nhìn nó vẫn không thay đổi

-muốn chém muốn giết thì tùy

-được thôi_mặt không biểu cảm nó trả lời cùng lúc đó tay nó nhẹ nhàng lướt qua mặt UN máu chảy ra ướt đầm khuôn mặt đau rát, UN ôm mặt bặm môi để không phát ra tiếng nấc.

Một người bình thường khi nhìn thấy máu cũng phải rùng mình nhưng với nó lại ngược lại, nhìn thấy máu người nó luôn cảm thấy phấn khích lạ thường, nó như 1 liều thuốc kích thích đối với cô.

Nó thích thú cửa thêm 3 đường trên mặt UN thành 1 chữ N tượng trưng cho tên của nó. UN sợ hãi nhìn nó, mắt nó đỏ ngầu như quỷ đột lốt thiên thần vậy.Bẻ ngược tay UN lại

-á á á_tiếng hét thất thanh của UN vọng ra bên ngoài chắc phải đau đớn lắm.

-làm gì gì vậy chỉ xin 1 ngón tay thôi mà_bỏ ngón tay vô lọ, rắc thêm 1 loại bột trắng chống phân hủy đóng nắp lại nó pỏ ra ngoài.

-rồi mày sẽ hối hận vì không giết tao_UN đau đớn gào lên, nó không thèm trả lời, hiệu cho Key thả UN ra.

Bước xuống xem thành quả của nó, Key nhún vai gế sát tai nó “không còn được như trước” nó hiểu ý cười nhạt. Tuy hành động còn thô bạo hơn nó nhưng nhìn thấy 1 cô gái như nó mà làm cho UN thành ra như thế này cũng không khỏi bất ngờ “cô thú vị thật”

13. Chương 13

*Bệnh viện:

Giờ cũng đã tới nửa đêm nó cũng định trở về nhà nhưng suy nghĩ 1 hồi lại đến bệnh viện xem tình hình Jan thế nào, cô có nt cho Jan nói có việc bận nhưng lại đi nửa ngày trời chắc cô lo lắm.

Đến cổng bệnh viện, cô nhíu mày nhìn Hân đang đứng trước cổng mặt tái mét chắc đã đứng đây rất lâu rồi. Nhìn thấy nó Hân ôm chầm lấy nó, bất ngờ trước hành động này nó gạt chân Hân mất đà cậu ngã xuống ngất đi. Nó nghĩ cậu chỉ giả vờ bỏ vào phòng bật điện lên thấy Jan đang ngồi thẫn thờ trên giường bệnh.

-sao không mở điện

-Hân đâu_Jan không trả lời mà hỏi về Hân, nó không khỏi thắc mắc kể lại chuyện lúc này %\$%^&%& Jan giận giữ đẩy nó ra chạy xuống cổng bệnh viện, trước mắt cô là Hân đang nằm dưới đất, thân nhiệt nóng bừng Jan bật khóc nhìn nó. Như hiểu ý nó giúp Jan mang cậu vào gọi bác sĩ

-mày thích Hân_Yên lặng lúc lâu nó mới hỏi

-Hân thích mày_Jan trả lời mắt ngấn lệ. Nó ôm chầm lấy Jan nói nhỏ “tao không thích Hân, tao sẽ giúp mày nhưng mà Khánh...” Jan khó hiểu

-tên đó làm sao

-à không có gì_nó cười trừ, nó không biết lúc này có nên nói Khánh có tình cảm với Jan không, Khánh không nói nhưng nó quan sát mấy bữa nay và sự lo lắng quan tâm của Khánh hôm Jan nhập viện đã làm nó chắc chắn điều nó suy đoán là đúng.

Đang phân không biết phải giải quyết ra sao thì bác sĩ đi ra, nói cậu không sao chuyển nước biển là đỡ thôi cũng giảm sốt rồi. Jan nghe xong vui mừng chạy vào thăm Hân, nhưng người Hân hỏi đầu tiên là nó làm Jan không khỏi hốt hắng. Nó bước vô trong việc này 1 phần lỗi là nó nên không thể không vào thăm Hân được. Niềm vui lộ rõ trên khuôn mặt điển trai

-chuyện này ỉnh xin lỗi

-không sao, tôi hơi mệt về phòng trước, Jan ở lại chăm sóc Hân nhé_nó nháy mắt với Jan, cô hiểu ý cô bạn mỉm cười “cảm ơn mày”

Bước ra ngoài nó vẫn đắm chiêu suy nghĩ, thực sự trong lòng cô luôn có mối nghi hoặc về Hân. Trong mắt Hân luôn có cái gì đó không thật lòng làm nó bất an, thực sự Hân là ai...giúp Jan đến với Hân có phải chuyện tốt không??? Nó thở dài bất lực

14. Chương 14

Jan đã hồi phục hẳn, hôm nay đã cùng nó tới trường. Trong thời gian ở bệnh viện nó đã phải thông báo với 2 bên phụ huynh là trường tổ chức ngoại khóa nhưng không thể đầu mối được nên đi học lại càng sớm càng tốt. Hai cô gái hôm nay có vẻ vui vẻ hơn ngày thường, Jan làm tóc cho nó và ngược lại.

(E hèm quảng cáo 1 chút về nó về Jan 2 nhà tạo mẫu tóc có triển vọng từng làm đình đám giới giải trí với các mẫu tóc độc đáo, tinh tế lại rất quyến rũ do phụ huynh không muốn 2 cô con gái đáng yêu gặp nguy hiểm nên không tiết lộ gì về danh tính 2 cô đã trở thành người bí ẩn tài giỏi khi mới chỉ 10 tuổi). Với 2 phong cách trái ngược nhau, Jan đáng yêu tình nghịch, nó lại lạnh lùng nhưng không kém phần cuốn hút, cả 2 như 1 tuyệt tác trên cả tuyệt vời của thượng đế.

Nó đang bấm số gọi cho tài xế đến đón 2 đứa đi học thì trước mặt cô đã đậu một chiếc Lamborghini bắt mắt.

-hôm nay anh nguyện làm tài xế cho 2 đứa_anh Quân mở cửa xe mời 2 đứa lên.

-sao 2 người này lại ở đây_Jan chỉ 2 vật thể lạ trên xe không ai khác là hân và Khánh.

-cô_cắt ngang lời Khánh là giọng nói trong veo như giòng suối của nó

-lên đi sắp muộn rồi, 2 người đó học cùng trường mình mà_nó phân tích cho Jan hiểu, Jan gật gù “thôi được”

Chiếc Lamborghini tiến vào trong khuôn viên trường TK, 3 chàng hoàng tử bước ra khỏi xe, Quân với mái tóc bạc kim phản chiếu lại ánh sáng mặt trời rất cuốn hút kè theo về lịch lãm làm ngây ngất bao cô gái.Hân với đôi mắt nâu khói tóc cắt kiểu nhuộm vài đường màu xanh lá mạ, trông rất mới lạ và bắt mắt vẫn lạnh lùng như thế nhưng đó mới chính là sự cuốn hút đặc biệt khi nói về hân Khánh cũng không kém tóc đen vuốt keo, đôi lông mày thanh tú mũi dọc dừa nháy mắt tình nghịch con gái hết ầm lên

-anh ấy nháy mắt với tao_hsjh nữ 1

-không với tao-hsjh 2

-tao mới đúng_hsjh 3

... thế là 1 cuộc bạo loạn diễn ra ngay tại sân trường.Đội hsinh tản ra bắt nó với Jan mới bước xuống xe không muốn gặp phiền phức.

RENGGG!!!

Tiếng chuông vào học vang lên, nó với Jan vào chỗ ngồi nó biết Hân đang nhìn nó nhưng làm lơ Jan biết điều đó có vẻ buồn nhưng vẫn tươi cười với nó.

-các em hôm nay lớp chúng ta có 4 học sinh mới. 2 bạn học 11a1 chuyển đến

-sao lại từ 11a1 xuống 10a1 cô_lớp trưởng đứng lên hỏi cô Liên

-à, cái này trường chỉ thông báo cô không biết nữa_cô ái ngại trả lời. nó chẳng hề quan tâm vẫn nằm gục xuống bàn còn Jan tiếp tục cầm ipod chơi game

-và 2 bạn mới từ Anh chuyển về_cô Liên dứt câu nó và Jan lập tức chột dạ nhìn nhau

[illegible]

Jan xuýt xoa bình phẩm

-đúng là 1 kiệt tác, đúng là người đẹp vì lụa.

Jan cũng không kém nó nhưng không phải vẻ đẹp lạnh lùng lãng tử như nó mà là 1 boy cute dễ thương, làn da trắng cộng thêm bộ tóc giả bạch kim, diện chiếc áo sơ-mi caro nam đơn giản, bỏ tay vô túi quần. Đơn giản nhưng không kém phần cuốn hút.

Thanh toán tiền xong bọn nó trở ra trước những ánh mắt tiếc nuối, bắt taxi về nhà nó.

-quây chán chê ở nhà nó cũng đến 8h30, vô gara cưỡi 2 chiếc Yamaha R1 đến chỗ hẹn.

*9h tại Dark moon:

-9h rồi sao còn chưa tới, tính cho chúng ta leo cây sao_hắn bực mình nhìn đồng hồ. Quân ngó người

-2 đứa nó đến lâu rồi mà_Quân nói. Key tiếp lời

-có thấy 2 người đang đứng nói chuyện với đám con gái kia không, là Jan với Ji đó_hắn với Khánh không tin vào mắt mình, rõ ràng là con trai . Đến khi nó tiến lại gần hắn mới chắc chắn mình là không nhìn lầm

-bắt đầu được rồi chứ_nó nhảy mắt tinh nghịch

-ô cê_tất cả đồng thanh, Khánh vẫn chưa tỉnh nghe tiếng bọn nó mới định thần lại được.

Đường đua Dark moon hôm nay náo nhiệt hơn ngày thường, sự xuất hiện của nhân vật đình đám trong JP nhanh chóng lan tỏa ra khắp nơi không chỉ anh em trong JP mà các bang khác cũng đến xem họ trình diễn

-cô mà cũng biết đua xe sao_Khánh khích Jan

-yên tâm tôi không bắt tài vô dụng như ai kia đâu_Jan cười khẩy

-tôi biết “ai kia” mà cô nói chính là cô rồi, tôi khuyên cô nên rút lui ngay từ giờ thì hơn

-anh thích thì cứ việc ra ngoài_Khánh định cãi trả thì tiếng Key ở ngoài hô to “Tất cả chuẩn bị”

PẦNG!!! tiếng súng vừa vang lên cũng là lúc 5 chiếc xe bắt đầu di chuyển rồi vụt đi để lại làn khói trắng mờ nhạt.

Hắn cùng nó đang cùng dẫn đầu, Quân Khánh và Jan theo sau. Nó tăng tốc vượt hắn, đến khúc cua đích đặc đoạn khó nhất của đường đua, nơi đây đã xảy ra rất nhiều tai nạn thảm khốc, người chệch tay lái lao xuống vực có, người đâm vào vách núi nổ có,... nói tóm lại là rất nhiều người chết tại đây. Thường thì đến khúc này phải giảm tốc độ nhưng ngược lại nó lại tăng tốc, khéo léo dùng chân giữ đà lách dần qua khúc cua 1 cách uyển chuyển điệu nghệ không kém phần mạo hiểm khiến người xem nín thở nhìn theo không ngờ nó có thể vượt qua dễ dàng như vậy. Nó về đích đầu tiên sau nó là hắn, Quân đồng hạng 4 là Khánh với Jan.

-Ji vẫn giữ được phong độ như xưa_Key vỗ tay nhìn nó. Hắn khó hiểu “như xưa” ở đây nghĩa là gì.

-cô khá lắm_hắn nói.

-cũng thường thôi_nó như vớ được thời cơ nở mũi, đáp trả tinh nghịch. Nụ cười vô tư của nó hiện hữu trên khuôn mặt, khiến hắn hơi ngẩn người, lần đầu tiên đứng lần đầu tiên thấy nó cười không một chút gượng gạo.

-Ji anh Quân đâu rồi_nói đến nó mới chợt nhót từ khi chấm dứt cuộc đua đã không thấy Quân đâu, nụ cười vụt tắt. Bấm số gọi trả lời nó chỉ là tiếng nói khô khốc

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được” làm cả bọn không khỏi lo lắng.

16. Chương 16

Đã lục tung cả thành phố này rồi, vẫn không tung tích Quân đâu. Nhìn chiếc ôtô anh Quân trên bàn nó nhặt được ở đường đua, nổi bất an bỗng chốc lại ủa về xung quanh nó. CHợt nhớ lại lúc ở đường đua nó thấy bóng dáng 1 người rất quen, cố gắng nhớ lại

-Bảo Anh_nó bắt giác gọi.

-đúng rồi, chị Bảo Anh_nó chắc chắn hiểu được ý nó Jan cùng nó ra khỏi bar wind's. Khánh ra ngoài nghe ôtô khi quay trở lại đã không thấy ai, sót lại mảnh giấy “bọn tôi có việc đi trước”

Vậy Bảo Anh là ai???

Trở lại trường đua vài phút trước

Dừng lại ở đích, Quân thấy phía xa xa có dáng người rất quen

-Bảo Anh_Quân bắt giác gọi tên một người

Quân chạy theo bóng dáng ấy, xa dần xa dần trong lòng cậu giờ chỉ có hình bóng bảo Anh đang quần chặt “là em thật sao”, nhưng chạy mãi chạy mãi cái cậu nhận được cũng chỉ là con số không. Quân khụy xuống, ngửa mặt lên trời hét

-Tại sao_ôm mặt bắt lực cậu đã khóc, rất nhiều, tim như bị bóp nghẹn

Quân đâu biết rằng sau bụi cây gần đó cũng có người đang ôm chặt trái tim, bặm môi đến bật máu để không phải phát ra tiếng nấc. Nhìn người con trai đang đau khổ vì mình con tim cô đau gấp trăm lần “em xin lỗi em không thể” gạt nhanh giọt nước mắt cô bắt taxi đến sân bay.

Trời bắt đầu đổ mưa, mưa như xối xả vào mặt cậu nước mưa hòa cùng nước mắt cậu vẫn lững thững thần thờ đi một mình trên con đường dài, ánh sáng mập mờ của đèn điện cậu đơn độc một mình rồi ngã xuống. Một cô gái bên đường nhìn thấy gọi xe cấp cứu đưa cậu đến bệnh viện. Trong lúc cậu đang cấp cứu trong bệnh viện cũng là lúc 1 chiếc máy bay vụt mang người con gái trong lòng cậu đến một nơi khác...chung một bầu trời nhưng đất nước thì không.

Nghe được tin bọn nó nhanh chóng đến bệnh viện nhà hấn. Anh trai mình đang đau khổ nằm trên giường mắt hướng đi xa xăm chưa đựng một nỗi buồn sâu thẳm, người em như nó không làm được gì chỉ biết đứng nhìn anh mình trở nên như vậy không khỏi đau lòng. Nó vốn không phải người yếu đuối nhưng trong truyện tình cảm lại rất mau nước mắt, khe lau dòng nước mắt chất đang chảy dài nó gục đầu xuống bất lực.

*1 năm trước:

-anh à, quên em đi_Bảo Anh nhìn mắt Quân thẳng thừng nói, tưởng như nhẹ nhàng nhưng đó như mũi tên xuyên thẳng vào tim cậu. Cố giữ bình tĩnh mỉm cười

-em đang đùa anh sao, đừng đùa nữa không vui đâu

-em xin lỗi, em yêu người khác rồi_dứt câu cô chạy lại khoác tay người con trai đang tiến gần, cử chỉ thân mật. Mắt Quân tối sầm lại bất động mắt trần trần nhìn vào đôi tình nhân đang thân mật vui đùa với nhau cho tới lúc khuất khỏi mắt cậu.

Trở lại hiện tại, Quân như người mất hồn chỉ nhìn đến 1 khoảng vô định không nói không ăn không uống suốt 1 đêm thức trắng cuối cùng cậu cũng nghĩ thông “vì mình mà mọi người phải lo lắng, quên thôi không đáng” nhìn đứa em gái bé bỏng mắt nhắm nghiền nhưng vẫn không rời đi khuôn mặt lo âu mệt mỏi. “2 xin lỗi Ji” vuốt nhẹ mái tóc nó nhẹ nhàng bế nó đặt lên giường rồi bỏ ra ngoài.

Sáng hôm sau trên các hành lang trong bệnh viện, bóng dáng bé nhỏ của nó cùng hấn, Jan, Khánh rảo rác chạy khắp nơi đi tìm Quân. Sáng tỉnh dậy nó đã thấy mình trên giường không thấy mặt mũi Quân đâu hết. Mọi người đang trong mớ suy nghĩ không biết Quân có vì đau buồn quá mà nghĩ quần không thì

-mọi người đang làm gì vậy, ăn chút gì chứ_Quân vui vẻ tiến lại gần tụi nó, tay xát 1 đồng đồ ăn.

Nó ngơ ngác nhìn Quân. hiểu ra chuyện nó cũng trở lại bình thường

-à à phải rồi chắc m.n cũng đói rồi, ăn thôi_nó mỉm cười nhìn Quân. Nó hiểu trong nụ cười của anh có chút gượng gạo cốt cũng chỉ để mọi người không lo lắng vì mình mà thôi. Không khí bắt đầu có chút bất thường chợt

-à mà con nhỏ UN dạo này sao rồi_để thay đổi không khí Jan đành lên tiếng

-sau khi Ji cho nó 1 trận tơi tả toe tua tan tác %^&^*& kể lại chuyện hôm đó. Bị Duy đình chỉ học cô ta chuyển ra nước ngoài rồi_Khánh thêm mắm thêm muối khiến tất cả bật cười.

Ngay sau đó Quân đòi xuất viện, bọn nó cũng đành phải gật đầu. Tuy trong lòng vẫn còn chưa nguôi ngoai nhưng miệng vẫn cười mục đích cũng chỉ vì muốn che dấu sự cô đơn trống trải của chính mình.

17. Chương 17

e hèm_tiếng loa trường phát lên, chủ nhân giọng nói ấy chính là Hiệu Trưởng trường Trịnh Kim

-như các em đã biết 3 ngày nữa là tới halloween trường ta năm nay sẽ tổ chức vũ hội và hội chợ, kèm theo 1 số trò chơi khác giờ thầy sẽ thông qua hội học sinh rồi sẽ thông báo cho các em...Lễ hội năm nay bắt buộc các em phải đến, ai không tham giự xin mời tự động mang hồ sơ của mình ra khỏi trường_thầy gằn giọng như đe dọa.

Học sinh bắt đầu xôn xao duy chỉ có nhóm tụi nó vẫn điềm nhiên thưởng thức bữa sáng trong căn-tin

-giờ xin mời 3 em Trịnh Nhật Duy, Võ Nguyễn Hân và em Vũ Thảo Nhi lên gặp thầy để trao đổi, thầy cho 3 em 5' để có mặt_giọng thầy lạnh băng như ra lệnh làm học sinh lạnh cả người

Nghe thấy tên mình được nhắc nó mới bừng tỉnh “lại định bày trò gì đây” nó thầm nghĩ. Cảm nhận có người đập lên vai nó, theo phản xạ tự nhiên nó cầm cánh tay đó khuỷu tay thúc vào sườn người đó.

-á á á có cần mạnh tay vậy không mình chỉ muốn cùng bạn lên gặp thầy thôi mà_nghe thấy giọng quen quen nó quay lại không thấy ai

-ở dưới này_lại giọng nói đó vang lên nhìn xuống đất đã thấy Hân nằm xõng xoài trên đất, nó hơi mạnh tay thật

-đứng dậy định nằm ăn vạ ai_đã quá quen với dáng vẻ lạnh như băng của nó nhưng khi thấy nó nói chuyện với mình Hân cũng cảm thấy vui, nằm cười ngớ ngẩn như ăn phải nấm cười. Nó mặc kệ bỏ mặc cậu nằm đó đi trước

Cười mắc mề một mình jan đã đứng cạnh Hân lúc nào nhìn cậu nghi hoặc

-cười gì vậy không lên phòng hiệu trưởng sao

-a mình quên mất cảm ơn Jan_Hân mặt thộn ra ái ngại nhìn Jan chạy vụt đi không quên nhìn Jan để lại nụ cười như tỏa nắng. “ấm áp” là những gì jan cảm nhận được, cùng lúc đó Khánh ôm chặt trái tim mình, nhìn thấy Jan vui vẻ bên Hân tim Khánh lại nhói đau. Cười nhạt

-Cậu ta thì có gì tài giỏi chứ_Khánh thầm nghĩ rồi lẳng lặng đi lên tầng thượng.

*Phòng hiệu trưởng:

Thầy hiệu trưởng đưa ổi đĩa 1 tờ giấy thao thao bất tuyệt về ý tưởng mà ông đã đặt ra ủa Halloween năm nay.

-Halloween sẽ tổ chức 2 ngày một đêm là vũ hội còn 1 đêm là tổ chức trò chơi, trò chơi sẽ do thầy cô trong trường thực hiện còn vũ hội thầy giao lại cho các em. Còn nữa sẽ tổ chức cuộc thi bình chọn 6 Angel tiêu

biểu cho trường gồm 3 nam 3 nữ, và chọn ra 1 công chúa và 1 hoàng tử bằng ủa đông năm nay_ông Thịnh vừa nói vừa hài lòng với những gì mình sẽ làm.

Không thấy 3 người trả lời ông nhú mày

-mong các em không làm thầy thất vọng các em có thể về lớp

-vậy xin phép chúng em chúng tôi đi_hắn thẳng thường đáp

-chúng em làm được chào thầy_Hân lên tiếng, “mình cho bạn một món quà” Hân nhếch môi nhìn nó hành động này đã lọt vô tầm mắt hắn, nó vẫn im lặng

Ra ngoài dán giấy thông báo, cả trường nhốn nháo cả lên mong chóng đến Halloween đúng hơn là mong chóng được tham giự cuộc thi Angel.

-đồ con heo, cô có tham dự cuộc thi không_Khánh huých nhẹ vai Jan hỏi

-không, mệt lắm mà anh hỏi làm gì_Jan nhướn đầu sát mặt cậu, Khánh đỏ mặt dịch đầu ra xa lắc đầu “không có gì”. Jan nhìn Khánh khó hiểu

-Ji yêu quái á nhầm yêu quý của anh, em thì sao_Quân mắt chớp chớp nhìn nó năn nỉ

-anh biết tính em mà_nó lạnh nhạt trả lời. Quân ỉu xiu ngán ngẩm

-các anh tham gia_Jan lên tiếng

-có thể_hắn này giờ im lặng cũng lên tiếng.

Nó nhìn hắn rồi quay đi

-về nhà anh 2 quây thôi_nó hào hứng đề nghị. Cả đám vui vẻ gật đầu

-hả đi ăn sao_giọng ngái ngủ từ đầu phát ra cả bọn quay lại thấy khuôn mặt ngờ nghệch của Key thì ra này giờ tên này ngủ nghe thấy ăn tỉnh rụi. Nó liếc xéo Key, cậu gái đầu cười trừ “không phải sao”

-ăn cái đầu cậu ý_tụi nó hét thẳng vào mặt Key rồi bật cười với biểu cảm phong phú trên mặt Key vui vẻ kéo nhau về nhà Quân.

Trên đường đi nó kéo Jan về nhà nó có chút việc, nó chìa ra tờ giấy 1 con nhỡ cùng khối đưa nó

“có gan thì tham dự Angel ai thua lập tức rời khỏi trường

from: Linh Chi

to: Thảo Nhi Tuyết Mai”

-mày tính sao_Jan nhìn nó

-đành phải tham gia thôi_nó khó chịu

-tao không nghĩ chuyện này chỉ đơn giản là 1 cuộc thi_Jan nói

-tao cũng vậy_nó thở dài nạn này khó tránh –đừng nói ấy người kia biết_nó nhắc nhở. Jan gật đầu đồng ý.

18. Chương 18

Kính koong!!! Quân mở cửa cho nó, nó hậm hực đi vào nhà này vốn là của nó mà Quân dám thay đổi mã khóa làm nó đứng muốn rụng chân đợi có người mở cửa

-không phải anh làm mà, là Duy đó_Quân nhăn mặt chỉ sang hắn

-ai cho phép anh làm_thay đổi thái độ nhìn hắn

-“Nhidangyeu” mà cũng là mã khóa à_hắn cười nhạt đúng là “trẻ con”

-anh là người lớn chắc_nó đưa ánh mắt “triu mến” nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

-tất nhiên là lớn hơn cô_hắn đưa tay xoa đầu nó như xoa đầu “...” (chắc ai cũng biết)

-anh, đồ khốn_nó nghiêng răng

-đồ trẻ con

Jan, Khánh, Key và Quân trở mắt nhìn 2 bọn nó đấu mắt

-sao hôm nay 2 người nói nhiều vậy_câu nói băng quơ của Jan làm cả hắn và nó chột dạ quay sang nhìn Jan, Jan sợ hãi lắp bắp

-xin...xin lỗi 2 người tiếp tục đi_Jan dứt câu nó càng bức hơn

“Ji ơi mày bị sao vậy nè” nó bức mình nhìn hắn tóe lửa.

“Devil thường ngày nói rất ít hành động thì nhiều sao hôm nay lại ngược lại thế này” hắn ôm đầu mang hàng đồng thắc mắc.

-sao thơm thế nhỉ, tao đói quá bị ảo giác rồi_Key ôm bụng, giả vờ khóc lóc

-mùi gì vậy_Hắn với Khánh đồng thanh

-nhìn vô bếp đi_Quân cười tùm tùm này giờ, tự hào có 2 cô em nấu ăn cực ngon.

Hắn nhìn đồng đồ ăn bốc khói nghi ngút thơm lừng trên bàn nghi hoặc nhìn sang Quân

-có ăn được không vậy

-cái gì_nó và Jan hét ầm lên -anh không có phần đi ra ngoài_nó hét vào mặt hắn

-ngon quá_Key xuýt xoa, hắn rất muốn thử nhưng phải giữ hình tượng trước mọi người, bụng biểu tình dữ dội “phải giữ hình tượng nhất định phải giữ hình tượng” tự nhủ với bản thân

-thôi anh vào ăn đi_Jan đành lên tiếng giải vây, nó lườm Jan muốn cháy mặt cũng không phản đối gì, hắn cười nhẹ bước vào ăn cùng.

Ăn gần xong Khánh mới bắt đầu ỉ ỏi món Jan làm, nào là mặn quá, màu sắc không phù hợp với nhau, ngọt quá,... Jan tức đỏ mặt

-biến ra, ăn xong rồi mới nói là sao, chê thì đừng có động vào

-vì tôi là người không phung phí đồ ăn, ai như cô

-hơ hơ, biến ra khỏi mắt tôi_Jan lao vào muốn xé xác Khánh ra hàng trăm mảnh Khánh bỏ chạy, cả 2 rượt nhau như trẻ con từ phòng khách đến phòng bếp qua vườn sau đến hồ bơi thì Jan bị trượt chân rơi xuống hồ

-Khánh thấy Jan té xuống hồ bơi cười mắc mề

l’ trôi qua không thấy động tĩnh gì, Khánh bắt đầu lo lắng

-này cô lên đi không giỡn nữa_Khánh nói vọng xuống hồ, vẫn không động tĩnh gì. Nó đi dạo ngang thấy thấy vậy hét lên

-Jan không biết bơi_Khánh tái mặt vội nhảy xuống vớt Jan lên

lên đến bờ Jan vẫn không chịu tỉnh

-hô hấp nhân tạo cho Jan đi Khánh_Key cất lời. Khánh hơi ngập ngừng rồi cũng hô hấp cho Jan chợt cô mở mắt, tình thế bây giờ thực sự là rất éo le gây cho Jan hiểu nhầm lớn. Vội đẩy Khánh ra ho sặc sụa, đứng dậy bị trượt chân theo bản năng Jan kéo lấy tay áo Khánh, bị kéo bất ngờ khiến cậu ngã ra sau thế là lại một lần nữa mất chạm mắt môi chạm môi. Mặt Jan đỏ ửng như trái cà chua, đẩy cậu ra chạy lên phòng nó đóng cửa cái rầm.

Bọn nó vẫn chưa hoàn hồn, Khánh với Jan kiss nhau á không thể tin được. Mắt chữ A miệng chữ O trước cảnh tượng này, mãi nó mới mấp máy được vài câu

-chuyện...chuyện v...vừa này là th...ật...thật sao??? mấy đứa còn lại gật đầu cái rụp.

Riêng Khánh vẫn bất động này giờ, tim vẫn đập nhanh không ngừng mặt ửng đỏ, sao lại thế này mai phải đi khám tim, có ngày bị đau tim mà chết mất.

Ở chỗ Jan giờ cũng không khác Khánh là mấy, tim đập dồn dập nhưng vẫn không thể ngăn Jan *** Khánh

-đồ khốn fisrt kiss của mình lại ở trong hoàn cảnh này sao, đồ khốn, đồ sao chối,...%\$&^%& đúng là xui xẻo_Jan bực bội đập đầu vào tường nguyện rửa Khánh. Thấy vậy nó vội vàng lại gần

-đừng kích động không sao đâu_”Đúng là chỉ nó hiểu mình” Jan thầm nghĩ cảm ơn cô bạn

-chắc vui lắm nhỉ mặt mày trông hơn hử thế kia cơ mà_như sét đánh bên tai

-vui con khỉ mày đi ra cho tao_số mình sao mà đen thế, đúng là tại tên sao chối đáng ghét “Huỳnh Kim Khánh ta hận mi thù này không trả ta sẽ...sẽ ăn nhiều hơn” hài lòng với suy nghĩ của mình

19. Chương 19

Hà Nội đã vào mùa đông, trời cũng dần trở lạnh gió phả vào má nó ửng đỏ. Ăn kem vào mùa đông chắc cũng là thú vui của nhiều nhưng ăn với số lượng nhiều lại là chuyện khác@@

-chị ơi, cho em 4 li kem socola, 4 vani, 4 dâu, 4 kiwi,... li lớn nha chị_Jan hôn hử gọi từng loại kem 1, còn chị phục vụ mắt tròn không tin vào tai mình. Cửa chùa mà sao lại không mừng

-2 cô có ăn hết không vậy_hắn nhủu mày hỏi

-đúng đấy, chúng tôi không kem_Khánh tiếp lời

Nó nhún vai

-sợ không có tiền trả à

-ý tôi không phải thế, gọi nhiều vậy sao ăn hết được_hắn nhìn nó

-yên tâm khỏi lo_Jan cười tươi, thấy Khánh nhìn mình bỗng im bật nhớ tới nụ hôn hôm trước mặt đỏ ửng “mày thích Hân cơ mà, sao tim đập nhanh vậy” gật suy mớ suy nghĩ ra 1 bên Jan nhìn “những” li kem trên bàn mắt sáng rỡ.

Thế là nó vs Jan tiến hành công cuộc ăn như bị bỏ đói làm hắn và Khánh choáng trước tốc độ ăn kinh hoàng đó, không chỉ bọn hắn mà tất cả người trong quán đều nhìn chăm chăm bọn nó như sinh vật lạ, hắn lấy chân khều khều chân nó.

Nó biết liền lấy gót dày dí mạnh vào chân hắn liếc xéo hắn, đau nhói nhưng phải nhẫn nhịn nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó

-cô đang làm cái trò gì thế bỏ chân ra, tính dùng chân “sờ-mờ-lờ-tờ”(sờ mó lung tung) tôi à_hắn nhìn nó đắc ý

-anh_nó tức không nói thành lời

Bỗng tiếng chuông dt nó reo lên

So keep in me up at night.

It unfamiliar round Feels it's like where for?

It's like breaking down

We going through the rush

I'm scare you're gonna leave

When I even talking .

But right now I'm gonna speak No more hiding,

Break the silence now Do we quit or try to work things out

Where do we go ?

Are we ready to just give it up?

Should we turn our back on love or should we stand within?

[where do we go__Thanh bùi,Tata]

Tên hiện sáng màn hình gọi “Anh Quân”

-em nghe

“cô ty có việc gấp anh và ba mẹ phải trở lại Anh có gì cần giúp 2 em cứ nhờ thằng Duy hay Khánh nhé”

-làm như anh đi luôn không bằng, không phải lo cho tụi e

“vậy được rồi anh cúp máy đây, bye em”

-bye

-chuyện gì vậy

-2 với ba mẹ đi sang Anh có việc gấp rồi

-lên nhà tao đi

-ô kê, ở nhà 1 mình chán lắm

-hehe đừng quên đêm nay__Jan nhắc khéo, mặt gian không chịu được

-mệt ghê__mặt nó như đưa đám

“chẳng phải đêm nay là tổ chức Angel sao, mấy cô này tham gia à” Khánh thầm nghĩ, biết đâu bên cạnh mình hẳn cũng đang nghĩ đến chuyện này

-sao bảo không tham gia__Khánh dò hỏi

-con trai mà nhiều chuyện

Bị lườm Khánh im bặt

-chúng tôi đi trước tạm biệt, nó kéo Jan đi về nhà Jan chuẩn bị cho Angel.

“Vừa tổ chức vũ hội hóa trang lại thi Angel cái trường TK coi bộ cũng rảnh tiền thật” nó lẩm bẩm đợi Jan gọi người mang đồ tới (đã đặt hàng từ khi nó nhận được mảnh giấy thách thức từ Linh Chi)

*Tối tại trường TK

Học sinh diện trên người những bộ cánh đẹp nhất, ai cũng muốn mình nổi bật trong đêm nay

Nó bước ra khỏi chiếc BMW với chiếc đầm đen từ đầu đến chân, váy da cúp ngực hở đôi vai trắng nõn, bó sát người tôn lên 3 vòng hoàn hảo, thắt ngang eo là 1 chiếc nơ to bản rộng in họa tiết những bông tuyết rất đặc biệt. Phần ren đen may tinh xảo dưới chân váy, cộng thêm chiếc vòng cổ hình bông tuyết được làm bằng pha lê nguyên chất, đính kim cương đen lấp lánh.

Bước ra sau là Jan diện trên người chiếc đầm xanh lam, lấp lánh. May bằng phần ngực hình hoa hồng xanh cực quyến rũ, nhẹ nhàng thêm phần thanh thoát với chiếc mặt nạ xanh gắn lông vũ trắng.

-ồ

-đẹp quá_hsinh 1

-thiên thần_hsinh 2

^%&%^ tiếng xì xào bắt đầu lan rộng hơn.

20. Chương 20

Nó- như 1 thánh nữ,lạnh như băng kiêu sa mang 1 sức hút lạ thường, khiến người ta muốn chạm vào nhưng không thể

Ngược lại với nó-một công chúa nhỏ nhắn, dịu dàng thanh thoát với hàng mi cong vút, đôi xanh như dòng suối(con lai).Mang sắc thái trái ngược nhau mỗi người một vẻ như bù đắp cho nhau làm trung điểm của sự chú ý.

-đừng cười quá vội,haha_Linh Chi từ sân thượng nhìn xuống

-cô tính làm gì_tiếng 1 chàng trai lên tiếng từ trong bóng tối

-lát rồi biết, im lặng xem kịch hay đi

Cuộc đối thoại vốn vẹn vài câu đã lọt hết vào tai hắn. Hắn không phải người bao đồng nên cũng bỏ ngoài tai.

-xin tất cả mọi người chú ý_tiếng MC cất lên, là Key

-sau đây mời các bạn bắt đầu vũ hội và thưởng thức đồ ăn

Tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương bắt đầu phát lên

-mình mời bạn nhảy chung 1 bản được chứ_Hân đưa tay mời nó

-tôi mệt

-ngồi đây uống rượu còn mệt hơn đó ra ngoài giảm stress tốt hơn

-không thích

Nó khó chịu trước sự mời mọc của Hân. Nhìn ra chỗ Jan đang nhảy với Khánh

-khiêu vũ là cái cơ bản của 1 tiểu thư cần phải học mà cô không biết sao_Khánh gắt lên với Jan, nãy giờ cô toàn giẫm lên chân cậu nhất định là cố tình

-thật sự tôi không cố ý_tạo ra gương mặt ngây thơ nhất có thể, mắt long lanh vô (số) tội nhìn cậu. “haha chắc chắn hiệu quả”

-tôi không ngờ như cô nghĩ đâu_gé sát tai Jan, lấy tay nhéo mạnh vào người cô. thoáng đỏ mặt Jan kêu khẽ “á” vì đau làm ấy hsinh bên cạnh nhìn cô như sinh vật lạ mới bị ném xuống Trái Đất.

-đi theo tôi_Khánh nắm tay Jan, cô bất ngờ không ứ ứ được gì thêm quên mất cả việc phản kháng.

Kéo Jan lên sân thượng cậu mới bỏ tay Jan ra, không khí trở nên gượng gạo không chịu thêm được nữa Jan cất lời

-không có chuyện gì thì tôi xin phép

-khoan đã

Jan đứng khựng lại thấy tay Khánh đã vòng qua eo mình, đẩy vội Khánh ra mặt đỏ ửng.

-nếu tôi nói tôi thích em thì sao

Jan đứng hình muốn nói nhưng miệng cứng đờ toàn thân mọi hoạt động ngừng trệ

-tôi hiểu rồi, xin lỗi vì đã làm phiền cô_Khánh cười chua xót, lướt qua Jan.

Đến khi bóng Khánh khuất hẳn cô mới bừng tỉnh, “anh ta thích mình sao, tìm mình sao lại đau vậy”

*Tại bờ hồ sau sân thể dục:

Nó dạo quanh khuôn viên trường, đi mãi bất giác nó nhận ra mình lại tới đây mỗi khi trống trải.

-nơi này là của tôi không ai dám bước tới trừ cô ra đây_Hắn lên tiếng.

-anh đến được thì tôi cũng vậy, có làm sao

-cô chưa nge danh Devil tàn độc thế nào sao

-tôi cũng đâu kém

Nó bình thản trả lời hắn

-trường này cũng đâu phải của anh mà tự nhận như vậy

-vốn là của tôi

Nó hiểu ra vấn đề nhìn hắn rồi im lặng quan sát làn sóng lăn tăn trên mặt hồ, gió thổi nhẹ đêm nay trăng tròn tạo ra bầu không khí ẩm đậm.

-cô nói sẽ không tham gia_hắn nói băng quơ

-anh quan tâm tôi sao

“quan tâm” từ này không có trong từ điển của hắn rất lâu rồi, “lẽ nào...” hắn không nói gì quay lưng bỏ đi.

“thái độ đó là sao” nó trầm nghĩ rồi cũng gạt nhanh dòng suy nghĩ đó đi cho bớt nặng đầu (bó tay) rồi cũng trở lại khuôn viên trường.

-làm cho cẩn thận vào, đừng để sai sót_lại giọng nói đó vang lên, cũng 1 lần nữa giọng nói đó lại lọt vào tai hắn. Không như ban đầu hắn bắt đầu suy nghĩ “Ji và Jan đã nói không thích sao lại tham gia” liên kết với những gì hôm nay hắn nghe được, cười khẩy

“cô gây thù chuốc oán với ai vậy Thảo Nhi”

21. Chương 21

Jan cẩn thận

ào!!! Nhìn thấy 1 chậu nước chuẩn bị đổ ập xuống người Jan nó nhah tay đẩy người Jan ra phía trước nhưng không may người hứng chậu nước đó lại là nó.

-nhất định là có người bày trò_Jan nghiêng răng nhìn cô bạn ướt sũng, mắt bắt đầu ngấn lệ

-mày ngốc thế, cứ để tao bị ướt được rồi mà, với bộ dạng này thì thua chắc__x

May mắn là bộ đầm da không thấm nước nên cos thể mặc còn mái tóc uốn lộn to bông bênh giờ đã xẹp lép vì nước ngấm nhìn chẳng ra làm sao cả

-có máy sấy không

-mày ra trước đi tao tự giải quyết đc

-không_nó trừng mắt “ngay ngay đừng có trách tao ra tay độc ác”

-bây giờ xin mời các thí sinh có tên bước lên sân khấu:

Linh Chi 11a1-LC hôm nay diện 1 chiếc đầm đỏ chói lóa ôm sát cơ thể ngấn cùn làm con trai trong trường mắt sáng rỡ lên đổ dồn ánh mắt vô cô

Nhật Duy 10a1

Kim Khánh 10a1

Nguyễn Hân 10a1

Nhã Hân 11a1

...

và cuối cùng là em Thảo Nhi 10a1

-tôi nhắc lại em Thảo Nhi có mặt không? Vũ Thảo Nhi 10a1

Jan lòng như lửa đốt trong khi có “2 người” đặc ý vì đã chứng kiến cảnh nó đẩy Jan. Hân khẽ nhú mào “cô gặp chuyện gì rồi”

-nếu em Thảo Nhi không có mặt chúng tôi đành hủy bỏ phần thi của em_Key miệng thì nói vậy chứ trong người lo lắng không ngừng.

Bỗng nó từ từ bước ra với bộ dạng mới, tóc sậy vẫn chưa khô hết búi gọn lên để vài cọng tóc rủ xuống khuôn mặt trắng ngần cực quyến rũ, chiếc đầm dài đến gót đã được nó cắt xé tinh tế buộc thành hình chiếc nơ xinh xắn bước tới cạnh Jan

Jan huých vai nó

-trông mào rất tuyệt_cười rõ tươi

Thấy nó xuất hiện Key cũng nhẹ lòng hơn, tiếp tục

-Sau đây là kết quả của phần thi đầu tiên, ban giám khảo đã chọn 6 bạn để bước vô phần “hát dân ca” các bạn có quyền tự chọn lựa bài hát, trang phục đã được chuẩn bị cho các bạn có thể hát đơn ca hoặc song ca.

Key dứt câu được 1 hồi vẫn thấy 12 bạn trên sân khấu

-sao còn chưa vô phòng trang phục chuẩn bị

-đã công bố 6 Angel đâu __ @@ Khánh trả lời

Hì hì Key cười trừ, hân từ từ liếc mắt qua Key cắt đứt nụ cười trừ của cậu. Key nuốt nước bọt cái “ực”

-6 Angel là Nhật Duy, Kim Khánh, Nguyễn Hân, Tuyết Mai, Thảo Nhi và Linh Chi.

bộp bộp!!! tiến vỗ tay chúc mừng vang lên 6 Angel thật sự rất hoàn mĩ.

-Trong thời gian chờ đợi xin mời thầy Dũng lên tặng các bạn 1 bài hát.

-á á chạy thôi_hsinh 1

- tao thương tai của tao lắm chạy nhanh_hsinh 2 sụt sùi

%%^&%^&&

-các em không cần kích động vậy chứ, ở lại thưởng thức đã__

Giọng ồm ồm khàn khàn vang lên cắt đứt niềm hi vọng mong manh thoát chết của hsinh toàn trường

Nhạc vang lên kèm theo tiếng hát cực kì “đặc biệt” mà không ai có được của thầy Dũng, tiếng nhạc Pop Ballad nhẹ nhàng làm nền cho tiếng hát không ra rap cũng chẳng phải đọc __- làm hsinh ngất ngây trên từng “cm”

Tiếng nhạc dứt hsinh vỗ tay rầm rầm “tạ ơn chúa”

-thầy cảm ơn sự nhiệt tình của các em_Thầy cười rạng rỡ lộ ra hàm răng vàng vàng vì hút thuốc, vỗ không ra vỗ mà móm chũng chẳng phải rằng thầy chia khắp chỗ @@ (rất hợp dọa ma ngày Halloween :)))

-tiếp theo trương trình xin mời cặp Linh Chi Nguyễn Hân trình bày phần thi đầu tiên.

-chết rồi, chưa thuộc lời “lạy chúa phù hộ con”_LC lẩm bẩm

Tiếng nhạc truyền cảm du dương bài “Chị Tôi” vang lên

Nhưng lời khen đó tắt ngúm ngay sau khi LC cất tiếng hát à “rống” mới đúng giọng mãnh léo nha léo nhéo,lời mất chữ này thêm chữ kia, cứ ngỡ giọng Hân ổn hơn ai ngờ còn kinh khủng hơn nữa. Hân lóng nga lóng ngóng hát không rõ lời sai nhịp, quần hơi dài làm Hân té cái RẦM tạo 1 tràng cười của khán giả

-xuống đi_hsinh 1

-dở tệ, Angel gì chứ hàng giả_hsinh 2

-đúng đó, xuống đi_hsinh 3

\$#%#%#\$

Cả 2 bề mặt trên sân khấu mặt đỏ ửng lủi thủi đi vô cánh gà

22. Chương 22

“Bèo dạt mây trôi, chốn xa xôi

Em ơi anh vẫn đợi bèo dạt.

Mây... trôi chim ca tang tính tình, cá lội

Ngắm một tin trông, hai tin đợi, ba bốn tin chờ

Sao chẳng thấy đâu”

Giọng hát trong trẻo của Jan ngân nga trong làn điệu dân ca ngọt ngào, truyền cảm trong làn dân ca quan họ Bắc Ninh.

“Một mình sang sông suốt đêm thâu,

Em ơi sông đã ngã ngang đầu.

Thương nhớ... ai sương rơi đêm sắp tàn, trăng tàn.

Cành tre đưa trước ngõ, làn gió la đà

Em vẫn mong chờ, sao

chẳng thấy đâu”

Từ trong cánh gà nó bước ra, tiếng hát khiến người xem nín thở cuốn hút lạ thường. 2 cô gái 2 bộ áo tứ thân. Giọng hát cao vút ngọt ngào làm ngưng đọng thời gian, cả sân trường im lặng lắng nghe 2 cô hát.

Hết bài, 1’ rồi 2’ vẫn chưa có động tĩnh gì cứ ngỡ không hay bỗng

bộp bộp!!! mỉm cười nhìn nhau, cả 2 đã làm rất tốt bỗng rắc rắc có tiếng động lạ, chưa định thần được là gì thì

RẦM!!! Keng keng!!! Choang!!! hàng loạt tiếng động vang lên cộng tiếng hét. Trường trở nên náo loạn

Nó chỉ cảm thấy có cánh tay nào đó đẩy mình thấy có cái gì nặng đè lên tay mình tê tê đau rát. Mở mắt đã thấy hân nằm cạnh nó, trên lưng có nhiều vụn vỡ của đèn trùm, trên trán máu đang tứa ra nó hốt hoảng.

*Bệnh viện:

Kết quả của việc đỡ cho nó là hân phải nhập viện vì mất máu quá nhiều.

Cô y tá gấp gấp chạy ra thông báo

-bệnh nhân mất máu nhiều bệnh viện lại không không đủ nhóm máu AB mời mọi người đi xét nghiệm máu

-tôi có nhóm máu O, lấy máu tôi đi_nó lên tiếng

-cô còn rất yếu_Khánh phản đối

-anh ta vì cứu tôi mới bị vậy, đừng cản

-mày vô đi_Jan cản Khánh ghé tai “không ai cản được nó đâu”

-này cô cũng không sao chứ_Khánh nhìn vết thương trên tay Jan

-ùm, cũng không sao, anh yên tâm.

Ọt...ọt bụng Jan bỗng biểu tình, cô ôm bụng mặt đỏ bừng. Thấy đáng vẻ ngượng ngịu của Jan Khánh bật cười, kéo tay Jan đi xuống căn-tin

-không, tôi không đói

-bụng cô thành thật hơn cô đó, ăn đi

Bụng tô cháo tía tô nóng hổi để trước mặt Jan

-vậy tôi không khách sáo

Khánh tròn tròn mắt nhìn Jan sì sụp húp bát cháo như bị bỏ đói vài ngày

-cô có phải con gái không vậy

-xì, anh nhìn không biết hay sao còn hỏi

-ngồi trước con trai mà chẳng ý tứ gì hết

Dường như hiểu ra chuyện Jan im bật, ăn chậm rãi Khánh đang uống nước nhìn thấy sự thay đổi của cô

Phì!!! nước phun thẳng vào mặt Jan

Lửa giận bùng bùng

-yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ANH ĐIÊN HẢ

Đánh tới tấp vào người Khánh rồi đi vào nhà vs mở mãi không được, Jan tức lên lấy chân dùng sức đạp cửa RẦM!!!

- huhu òa, chân ơi_Jan sụt sùi

-cô không cần xả giận vào cửa nhà vs vậy chứ

-cút....cút ngay cho tôi, tránh ra

Khánh vẫn ôm bụng cười sặc sụa

-thôi không giỡn nữa, mà cô không đau nữa sao chân đang chảy máu kìa

Khánh chỉ xuống chân Jan

-mẹ ơi đau quá, x

-đồ trẻ con, lên tôi công lên gặp bác sĩ, ở đây bác sĩ lẫn y tá quen chúng ta quá rồi (vô viện suốt mà bảo)

-không cần

-vậy thôi tôi đi trước

-đứng lại đồ vô lương tâm

Nằm trên bờ vai rộng rãi ấm áp Jan mỉm cười nhưng đâu biết rằng Khánh mặt đỏ dần mỉm cười ngờ nghếch

-mày không được tích sự gì hết_Linh Chi hét qua đt
-em xin lỗi, không ngờ thằng Duy lại đỡ cho nhỏ Nhi_1 giọng nam bên kia trả lời
-dọn dẹp sạch sẽ vào, có người phát hiện coi như chấm hết, Devil bị thương sẽ đả động đến nhiều người
-em biết rồi, chị yên tâm
Chàng trai đó là aiiii????? Đó vẫn là 1 bí ẩn

23. Chương 23

Sáng hôm sau

-tôi muốn xuất viện
Hắn gắt lên với nó tiếng từ phòng bệnh ra tới hành lang khiến cả bác sĩ lẫn y tá lạnh cả người
-vết thương anh còn chưa lành
-không cần cô quan tâm
-nhưng...
-tôi rất gét bạo lực nhưng khi đã bạo lực thì không phải con người
Nói xong hắn đứng dậy đóng sầm cửa.
-mày mang xe đến bệnh viện cho tao_hắn gọi cho Khánh
-tao biết thể lực mày tốt nhưng vết thương vẫn...
Chưa kịp nói hết câu hắn đã cắt lời
-mày bắt đầu nhiều lời từ khi nào vậy
-ờ chờ tao 2'
2' sau 1 chiếc exenticer đỗ trịch trước cổng bệnh viện
-xuống xe
Khánh ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì hắn đã phóng đi lúc nào không hay.
-anh đến đây làm gì_nó đập vai Khánh
-à anh mang xe cho thằng Duy, nó bỏ anh đi trước rồi (qua 1 time nó đã thân thiện hơn với Khánh)
-ra vậy
-em đi chơi không anh đang rảnh
-được, để em gọi Jan
*Tại công viên:
-chơi tàu siêu tốc_Jan cùng nó hí hửng mua vé, Khánh thì tái mặt “lạy chúa!!! cứu con”
-này, đừng nói anh sợ nhé_Jan cười mỉa mai Khánh
-không...không người như tôi sao phải sợ_Khánh cố gắng bình tĩnh để nói rõ từng chữ.
-tôi tưởng anh sợ định chuyển qua trò khác, không thì thôi vậy let's go

“Ặc, ngu rồi x” Khánh thầm nghĩ

á á á

Tiếng la hét thất thanh vang rộng nguyên khu giải trí, chủ nhân tiếng hét đó không ai khác ngoài nó và Jan (hà hà 2 cô này sợ độ à ham hồ nó vậy)

-chơi vui thật_Jan cùng nó đồng thanh, nhìn sang Khánh tàn tạ đang nôn thốc nôn tháo quần áo sộc sộc đứt cúc rách luôn cả áo, tóc tai bù xù (tội nghiệp)

-nhìn tác phẩm của 2 người đi_Khánh hét lên, đến giờ tai cậu vẫn còn lùm bùm vì ngồi sau 2 chiếc “loa phóng thanh”

Chuyện là thế này, lúc đầu tàu chuyển động 2 cô nương đó cười không ngớt chưa đầy 30s tiếng hét âm trời bắt đầu vang lên, quơ tay quơ chân loạn xạ vớ được người Khánh bèn nắm lấy giật tới tấp không cần biết là nắm cái gì. Vậy nên giờ Khánh mới trở nên “đẹp rạng ngời” như vậy.

“Chagawojin nunmulgwa pyojeong

Nan neogeseo wae hemaeneunji

Alji moshaesseo

Pullijido anheul mame sangcheoman namgigo

Geureol ttaemyeon naege malhae ‘i chueokmaneun namgyeojwo’

Sarajin Innocence

Namaneul balkhyeo judeon biceun neoinde

Siganui teocce tto sogae meomul sun eopseo

Good bye baby good bye baby

Neo eopsi maeil nungamado Ijen geuman

Good bye baby good bye baby

Ni son dasin mot japneundaedo

Keuteopsneun teoneol sogeul geonindaedo

Igyeonael su isseo And let me say

Good bye baby good bye baby”

[Good bye bye_Nu’est]

Tiếng nhạc chuông đt Khánh vang lên

-có chuyện gì

“có mấy thằng bên bang Kevil’K qua quây rồi anh đến ngay đi”

-có Devil đấy không

“có, Devil đang bị thương thì phải”

-yểm trợ cho Devil, anh đến ngay

-chuyện gì vậy_nó thắc mắc

-không có gì đâu 2 em về trước đi, anh giải quyết chuyện trong bang 1 chút

-cho tụi em theo với

-nguy hiểm lắm về đi

-không, nếu không sẽ không cho anh đi_Jan lên giọng

Khánh bắt lực, đành gật đầu.

24. Chương 24

Bước vô bar wind's trước mắt bọn nó là 1 trận hỗn chiến, bàn ghế ngổ ngang chai rượu bị đập vô số mảnh thủy tinh vương vãi khắp sàn.

-tìm chỗ nấp đi anh đẹp loạn đã

Nói xong Khánh chạy đến dùng chân đạp văng từng thùng trong Kevil'K phải nói rằng chắc chắn lực rất mạnh mới có thể dùng 1 cước làm mấy tên lăn lóc dưới sàn kèm theo những tiếng “rắc rắc” của xương. Mắt đỏ ngầu, trông khác hẳn 1 Khánh hiền lành(hiền ghê) của ngày thường

Về phía hắn, máu trên lưng hắn thấm dần qua áo nhưng cũng không phần nào cản trở hắn. Một Devil chính gốc ra đòn cực mạnh độ sát thương lớn, dùng 1 tay có thể bẻ gãy xương cổ, tay chân của đối thủ. Ra tay nhanh gọn như gió, thoát ần thoát hiện.

Nó cùng Jan đứng trong góc trầm ngâm quan sát nhất cử nhất động của bọn hắn.

Jan gật gù

-không hổ danh bang chủ JP và phó bang, ra tay nhanh gọn thật

-2 người không tham gia cho vui sao

Key từ đằng sau đập vai 2 cô, 2 cô mỉm cười cầm lấy 2 chiếc côn key đưa cho lao ra trận chiến

-haha JP hết người rồi sao, lại đem 2 cô nhóc miệng còn hôi sữa thế này

Hắn khề nhứ mày nhìn sang Khánh, Khánh gãi đầu cười trừ “bất đắc dĩ mới cho bọn họ tới”

-đừng bao giờ coi thường đôi thủ_nó nhếch môi, nháy mắt Jan “bắt đầu thôi”

Những đường côn tuyệt kĩ được 2 cô sử dụng như đã học từ lâu lắm rồi, uyển chuyển dứt khoát vô cùng đẹp mắt với lực rất mạnh chưa đầy 3' đã hàng loạt tên ngã xuống.

-nhìn cái gì lo giải quyết đồng rác thải này trước đi_nó lên tiếng cắt đứt cái nhìn của hắn và Khánh, Key chỉ cười nhìn theo nó rồi mỗi người 1 việc xử lí tất cả, chưa đầy 10' bọn Kevil'K đã lần lượt nằm rạp xuống.

-bắt tất cả lại gửi lời nhắn đến bang chủ Kevil'K đến gặp ta_hắn điềm tĩnh nói.

-bên Kevil'K nói sẽ đến ngay

-được rồi, còn 2 cô_chỉ tay về phía Jan và nó -về ngay đi

-gì vậy, chúng tôi đã giúp anh mà_nó lên giọng

-cần bản là tôi không cần các cô giúp

-hơ hơ, được thôi vậy chúng tôi tự nguyện giúp và bây giờ cũng vậy,KHÔNG VỀ_Jan nhấn mạnh “không về” thách thức nhìn hắn

-a lo, 2 bác ạ tiểu thư Tuyết mai và Thảo Nhi đang tham gia đánh nhau 2 bác gọi 2 cô ấy về ngay đi ạ_hắn bấm số gọi cho ba nó.

Nó với Jan tái mặt nhìn hắn muốn tóa lửa, chơi nó à sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

đt nó rung lên là số ba nó, nuốt nước bọt hít thở sâu để tự nhiên nhất có thể giọng ngọt ngào

-ba ạ, ba mẹ với 2 bên Anh vẫn khỏe chứ

“không cần trả treo với ba, về ngay nếu con còn muốn sống tốt nha con-gái”

Trời mùa đông mà nó toát hết mồ hôi “tiêu rồi”

-dạ, con biết rồi

-anh không sống yên với tôi đâu_nó gần lên từng chữ kéo Jan về, sát khí bay lên ngi ngút. hấn đôi chút lạnh người trước thái độ của nó rồi cũng trở lại khí phách thường ngày, bắt giác cười nhẹ.

Khánh nhìn thấy nụ cười đó “Devil sắp trở lại con người trước kia rồi” Khánh thầm nghĩ, cười đầy ẩn ý.

Ở một nơi khác trong phòng nó

-anh ta thật quá đáng_Jan vẫn đang giận

-mày có thấy chúng ta hiền không

Hai đứa chụm đầu vào nhau bàn kế hoạch tác chiến %r&3#%#@#% cười mãn nguyện.

-vậy nhé, anh ta chết chắc rồi haha_cả 2 ôm cụng cười mắc mề

Trong lúc hấn cùng Khánh đi nói chuyện với bang chủ Kevil’K thì lại có 2 cô gái đang lén lút dưới chiếc exenticer của hấn

-bôi ở đây nè

-ít quá nhiều nhiều vào

-có nhiều quá không

-mặc kệ hehe

2 cái bóng đen di chuyển đến nhà hấn

-treo cái này lên đây

-trộn thêm chút nữa cho hấn ta “đẹp” 1 chút

-xong rồi vô nhà đi

Không thấy người đâu chỉ thấy tiếng cười khúc khích rồi biến mất dần trong màn đêm tĩnh lặng.

25. Chương 25

Gần nửa đêm cuối cùng hấn cũng cùng Khánh bước ra

-oài sao giờ hấn mới ra, muỗi sắp cắn chết tao rồi hix_Jan uể oải

-thấp đầu xuống hấn phát hiện ra là “die” cả lũ đấy

Tra chìa khóa vào xe, loay hoay 1 hồi xe vẫn không nhúc nhích

-sao còn chưa đi_Khánh thắc mắc

-tao cũng muốn đi lắm chứ, hình như xe có trục trặc rồi

Xuống xe cả 2 mới tá hỏa, mặt đằng đằng sát khí

-đứa-nào-giữ-trò_hấn giận tím mặt

-mày có chọc giận ai không_Khánh cố nín cười nhìn 2 bánh xe exenciter dính chặt với mặt đường

-tao không biết, trước giờ đâu ít người ghét chúng ta

-chắc chắc, theo tao trên giang hồ thì không ai làm mấy trò này đâu, có nhằm thì vào tao với mày mắc mó gì hại cái xe_Khánh trầm ngâm phân tích (bác học già man)

Trong bụi cây gần đó

-haha 2 bọn họ “ngu” hơn tao nghĩ IQ 200/200 đây ư, mắt mặt quá_Jan ôm bụng cười ngặt nghẽo

-stop, đi theo họ kìa_Nhìn theo bóng hấn đi lên taxi

Về tới nhà hấn

-nhà mày có gì ăn không đói quá_Khánh lên tiếng

-có pizza tao mua vẫn chưa kịp ăn, vô đi

Hấn vừa mở cửa thì

ÀO!!! Một làn nước mát lạnh đổ ập xuống người là những gì mà hấn và Khánh cảm nhận được.

-amen!!! cái quaoái gì vậy_sự bình tĩnh của hấn cũng đã đến cực điểm, mắt đã hấn những tia đỏ.

-dính dính, dẻo dẻo....kjh khủng quá_Khánh hét ầm lên

-haha tao đau bụng quá đi mất

-haha chết mất đau quá_Jan cùng nó cười mãn nguyện trước thành quả của mình

-tao biết ai rồi, là cô ta_hấn nhếch môi

-tao cũng nghĩ vậy, chắc Ji với Jan ở gần đây thôi nên cẩn thận_Khánh nói nhỏ cho 2 đưa đủ nghe

-đi vào thôi chắc họ còn mang cho chúng ta vài món quà

-haha mặt mày, haha_Khánh cười nghiêng ngả với bộ dạng loang lổ đủ màu sắc trên người hấn.

-mày cũng không khác gì tao đâu, im đi vào nhà

Mở cửa nhà Khánh lảng xăng chạy vào bật điện, ngã cái “Oạch” nằm “hôn sàn”, hấn cầm dt lên bật đèn bin đã thấy sàn rải đầy bi hấn cười thầm “cô cũng giỏi bày trò thật”

-hix đỡ tao_nãy giờ hấn mãi suy nghĩ quên mất thằng bạn vẫn đang nằm xõng xoài trên sàn.

-tao quên, mày đói đến vậy sao

Khánh nhăn nhó gật đầu

-mày vô tủ lạnh mà tìm tao đi tắm chút.

Hấn vừa đi khuất Khánh bắt đầu lùng sục đồ ăn

-pizza ơi anh đến với em đây, thằng Duy để ở đâu nhỉ

Khánh mở cửa tủ lạnh, lại một lần nữa 1 dòng nước à không 1 đồng sữa đổ lên người Khánh.

“Chúa ơiiii! sao con khổ vậy, x”

Bước vô nhà tắm nhìn ngó xung quanh xem có gì bất thường không, “chắc cô ta cũng không ác đến vậy, mai tôi sẽ xử cô” hấn thầm nghĩ. Mở vòi nước rửa trôi những thứ kjh dị nó “ban tặng” với lấy chai dầu gội thoa 1 ít lên tóc,nghi hoặc

-VŨ THẢO NHI tôi sẽ giết cô_tiếng hét thất thanh của hấn lọt hết vào tai nó, bất giác rùng mình nuốt nước bọt

-tiêu rồi mày ơi_nó méo máo nhìn Jan.

-tao sẽ đến thấp nhạng ày yên tâm

-sao bọn hấn tức giận vậy mình chỉ nghịch 1 chút thôi mà

Quay lại vài tiếng trước

-Key hử, Duy với Khánh đến đâu nói chuyện với bang Kevil'K vậy_nó nhắc đt gọi cho Key

“quán...ở...đường... mà sao vậy”

-à, không có gì đâu hỏi để biết á mà, thôi cúp máy đây

2 cô nàng đang loay hoay đồ keo con “tót” vô bánh sau chiếc exenciter cười hí hửng

-bôi ở đây nè_nó ghé tai nói với Jan

-ít quá nhiều nhiều vào

-có nhiều quá không_Jan có chút sợ

-mặc kệ hehe

Xong việc lại di chuyển đến tận nhà hấn

-trộn thêm chút màu nữa cho hấn ta “đẹp” 1 chút

-rồi ô kê, treo nó lên vô nhà tắm đi, chắc chắn dính cái này lên người thể nào bọn họ cũng phải tắm

-mày vô nhà tắm tao vô xử lí bếp

Nó gật đầu đồng ý

*Nhà tắm:

-xem nào tráo dầu gội với kem đánh răng, nước hoa là nước xúc miệng là được.

Nghĩ xong nó bắt tay vào tiến hành “lột xác” các vật trên, hoàn tất nó mãn nguyện nhìn thành quả “mình phục mình quá”

26. Chương 26

*Nhà bếp:

Jan cặm cùi mang số sữa mình mua từ tạp hóa vào mở hết nắp chất đầy cánh tủ lạnh.

-chết trong sữa cũng không quá tệ_Jan cười hí hửng

Cuối cùng cả 2 cô cùng nhau rải số bị xuống sàn nhà rồi đóng cửa lại, đi tìm hấn xem “phim hay”

Bọn nó đang nghĩ lại thì...

-mấy cô không trốn được nữa rồi

Ngẩn người vài giây nó mới định thần lại được, giọng nói đó sao quen quá vậy. Quay người lại đã thấy mình bị tóm gọn trong tay hấn, Jan kêu lên

-bớ người ta trộm

-trộm cái đầu cô_Khánh gần giọng, Jan nhìn thấy im bật

-vào dọn nhà cho tôi, cô đừng mơ trốn_Hấn cười ranh mãnh nhìn bọn nó.

Tình cảnh trong nhà giờ rất chi là éo le, hấn thì nằm ngù trên phòng Khánh thì vắt chân chữ ngũ ngồi trên salon coi phim pikachu, còn 2 tụi nó thì đang lao động công ích làm khổ sai cho nhà họ Trịnh và họ Huỳnh.

-nè cầm lấy

-cái gì đây_nó cầm tờ giấy mà hấn đưa thắc mắc

-tự đọc đi muốn tôi đọc cho nghe nữa à

-Điều luật làm oxin tạm thời nhà TRịnh Kim Khánh

1.Không được phá hoại của “chủ: coi của “chủ” là của mình để bảo vệ cho tốt tránh việc bức xúc mà đập vỡ. Nếu có vật nào bị hư thì sẽ nhân gấp 10 giá trị ban đầu

2.Phải dọn dẹp thứ tự xấp xếp theo lời chủ

3.Chủ muốn gì được nấy

....

101. Phải nghe lời chủ vô điều kiện kể cả việc hi sinh tính mạng

Lưu ý:đọc là chấp nhậnnếu không làm theo những việc trên chủ dành thông báo tới phụ huynh 2 cô việc phá hoại chủ như trên và bồi thường tổng giá trị trên 1 tỉ Việt Nam Đồng

-cái gì mà 1 tỉ, ép người quá đáng mà làm gì có sự lựa chọn_nó bức xúc nhìn tờ giấy hấn đưa.

-tùy cô lựa chọn_hấn cười nửa miệng

“tự bày ra rồi phải dọn đúng là ngu mà” nó nhăn nhó đồng ý.

Cùng lúc đó ở chỗ Jan:

-nước_Khánh ra lệnh

-anh không có chân à_Jan gân cổ lên cãi

-cô nên biết hiện giờ mình là ai thừa TIỂU THU

“Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, hứ”

-này_Jan chìa ra li nước

-không thích nước lọc, lấy tôi nước hoa quả

-đây_Jan bắt đầu nóng

-tôi không uống nước cam, lấy táo đi

Cái gì cũng có giới hạn của nó, trong tình thế này Jan cũng vậy đặt mạnh li nước cam lên bàn trừng mắt

-UỐNG_Jan nhìn Khánh bằng đôi mắt tóe lửa, giận giữ đe dọa Khánh “không uống đừng có trách”

Khánh sợ hãi nhìn Jan rồi lại nhìn li nước cam sắp tạt thẳng vô mặt mình liền cầm lấy tu 1 hơi hết sạch.

-biết nghe lời là tốt, giờ lau tử lạnh đi_Jan lên giọng đưa cho Khánh chiếc khăn

Khánh rầm rập làm theo cũng không hiểu lí do tại sao mình phải làm vậy

-ủa sao mình phải làm theo lời con nhỏ đó

Lúc nhận thức được mọi chuyện thì cũng quá muộn, Jan đã cùng nó “tẩu thoát” rồi chỉ để lại vụn vụn mảnh giấy “anh ngốc thật” Khánh tức xì khói cảm thấy mình thật ngốc bị “troll” mà cũng không biết.

-2 cô kia đâu_hấn từ trên gác đi xuống, mắt rảo khắp căn phòng.

-lúc tao không để ý đã “tẩu thoát” rồi_Khánh gãi đầu tỏ vẻ vô tội

-có 2 con nhỏ mà trông cũng không xong, mà cũng sạch sẽ đó

-trừ nhà bếp ra_Khánh chỉ tay về chiếc tủ lạnh

-thôi gọi người mang bỏ đi, mua cái khác, giờ ngủ mai rồi tính

Nằm trên giường nó cùng Jan suy nghĩ cách nào này mai có thể “tránh nạn” bóc lột sức lực của Khánh và Duy. Ngược lại với tội nó bọn hấn lại nghĩ cách “hành hạ” tội nó. Mỗi người 1 suy nghĩ rồi cùng chìm vào giấc ngủ trên môi ai cũng thấp thoáng 1 nụ cười

27. Chương 27

Cộc cộc!!! Bác quản gia gõ cửa gọi vô

-2 cô chủ, có thiếu gia bạn cô đến

Đang cuộc trong chăn ấm nó khó chịu ngồi dậy

-ai bác, con có quen ai đâu

-thiếu gia nhà họ Trịnh với họ Huỳnh

Nó giật thót mình “khổ rồi mới sáng ra đã bị hành hạ, hix”

-bác bảo họ đợi tội con 1 lát

-con kia dậy ngay__Nó giật chiếc chăn ra khỏi người Jan, vẫn không có động tĩnh gì nó nhéo mạnh vào tay nhỏ

-hix đau quá, mày làm gì vậy để yên cho tao ngủ

-2 quoaí nhân tới rồi__nó ngồi thần ra

-quoaí nhân là ai

-Duy với Khánh đang đợi dưới nhà, mày dậy nhanh đi tao chuẩn bị đây chuồn trước đây__nói xong nó chạy ngay đi vsen mặc đồ rồi phi xuống tìm đường trốn.

Thấy hấn và Khánh đang nói chuyện với quản gia Kim nó lủi nhẹ nhàng ra khỏi cửa

-ui da!__nó ôm đầu

-cô định trốn tới sao, đâu có dễ__hấn cười ranh mãnh rồi kéo nó lại ngồi xuống phòng ăn đợi Jan

Nó lén cầm dt lên nhắn tin cho Jan nhưng chưa kịp nhắn đã bị hấn tịch thu dt.

-dt của tôi trả đây__nó đứng dậy với cái dt hấn đang dơ lên với chiều cao 1m75 với những người khác là cao nhưng đối với 1m85 như hấn thì không xi-nhê gì :3

Nó tức ngồi im giả lơ không thềm nói chuyện cũng chẳng thềm nhìn mặt ai, đi theo chế độ 3 không “không nhìn, không nghe không quan tâm”

Jan từ phòng nó nghe lén bên ngoài thấy có vẻ im lặng cứ ngỡ “bình an vô sự” rồi ai ngờ vừa mở cửa bước ra đã thấy Khánh tựa lưng ngay bên cạnh, vội đóng cửa lại nhưng không kịp Khánh đã đi vô phòng trèo lên giường tội nó nằm như phòng của mình.

-là các cô bày trò ra thì phải nhận lỗi chứ

-làm gì cơ_Jan tỏ vẻ ngây thơ hết cỡ

-đừng làm bộ mặt này với tôi, không có tác dụng đâu Jan à_Khánh bước lại gần Jan, cậu tiến bao nhiêu Jan lùi bấy nhiêu đến khi chạm tường hết đường lui mới dừng lại

-anh...anh_Jan sợ sệt tim đập dồn dập

Khánh cúi đầu xuống sát mặt Jan, “thình thịch...thình thịch” tim cô đập dồn dập lấy sức đá thẳng vào hạ bộ của Khánh xong chạy thẳng ra ngoài mặc Khánh trong phòng kêu oai oái.

-không cần kích động vậy chứ mình chỉ giỡn thôi mà_Khánh lẩm bẩm toát mồ hôi vì “chỗ đó” bị đau.

-chết rồi, mình có tước quyền làm bố của anh ta không nhỉ_Jan nghĩ thầm

-thôi kệ ai biểu ai ta giỡn giai không phải lỗi của mình chuồn đã tính sau_lẳng lẳng cầm chiếc giày trên tay từng bước từng bước một lủi ra cửa

-thấy hết rồi, đứng thẳng dậy đau lằng lằng đấy_hắn cười nửa miệng

-mà Khánh đâu_hắn thắc mắc

-a...ơ...à anh ta trên phòng_Jan lắp bắp nhớ lại việc mình đã làm

-tao ở đây

Khánh cố gượng không kêu đau đi thẳng người để giữ hình tượng người khác mà biết 1 hotboy như anh bị 1 đứa con gái đá vào chỗ đó có mà nhục chết. Liếc nhìn sang Jan như muốn ăn tươi nuốt sống

Jan chạy đến chỗ nó ghé tai nói “tao đếm đến 3 thì chạy nhá”

-1....2...3

Nó cùng Jan chạy như ma đuổi(có khi hơn) lướt qua mặt hắn và Khánh như 1 làn gió

-cái gì vừa lướt qua vậy_Khánh ngơ ngác nhìn hắn

Hắn cũng không khác gì lắm cũng bất ngờ không kém

-2 người kia chạy thoát rồi, đuổi theo

Dứt câu cả 2 cậu lấy xe rượt theo tụi nó

-phù...phù không bị hành hạ chết cũng chết vì đứt hơi_Jan cùng nó ngồi thụp xuống vỉa hè, thở gấp mặt đứa nào đứa nấy đỏ ửng

-mấy cậu đang làm gì ở đó vậy_Hân từ trong chiếc xe mui trần màu đen bước ra

Jan tươi tỉnh hẳn

-à đang ngồi chơi thôi, hiii

-cần hóa giang không_Hân nhìn bọn nó niêm nở

-vậy thỳ tốt quá cảm ơn cậu

Nói xong Jan kéo tay nó lên xe mặc cho nó chống cự “giúp tao đi” mắt Jan long lanh nó đành thở dài gật đầu. Trong xe không khí trở nên im lặng ngọt ngào, Hân thì hay nhìn lên nó Jan thấy nên im lặng buồn rầu, nó biết điều đó nên cũng không nói gì đeo tai phone hướng mắt nhìn xa xăm.

28. Chương 28

Đến trường, nghe thấy tiếng hò hét của đám nữ sinh bọn nó đoán ngay bọn hắn đã tới trường và đang chờ tụi nó đến xử tội

-cho tụi mình xuống đây đi_Jan lên tiếng phá tan bầu không khí

-sao vậy_Hân dừng xe nhìn tụi nó

-tụi mình có việc lát nữa mới đến trường được Hân vào trước đi_Jan mỉm cười thân thiện

-ùm, được gặp nhau ở lớp, bye

-bye

Đợi Hân đi rồi nó mới lên tiếng

-bây giờ vào trường là “ra đi” luôn đó

-trèo tường đi

-mày điên à, nhìn đi

Jan ngược lên nhìn lên phía cổng trường, cổng được thiết kế xây kiên cố như cổng 1 tòa lâu đài, còn tường xây cao 4m chứ chơi.

-woa~ giờ tao mới thấy cổng trường TK to thật.

-bơi xuống đây, mày bay cao quá rồi đó_nó cốc đầu Jan làm cô kêu nhoai nhoái.

- thôi đừng nào cũng chết đi kiếm gì ăn đi, làm ma no vẫn tốt hơn

-nói mới nhớ sáng giờ chưa ăn

Thế là 2 cô dắt nhau đi lấp đầy dạ dày trong khi đó có 2 người khác đang đói meo đứng ở cổng trường như hai thằng bệnh chờ bắt được tội nó

-có khi nào họ vào rồi mà mình không thấy không_Khánh chán nản hỏi hân

-không thể nào chúng ta đứng đây này giờ

-hay thấy mình nên không dám đi học

Hân ngược mặt lên nhìn Khánh

-có thể lắm đi kiếm họ thôi

Tại quán vỉa hè gần trường có 2 cô gái xinh đẹp nhưng ăn lại không đẹp chút nào đang làm trung tâm của sự tò mò.

-2 cháu bị ngược đãi sao_cô chủ cửa hàng nhìn 2 tội nó bằng ánh mắt xót xa

-sao ạ???_nó ngơ ngác hỏi

-thôi được rồi bữa nay cô tặng các cháu, không cần trả tiền 2 đứa còn muốn ăn gì không

-ơ dạ không, lát tội cháu sẽ trả tiền sao vậy được_nó ngăn cản

-không sao, chắc các cháu bị bỏ đói nhiều rồi_mắt cô bán hàng ngăn nước mắt cả khách trong quán cũng thương xót cho 2 cô gái trẻ xinh đẹp mà tội nghiệp

Nó cùng Jan ngơ ngác nhìn mọi người rồi cũng chợt nhớ ra tác phong ăn uống của mình (-_-)

-mọi người bữa nay để tội cháu trả, 2 oxin nhà cháu làm phiền mọi người rồi_hân nhấn mạnh từ “oxin” liếc xéo nó trả tiền rồi nắm tay kéo nó đi, theo sau Khánh và Jan

Jan sợ sệt không dám ngẩng mặt lên nhìn Khánh

Ngồi trong xe lại 1 lần nữa sự im lặng lại bao trùm, không ai hé răng nửa lời. Giờ này cũng không vào trường được nên hân cứ phóng xe đi cũng không biết là đi đâu (trường TK có nội quy học sinh đến muộn không được vào trường, số ngày nghỉ sẽ được tổng hợp xếp loại hạnh kiểm cuối năm).

Đến đường cao tốc

Pằng!!! cạch!!! tiếng động phát ra từ đằng sau. Tiếng đạn bắn vô kính xe rơi xuống may mà kính chống đạn không là tiêu rồi

-là Kevil’K_Khánh lên tiếng

Hân nhúu mày tăng ga hết cỡ cắt đuôi Kevil’K nhưng vẫn không được chúng vẫn bám theo không tha.

-gọi thằng Key kêu người đến_hân vẫn bình tĩnh

-Key mang bọn đàn em đến đường..., bọn Kevil'K tập kích bọn tao rồi
 “mọi người cố cầm cự, đến ngay”
 -chết tiệt_hắn gần lên 2 chữ nhìn xe có dấu hiệu hết xăng
 -hông rồi, kính xe bắt đầu nứt thêm nữa xe sẽ phát nổ_Khánh lo lắng
 -2 cô biết dùng súng chứ_nó gật đầu, hắn lục cặp ra 2 chiếc súng lục với 2 băng đạn đưa tụi nó
 -còn tụi anh_Jan thắc mắc, vậy rất nguy hiểm
 -dưới ghế cô có 2 khẩu nữa đó Jan
 pằng pằng!!! “rắc rắc” kính đang có dấu hiệu sẽ vỡ ra
 Jan cúi xuống lôi 2 khẩu súng như của cô ra đưa Khánh.
 -mở cửa kính ra_nó nhìn đám Kevil'K đang đuổi theo đằng sau. nhào người ra cửa xe
 Pằng pằng!!! 2 viên đạn ghim thẳng vào vai tên đi mô tô đằng trước
 Rầm!!! mấy xe đằng sau đang đi với vận tốc lớn không thắng kịp đâm sầm vào nhau
 -cô bắt chuẩn thật_Khánh vỗ tay
 -Ji của tôi vẫn rất giỏi mà_Jan tự hào
 Hắn không nói gì vẫn quan sát biểu hiện của nó
 -xuống xe_hắn hét lên.
 Từ 4 cánh cửa 4 người nằm xuống cuộn tròn xoay người né đạn rất điệu nghệ. Từ từ mấy tên ở Kevil'K cũng ngã xuống những chiếc mô tô ma sát với đường tạo ra tiếng rít đến chói tai.
 -bọn mày chết chắc rồi_một trong những tên bên Kevil'K nhếch mép nhìn bọn nó đang dần hết đạn chịu chết
 Một trận xả súng bắt đầu rộ ra, bên nó vẫn né và bắn. Với số người không cân súng số đạn lại không đủ bên nó đang dần yếu thế.
 -không ổn rồi_hắn rít lên.
 Pằng pằng!!!! May mà người của Key đến đúng lúc không chắc hôm nay là ngày giỗ của bọn nó
 -việc ở đây giao lại ày_hắn nói với Key, lấy chìa khóa rồi trở về bar wind's.

29. Chương 29

*Bar wind's:

-các anh luôn gặp phải chuyện này sao_nó lên tiếng
 -sao em lại nghĩ vậy_Khánh nhú mày
 -trên người các anh lúc nào cũng có súng_Jan nhấp ngụm Chivas trả lời
 -cũng không thường xuyên_hắn nhìn về hướng khác tránh ánh mắt dò xét của nó
 “Đôi mắt nâu khói thường ảm áp nhưng sao lại cảm thấy buồn và lạnh lẽo quá” nó thầm nghĩ.
 -Jan về thôi_nó kéo Jan ra về

Ra tới cửa bar khuất tầm mắt của bọn hắn, nó mới ôm eo máu đã dần thấm qua lớp áo đồng phục trong ánh sáng mập mờ trong bar không ai nhận ra vẻ mặt khác thường của nó. Hèn chi từ lúc đến đây lúc nào nó cũng khoanh tay để tránh mọi người nhìn thấy

-đến bệnh viện_Jan lo lắng nhìn mồ hôi lấm tấm trên trán cô bạn, môi tái nhợt

Chưa kịp trả lời nó đã ngất lịm trong vòng tay Jan chỉ nghe thấp thoáng tiếng gọi tên mình.

*Bệnh viện

Jan thần thờ trước cửa phòng cấp cứu, biết nó không muốn mọi người lo lắng nên Jan không thông báo cho ai...thời gian chậm chậm trôi qua cửa phòng vẫn chưa mở.

Mắt Jan ngấn lệ, lòng bồn chồn không yên “mày đúng là đồ ngốc sao phải chịu đựng như vậy” dòng nước nóng hổi mặt chất đến đẳng lòng bắt đầu trải dài trên khuôn mặt của Jan

TING!!! Cửa phòng bật mở, Jan lao ra tới chỗ bác sĩ

-cô bé không sao,may mà cấp cứu kịp lúc, đạn ghim sâu lại có dấu hiệu nhiễm trùng_bác sĩ từ tốn trả lời.

-cháu vào thăm được không ạ

-được, chắc 2 tiếng nữa cô bé sẽ tỉnh cháu vào đi_ông mỉm cười nhìn cô

Jan vui mừng chạy vào, không biết tới sự xuất hiện của 1 cô gái đeo khẩu trang bịt kín mặt đang nắm chặt tay nghiêng răng tức giận thò ngoài hành lang

Nó tỉnh lại đã thấy Jan nằm gục bên cạnh giường, “tao xin lỗi” đắp chăn lên người Jan nó ngược nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

“hôm nay nhiều sao thật, ba mẹ trên đó phải không” nhìn lên bầu trời nó luôn nghĩ đến ba mẹ nó. Jan đã dậy từ lúc nào

-nụ cười của mày rất đẹp_Jan nhẹ nhàng nói, nó quay cười lại nhìn Jan

-sống cùng ba mẹ tao rất vui và hạnh phúc_mắt nó long lanh. Lâu lắm 2 đứa mới ngồi tâm sự như thế này

-ba mẹ nuôi rất yêu mày, còn anh Quân và tao nữa...ba mẹ mày trên kia chắc hẳn cũng mong cô con gái xinh đẹp của mình luôn cười_Jan véo nhẹ má nó, nó bật cười ôm chầm lấy Jan

-cảm ơn mày đã ở bên tao

-tao cũng vậy

Vậy là 2 cô ngồi bên nhau nói chuyện tới sáng, Jan luôn chọc cho nó cười vì cô luôn thấy nụ cười của cô bạn. Một bóng đen lướt cửa phòng

CẠCH!!!

-có người_nó nói đủ cho 2 đứa nghe

-để tao ra xem sao_Jan nhẹ nhàng bước ra mở cửa. mở ra vẫn không thấy ai, định đóng cửa lại thấy 2 vật lạ trước phòng lấp lánh, Jan nhặt lên nhìn ngang nhìn dọc rồi quyết định đóng cửa

-có thấy ai không

-không, nhưng có thứ này chắc nó rơi phát ra tiếng động_Jan chìa ra chiếc thẻ bạc.

-mày bật điện hộ tao

-ô cê

-HUYẾT VƯƠNG-nó sững sốt

-cái gì_Jan nhìn 2 tấm thẻ trên tay nó sững người –chuyện này

-lệnh triệu tập và chúng ta bị trợn_nó thần thờ đáp

-vật hiển tế ư, chuyện này chỉ là truyền thuyết sao lại
“Rồi em sẽ cố đứng lên đâu không còn anh bên em như lúc trước.
Rồi em sẽ phải đứng lên phía sau nỗi buồn,
dù nước mắt vẫn cứ rơi tuông...
Hạnh phúc đã vỗ cánh bay,bởi khi còn nhau tay anh đâu giữ lấy
Và em đã quen sớm khuya bước đi một mình,phải gạt nước mắt vượt qua nỗi đau
Em sẽ cố đứng lên để mai bình yên và quên nỗi thất vọng
Dù tình đi mất dù người đi mất,em vẫn sẽ sống anh ơi...
Tình yêu em đã trao anh có lẽ là sai giờ em phải chấp nhận
Rồi một ngày kia
Ở một nơi khác
Ai đó sẽ tốt hơn anh,
Đến bên em...”
[Đứng dậy sau nỗi đau _Lương Minh Trang]
-alo muộn rồi anh gọi em có chuyện gì không
“à ừ chuyện Huyết Vương chọn em và Jan”
-vâng em biết_nó cười nhạt

30. Chương 30

“họ chọn cả Duy và Khánh”
-sao cơ
“anh không nghĩ chỉ đơn giản là 1 truyền thuyết, có người đang muốn hại các em”
-khi nào anh về
“mai anh sẽ có mặt ở đó, thôi em ngủ đi”
-vâng

-Huyết Vương chọn cả Duy và Khánh
-cái gì_Jan hốt hoảng – chuyện này liên quan gì tới họ
-một cái bẫy_nó khẩy
-không xong rồi, vậy chuyện này là Tuyết Đen
-phải công khai
Nó điềm tĩnh đến lạ thường
-sẽ có bạo loạn xảy ra và này cũng sẽ gặp nguy hiểm
-tin ở tao

Jan đành gật đầu trước ý định của nó

Sáng hôm sau mình Jan tới trường còn nó trở về nhà vì vết thương còn khá nặng. Jan bắt gặp bọn hấn ở cổng trường

-nhỏ kia đâu_hấn hỏi Jan

-nó mệt nên nằm ở nhà_Jan ngập ngừng dẫu tụi hấn

-hỏi vậy thôi làm gì căng thẳng vậy_Khánh đem ánh nhìn dò xét nhìn Jan. (Jan không biết nói dối)

-do tôi đang đau bụng_ “ngu rồi bụng liên quan gì, ” Jan cúi gầm mặt xuống đi thẳng nhưng bị hấn với Khánh níu lại

-thật chứ

-à ờ thật đương nhiên là Jan không bị thương_biết mình bị hớ Jan tự cốc đầu mình

-bị thương lí do_hấn nắm chặt tay đang nắm vai Jan

-a đau

-xin lỗi_hấn thả lỏng tay hơn

Khánh khó chịu nhìn cảnh này liền gạt nhẹ tay hấn ra

-Ji bị thương lí do tại sao_Khánh nói

Jan cắn răng đành phải kể lại mọi chuyện và đưa bọn hấn về nhà nó

Ở nhà nó, nó đang suy nghĩ về Huyết Vương “sao lại trùng hợp như vậy” đang tập trung suy nghĩ thì

RẦM!!! Cửa phòng nó bị đập đổ xuống rơi cả bản lề

Mặt Jan trắng đờng sát khí không biết ai dám to gan phá cửa nó như vậy ngược lên đã thấy hấn cùng Khánh bước đến trước nó, núp ngoài cửa thập thò nhìn vô là Jan

Nó thở dài nhìn Jan “tác phẩm của mày cả phải không” Jan hỏi lỗi gật đầu

-bị thương sao không chịu nói_hấn nhìn nó giận giữ

Nó liếc mắt nhìn Jan “có cần phải thật thà kể hết vậy không” lắc đầu ngán ngẩm

-do tôi lúc đó không thấy đau_ “hix, nói ngu rồi, mình còn ngu hơn nhỏ Jan nữa”

-cô nói dối thông minh thật đấy_hấn cười mỉa mai mặc dù trong lòng đang lo lắng

-anh cần cần móc tôi vậy đâu_nó chẳng thèm đoái hoài gì nữa đắp chăn ngủ tiếp

-cô_hấn tức vì bị cho ăn “bơ” dùng dùng nổi giận bỏ ra ngoài. đúng là làm ơn mắc oán

Quân bước vô nhà đã thấy hấn hùng hổ bước ra chưa biết chuyện gì đành đến hỏi Khánh và Jan

-chuyện gì vậy

-em không biết_Jan lắc đầu

-tao cũng vậy_Khánh nhún vai

Quân nhìn sang phía Jan thấy mặt cô vẫn tươi tỉnh như ngày nào

-anh 2_nó lật chăn chạy xuống

Oạch!!! nó té cái rầm vì chân cuốn vào tấm chăn.

-đau quá nó ôm vết thương

-có sao không_Quân lại gần bế nó lên giường lại, nhíu mày nhìn nó

-vết thương này

Khánh với Jan thấy nguy hiểm đang rình rập bỏ ra ngoài để mình nó chịu trận (đúng là bạn tốt có khác)

Nó rút rè trả lời

-là vì &^*(^% ^\$&%&^&&_nó đành kể lại mọi chuyện. Quân ôm bụng cười sặc sụa

-gì vậy em gái anh bị thương mà vui vậy sao

-à không phải là chuyện khác, thì ra thằng Duy giận giữ bỏ đi vì..._nói đến đây Quân im bất nhìn hấn đang đứng dựa cửa

-vì sao_tiếng hấn nhẹ bằng nhưng lại khiến người ta rùng mình

-đúng rồi á 2, vì sao

Quân cười trừ

-à là vì em quá ngốc để bị thương làm mọi người lo lắng lại còn dấu diếm nữa Duy nghĩ ọi người nên mới tức giận bỏ đi, đúng không Duy_Quân cố tìm ra câu trả lời hợp lí nhất “mình thông minh quá đi mất hà hà” Quân cười thâm.

31. Chương 31

xì tưởng gì, giờ mọi người biết hết rồi còn gì_nó bĩu môi trông dễ thương cực. Tiếc là hấn không nhìn thấy.

-ừm à Khánh Jan vô đây hết đi_Quân nghiêm giọng hấn

-chuyện gì vậy_hấn nói

Khánh đồng ý kiến với hấn còn Jan với nó đã biết từ đêm qua nên cũng không có gì ngạc nhiên.

-4 người đều nhận được 4 tấm thẻ bằng pha lê đen in hình cánh ác quỷ và máu đúng không_Quân nhìn 1 lượt 4 gương mặt trước mình. \$ người gạt đầu cái rụp

-vậy thì sao, chắc kẻ nào rảnh rồi vứt thẻ trong phòng người khác thôi_Khánh hí hửng nói

-đó là Huyết Vương, những ai nhận được tấm thẻ đó đều là vật được mang đi hiến tế_nó giải đáp thắc mắc

-vật hiến tế_hấn vẫn chưa hiểu

Jan thở dài

-là sẽ dùng máu của chúng ta để hiến tế đó là 1 truyền thuyết_Jan buồn rầu đáp

-ừm và đêm trăng khuyết tuần sau là lúc 4 người được triệu tập đến Huyết Vương_Quân nhìn xa xăm, nỗi lo trong lòng cậu đã quá nhiều

-gì chứ, thời buổi này rồi còn có vụ này sao @@@_Khánh chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra

-nếu không đến buổi Huyết Vương chúng ta sẽ gặp nguy hiểm và có thể mất mạng_nó điềm đạm giải thích

-không còn cách nào sao_hấn trầm ngâm nói

-giết Huyết Vương_Quân cùng nó và Jan đồng thanh

-chúng ta cần có kế hoạch và tìm hiểu chính xác Huyết Vương là ai_Quân nói tiếp

-trước tiên mọi người đi theo em, em có chuyện muốn nói_Jan hiểu ý đỡ nó dậy.

-chuyện gì

-cùng đến bar wind's đi_Jan nói thay nó

*bar wind's:

-Key cho đóng cửa hôm nay đi_nó ghé tai Key

-được

Trong bar wind's giờ chỉ có 6 người là nó, Jan, Khánh, Duy, Quân và Key

-mọi người đi theo em_tay nó cầm chiếc thẻ được làm bằng pha-lê đen, in họa tiết hình bông tuyết. Tới cánh cửa đen phòng mật trong wind's nó quét thẻ mọi người trở mắt nhìn trừ Key và Jan.

-chiếc thẻ đó do đâu mà cô có_hắn cầm tay Jan kéo lại

-bỏ ra, lát rồi nói im lặng đi_nó hất tay hắn ra, hắn hơi bất ngờ với có chút chạnh lòng với hành động của nó. Im lặng đi theo

Cuối căn phòng có 1 bộ bàn ghế cùng nhiều sổ sách ghi chép, nó hiệu ọi người ngồi xuống

-chắc mọi người cũng biết về Tuyết Đen, và sự trở lại của cô ấy vào lần JP giao chiến với Hồ Vương

-sao em biết_Khánh nhìn nó khó hiểu

-vì cô ấy chính là Tuyết Đen_Jan tiếp lời

-CÁI GÌ_hắn cùng Khánh và Quân đồng loạt hét lên sững sờ, 1 cô gái như nó ư

-như mọi người cũng biết rồi đấy, 2 năm trước 1 cô bé 14t đã đánh gục nhiều bang trong 1 đêm, san bằng nhiều thành phố lớn nhỏ tiếng tăm của cô vang dội từ đó, với sự lạnh lùng như băng giá, hành xử luôn bằng đồ, đen lãnh đạo tài tình đã được nhiều người tôn sùng được gọi là Tuyết Đen, cô lập ra bang JP dưới sự đỡ đầu của cô từ đó mà không bang nào dám đối đầu với JP nữa. Sau khi Tuyết Đen rút khỏi cũng là lúc Jp gần như tan rã nhưng đã được Duy tụ họp lại và duy trì cho đến bây giờ_Key kể lại

3 người im lặng lắng nghe những lowig key nói, nó thực sự rất tài giỏi

-vậy sao 2 năm trước lại rút khỏi JP và thế giới ngầm_hắn lên tiếng

-chuyện riêng tôi không muốn nói_nhận thấy sắc mặt nó có chút thay đổi hắn hiểu là thời gian đó nó đã xảy ra chuyện.

Trong chuyện xảy ra 2 năm trước người hiểu rõ nhất vẫn là Quân và Jan. 2 người vẫn im lặng quan sát thái độ của nó.

-đừng nhìn em như vậy_nó ngược đầu lên nhìn Quân và Jan mỉm cười

-em ổn mọi người đừng lo_nó cười nhẹ.

Jan đến ôm cổ nó

-mai Tuyết Đen của mình sẽ trình diện công khai chứ

-tất nhiên vết thương cũng lành miệng rồi

Nãy giờ Khánh vẫn đang ở trên mây, liên tưởng đến hình ảnh của nó 2 năm trước “ôi ngưỡng mộ quá” Khánh thầm nghĩ.

-mày xuống đi, bay cao quá

Hắn đập mạnh vào vai Khánh nhắc nhở. Nhìn thấy khuôn mặt ngô nghê của Khánh khiến mọi người không khỏi bật cười không khí tĩnh lặng đến run người đã không còn nữa bọn nó cùng nhau vui đùa tới tối mịt mới về.

Về nhà, hắn lại nhốt mình trong bóng tối với 4 bức tường thế giới rất nhỏ nhưng lại rất cô độc. Hắn ngồi đây nhìn ra thế giới bên ngoài qua ô cửa nhỏ...trong khi tất cả mọi người đang chìm vào giấc ngủ...

32. Chương 32

Ngày hôm sau vẫn diễn ra như bình thường, ngày đi học nhưng đến tối mọi thứ đã xoay chuyển hoàn toàn khác

Đêm nay nó diện 2 tông màu đen trắng, áo pun trắng in hình đầu lâu lệch vai, quần jeans đen bó cặp cao kết hợp với đôi boot cổ cao gắn đinh thêm phần gai góc nhưng làm làm tăng vẻ đẹp của nó và tôn lên đôi chân thon dài, tóc buộc gọn bằng dải lụa trắng mềm mại tóc rủ xuống gương mặt trắng hồng đen lên chiếc mặt nạ với 2 màu đen trắng nó như 1 nửa của thiên thần nửa ác quỷ

Jan trang điểm nhẹ, kẻ mắt tỉ mỉ khác hẳn ngày thường. Mặc trên người chiếc áo đinh xanh lam quần sóc ngắn màu rách vài đường chân đi tất da và giày oford cao gót màu xanh ngọc. Khoác ngoài chiếc áo da hồ hững trông rất bụi và cá tính.

-ra thôi_Key đứng ở cửa nói vọng vào nhìn 2 cô mỉm cười

Ra tới cửa đã thấy 3 chiếc mô tô đang đợi, nó lên xe hấn đẩy Jan về xe Khánh cuối cùng Key đi cùng Quân.

-tới Hồ Vương dọn dẹp trước chứ_Hắn nói

-được_cả nhóm đồng thanh

*Hồ Vương:

-ái chà, JP đến thăm sao lần trước vẫn chưa đủ nhục nhỡ à_phó bang HV cười nửa miệng rồi liếc qua nó

-2em này nhìn ngon đó Devil, cho tao đi haha_“rắc rắc” Jan nhẹ nhàng bẻ tay tên định vuốt má nó rồi phẩy tay cứ như vừa chạm vào thứ bẩn thỉu lắm. Bọn hắn vẫn đứng ngoài cuộc nhìn xem phản ứng của 2 đứa nó

-mày, con *** đánh chết 2 con chó này cho tao

Jan cười mỉa

-lên hết đi

-giao cho tao đi_nó cười nhìn Jan, lâu rồi không được vẫn động tay chân đây mà.Jan mỉm cười gật đầu Hắn nhìn thấy nụ cười của nó cũng cười theo như thằng ngớ ngẩn (-_-)

Mặt nó lạnh băng đợi cho bên HV tiến tới,vậy là 1 cuộc ẩu đả diễn ra giữa 1 đứa con gái nhỏ nhắn và hàng trăm tên con trai cao lớn bên HV. Vậy ai sẽ thắng bên nào sẽ thua, kết quả chỉ được biết khi “cuộc chiến” kết thúc.

Trong khi nó đang xử HV thì Jan lại tới chỗ Quân 8 đủ chuyện

-cô không lo cho bạn cô sao_Khánh lo lắng nhìn nó đang vật lộn trong đám người bên HV

-nó sẽ lại đây sớm thôi lo làm gì_Jan cười tinh nghịch đáp

-đừng quên bọn họ đã làm những gì từ lúc 14t_hắn vẫn quan sát từng động tác của nó, dải lụa trên tóc nó được tháo ra được nó dùng làm vũ khí lướt nhẹ qua nhanh gọn tưởng như chỉ chạm nhẹ vào đối phương nhưng lại có sức sát thương rất lớn không làm chết người nhưng toàn đánh vào những chỗ hiểm , từng người từng người đổ gục xuống hắn thầm nỗ lực

Quân huých nhẹ tay Jan, ghé tai nói “thằng Khải bang chủ HV nhìn Ji và em này giờ đó, em quen sao” Jan thoáng giật mình

-DỪNG LẠI_giọng nói của bang chủ HV làm mọi chuyển động dường như ngừng lại

-mày điên à_phó bang HV hét lên giận giữ.

Nó nhúu mày khó chịu người phá đám nó, thu lại dải lụa đã hơi ngả sang đỏ ngói nhìn chủ nhân giọng nói, mặt nó tái nhợt đứng bất động nhìn Khải bước tới gần mình.

-Tuyết Đen đã trở về rồi sao_Khải đứng trước mặt nó vuốt lọn tóc vương trên mặt nó giọng trêu mếu, ôm chầm lấy nó

-Tuyết....Tuyết đen sao_Phó bang lấp bắp bọn đàn em HV mắt chữ A miệng chữ O

Mặt nó vẫn hờ hững không quan tâm Khải làm gì nói gì, mặc cho Khải ôm nó.

CHÁT!!!

-tránh xa bạn tôi ra_Jan kích động tát Khải, Khánh vội vàng chạy lại giữ lấy Jan cho cô bình tĩnh

Mọi người bất ngờ trước hành động của Jan, đàn em HV thì bất ngờ từ chuyện này sang chuyện khác hết chuyện Khải ôm nó giờ đến việc bị 1 đứa con gái tát mà không phản ứng gì. Bọn hấn thì bất ngờ vì trước giờ chưa thấy nó có phản ứng như vậy, khuôn mặt vô cảm bất cần của nó. Người con trai đó là aiiii người nó để ôm mình như vậy

33. Chương 33

*Nhân vật mới:

Đặng Minh Khải: xuất thân bình thường, đối xử tốt với tất cả mọi người, bang chủ HV, với hấn đẹp theo sự lạnh lùng phóng khoáng thì Khải lại ấm áp như nắng cử chỉ ân cần dịu dàng là mẫu con trai điển hình cho con gái. Trước kia và hiện tại vẫn yêu thương nó nhưng đã xảy ra 1 số chuyện...

-anh xin lỗi_Khải cúi đầu đáp

-haha nực cười anh đi rồi thì C.Ú.T đi luôn đi, về đây làm gì hả_Jan nhếch môi cười mỉa mai

-anh vẫn rất yêu Ji

CHÁT!!!! tiếng tát chói tai lại 1 lần nữa vang lên, mọi người nín thính lắng nghe mọi chuyện đang diễn ra trước mắt mình

Jan lại tát Khải

-tình yêu của anh đáng khinh lắm Đặng Minh Khải à

-thực sự...

Chưa để Khải nói hết Jan đã cắt ngang

-tôi không muốn nghe, Ji càng không giờ thì anh rút đi được rồi đừng để tôi điên lên không nể tình anh em(anh em kết nghĩa với Jan)

-anh xin lỗi_nói rồi Khánh quay mặt bỏ đi 1 giọt nước mắt lăn dài trên má Khải, cậu biết giờ không thể giải thích được chuyện gì khi Jan đang kích động mọi chuyện sẽ rắc rối hơn nên đành bỏ đi.

Nó vẫn vậy, đứng bất động khuôn mặt vô hồn thiếu sức sống. Không ai có thể hiểu tâm trạng rối bời của nó ngoại trừ Jan. Bọn hấn vẫn chỉ biết đứng nhìn không biết làm gì cũng không biết phải làm gì.

Quân ghé tai hấn nói gì đó rồi hấn gật đầu kéo tay nó đi theo mình, nó cũng không kháng cự bước theo

Thấy Jan nhìn theo nó, Quân ôm Jan vào lòng nói với Jan “tin ở Duy, giờ thì về thôi” nhéo nhẹ má cô, cô cười nhẹ gật đầu. Thấy Quân ôm Jan Khánh có chút khó chịu nắm tay Jan tiến về xe mình

-tao đưa Jan về trước

Quân nói cho Khánh đủ nghe “ghen hả” làm Khánh lúng túng đỏ mặt kéo Jan đi.

-về bar uống chút gì không_Key đề nghị khoác vai Quân

-đương nhiên của chùa mà

Hắn lái xe đưa nó tới cánh đồng hoa oải hương gần bờ hồ để nhận ra đây là phía bên kia của bờ hồ sau trường mà nó từng muốn đến. Nhưng hôm nay lại khác nó không còn tâm trạng vui đùa nữa, nó trở nên trầm lặng vô cảm trước mọi thứ.

-hôm nay cô rất đẹp nhưng khuôn mặt cô không đẹp chút nào

Nó vẫn lắng nghe nhưng vẫn im lặng

-có thể kể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với cô không.

Vẫn không có tiếng trả lời, hắn lại nói tiếp

-không nói cũng không sao

Nó im lặng hồi lâu rồi cất tiếng

-Lúc tôi 14t ba mẹ tôi đã vì tôi mà chết tôi đã rất đau lòng_nói đến đây mắt nó đã đỏ hoe

-...hàng đêm tôi phải dùng thuốc ngủ mới có thể tránh được những cơn ác mộng đó rồi tôi đến Mĩ, ở đó tôi đã gặp anh ta anh ta đã giúp tôi đứng lên chăm sóc tôi và cũng chính anh ta làm tôi gục ngã, đúng là anh ta đã bỏ rơi tôi, tôi đã bị trầm cảm gần 1 năm phải sống chung với thuốc ngủ...

-thôi đủ rồi đừng nói nữa_hắn ôm nó vào lòng, nghe từng tiếng nấc của nó mà tim nó nhói đau, hắn yêu nó mất rồi, từ khi gặp nó người làm hắn không còn lạnh lùng với người khác nữa là nó, người làm hắn nói nhiều mở lòng với người khác cũng là nó, và dần dần từng bước từng bước một nó đã đi vào trái tim hắn rồi...hắn đã từng phủ nhận rất nhiều lần tình cảm này nhưng đến hôm nay hắn có thể chắc chắn rằng hắn yêu nó và muốn bảo vệ người con gái nhỏ bé, người đang run lên với những tiếng nấc này.

Và hôm nay hắn ôm nó vào lòng, nghe người con gái mình yêu thương khóc vì chàng trai khác sao mà chua xót thế

1 tiếng trôi qua nó vẫn chìm trong hàng nước mắt chảy dài, cuối cùng nó cũng ngừng khóc nới vòng tay của hắn ra

-cảm ơn anh

-áo tôi ướt hết rồi tôi sẽ ghi nợ sau này bắt cô trả_hắn vươn vai trêu đùa nó

lần đầu tiên thấy hắn cười thoải mái vậy nó cũng có chút bất ngờ nhưng lại không suy nghĩ nhiều, hít thở mùi hoa oải hương khiến nó dễ chịu hơn

-tôi không muốn mình trở nên yếu đuối trước ai, vậy mà hôm nay còn khóc trước mặt anh nữa_nó thả những bông hoa oải hương xuống hồ nước.

-đừng khóc trước mặt ai nữa, chỉ mình tôi thôi_nó khó hiểu nhìn về phía hắn

-đừng hiểu nhầm, tôi muốn tốt cho cô thôi vì cô khóc xấu lắm_nó bật cười trước câu trả lời của hắn.Thấy nó cười hắn cũng an lòng hơn cả 2 ngồi bên hồ đùa giỡn 1 lúc rồi trở về nhà trong tình trạng ướt nhẹp vì tạt nước nhau

Tâm trạng nó đã thoải mái hơn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hắn cũng vậy.

34. Chương 34

Sự kiện Tuyết Đen trở lại đã và đang là chủ đề hot, không chỉ ở thế giới ngầm mà ở cả trường lớp. Không ai biết cô ấy là ai, chỉ lan truyền rằng cô ấy rất đẹp và đang giúp cho JP lớn mạnh hơn.

Tâm trạng của nó cũng đã ổn và trở lại bình thường, mọi người cũng đã an tâm về nó hơn. Hấn giờ đã quan tâm nó hơn cười nói nhiều hơn trước nhưng vẫn chưa thoát khỏi cái vỏ bọc lạnh lùng đáng vẻ ngạo nghễ vốn có.

Ở lớp Hân dạo này ít xuất hiện, nhưng cũng chẳng bị giáo viên nhắc nhở đó vẫn là thắc mắc của nhiều học sinh, bọn nó thì cũng chẳng quan tâm riêng Jan thì cũng có 1 chút lo lắng cho Hân nhưng như vậy lại có người khó chịu

“này học xong ở lại trường tôi muốn đưa cô đến 1 nơi” tin nhắn của Khánh

-tên này điên à, ngồi gần bàn không nói giờ còn bày đặt nhắn tin_Jan đọc tin nhắn xong quay ra nhìn Khánh, Khánh giả lơ quay ra chỗ khác mặt hơi ửng hồng

-lát mày về với tụi anh Quân đi nhé, tao có chút việc về sau_Jan nói nó

-ô cê

Nó ngẩng đầu lên trả lời Jan (Ji nhà ta đang ngủ trong lớp :3)

-này mấy đứa, mai chủ nhật đi chơi nhé 8h công viên giải trí anh lên nhà đón.

-ôi đi chơi ă, có đi ăn không anh_Jan mắt sáng rõ, nghĩ đến đồ ăn là mừng quýnh chúa tham ăn

-có thưa cô nương, Ji nhớ đi nhé

-ô cê 2 _đang ngủ ngon cứ bị đánh thức quài tuy hơi bực nhưng vẫn mỉm cười đáp lại 2 nó.

-chúa ngủ, dậy đi cô xuống kìa_Hấn cốc đầu nó

lần thứ 3 bị quấy rầy, giờ nó đã bực thật đập bàn cái

RẦM!!! trừng mắt nhìn hấn

-2 anh chị kia làm gì vậy, ra ngoài đứng cho tôi _cô Liên tuy biết thân phận của 2 đứa không tầm thường nhưng cũng không thể không coi giáo viên ra gì

-thưa cô em không.._nó đang định cãi

-không thưa gửi gì hết ra ngoài cho tôi

-vâng _nó đành ngậm bồ hòn làm ngọt ra cửa lớp đứng hấn thỳ đứng dựa tường cười đợi nó ra.

-ngậm miệng lại, bắt lịch sự _nó đang tức nhìn thấy mặt hấn còn tức hơn

Bị nói vậy, hấn im lùn từ đó

Trong lớp Quân, Khánh, Jan, và Key đang cười khúc khích nhìn ra, ai cũng biết tình cảm của hấn dành cho nó nhưng chỉ mình nó là không biết (ngây thơ vô “số” tội)

RENGGGGGGGGGGGGGGGGG

-thoát rồi vui quá _nó tươi cười chạy vào lớp.

-trẻ con _hấn nói thầm

-mày ra trước đi tao ra sau_Jan nói nó

-ùm, nhớ về sớm bye_Nó vẫy tay chào đi cùng anh Quân ra về, Jan vẫy tay chào lại.

Lúc Jan từ trong lớp bước ra tới cổng trường đã thấy Khánh đang đợi mình trên người đã mặc bộ đồ khác, trắng từ đầu đến chân à trừ tóc ra thì cái gì cũng màu trắng,khuôn mặt cậu như 1 tuyết tác của thượng đế làn da trắng, đôi lông mày rậm sống mũi thanh tú,mặc áo sơ-mi cài khuy hở hững lộ cơ bắp và bờ ngực săn chắc, quần tây trắng giày trắng Khánh hôm nay vừa lãng tử lại có phần rất dịu dàng

-tôi biết mình đẹp rồi cô không cần nhìn mãi vậy đâu_Khánh quơ quơ tay trước mặt Jan. Bị nói trúng tim đen Jan hơi ngượng cái cùn

-tôi đang nhìn cái xe của anh chứ có phải anh đâu_lẻ lười tình nghịch, nhưng cũng công nhận Khánh biết chọn xe thật cùng tông màu trắng với chủ của nó luôn.

Khánh chở Jan đến 1 cây cầu nhỏ, nhìn hướng ra sẽ thấy mặt hồ bên kia hình trái tim. Cầm tay Jan dắt nó đến giữa cây cầu

-tôi định sẽ đưa người tôi yêu đến nơi này tỏ tình cô thấy nơi này như thế nào.

-rất đẹp_Jan cười nhưng trong lòng có chút gì không vui chính cô cũng không hiểu nổi

-cô là con gái chắc cô biết con gái thích được tỏ tình như thế nào chứ

-à 1 nơi lãng mạn có nhiều nến xếp thành hình trái tim lớn, xung quanh là hoa hồng người con trai sẽ quỳ xuống nói “anh yêu em làm người yêu anh nhé”_Jan bắt đầu mơ mộng

-cô chắc chứ_Khánh cúi sát mặt vào mặt Jan làm cô có chút bối rối, tim đập mạnh

-ừm, đương nhiên con gái luôn thích sự lãng mạn kể cả những người khô cứng nhất mà_Jan cười “anh thích ai sao” trong đầu Jan lại có đồng thắc mắc, sao cô lại thấy buồn như thế này, kẻ khó ưa đó thích người khác tỏ tình rồi sẽ không làm phiền cô nữa nhưng sao cô lại thấy mình sắp mất 1 thứ gì đó rất quan trọng

-nè, cô khóc đấy à_Khánh lo lắng nhìn mắt Jan đỏ hoe

-đâu có, trên này nhiều bụi quá bay vô mắt tôi, thôi tôi về trước đây anh hẹn cô gái ấy đến đây đi

-khoan đã, cô gái đấy đến rồi mà_Khánh vừa dứt câu Jan đã quanh lên quay xuống tìm người mà Khánh nói đã đến rồi

-đâu cơ_Jan thắc mắc

Chợt Khánh quỳ xuống, rút trong túi áo ra 1 hộp nhẫn kim cương được làm rất tinh xảo.

-có thể anh không đưa em đến nơi lãng mạn như em mong muốn cũng không có những cây nến xếp thành hình trái tim và những bông hồng, nhưng anh có trái tim chân thành này dành cho em người con gái anh yêu là em và người con gái anh muốn bảo vệ cũng chính là em anh không hứa là sẽ yêu em và bảo vệ em suốt đời nhưng giờ phút này anh tự tin để nói lời này “anh yêu em, làm người yêu anh nhé”

Jan không nói được gì nữa toàn bộ hoạt động của cơ thể đã bị ngưng đọng, 1 phần vì quá bất ngờ 1 phần vì quá xúc động.

Khánh vẫn quỳ ở đó đợi câu trả lời của Jan nhưng cô vẫn đứng bất động ở đó, 5' trôi qua Khánh buồn rầu đứng dậy định cất nhẫn đi thì Jan giật lại

-nó là của tôi mà, đeo cho tôi_Jan mỉm cười tình nghịch nhìn Khánh, cậu vui mừng ôm Jan vào lòng “cảm ơn vì đã tin anh”

Bọn nó từ dưới gầm cầu vỗ tay nhìn lên dù không biết họ đã nói gì với nhau nhưng nhìn tình cảnh giờ cũng đủ hiểu

“mày phải thật hạnh phúc đó” nó thầm nghĩ rồi mỉm cười cho cặp đôi này.

35. Chương 35

Sáng hôm sau

*TRung tâm thương mại:

Cả trung tâm thương mại đang xôn xao điều gì đó

-bx không sợ người yêu mình bị mấy đứa con gái khác nhìn à_Khánh che mặt khổ sở nhìn Jan

-ox mà cười với ai là chết với bx,ox cứ thử đi_Jan hí hửng trả lời có 1 phần hăm dọa mắt vẫn dán vào đồng hồ đặt trên giá. Không màng đến ánh mắt ngưỡng mộ có, cảm gét có của mọi người.

(sau hôm qua Jan với Khánh đã bắt đầu dính với nhau, bọn nó đặt cho cặp đôi này là couple ồn ào vì cứ nói chuyện 1 hồi là lại cãi nhau không biết bao nhiêu lần tuy vậy lại rất tình cảm, nhưng tình cảm quá khiến người khác sợ phải tránh xa trước khi phải đi rửa tai)

-ôi mỹ nam kìa__1 đứa con gái có ánh mắt hình trái tim đang hương thẳng vào hấn.

-đẹp trai quá

-người con gái đó cũng đẹp quá__1 tên con trai chỉ nó

-đẹp hả

-đúng rất đẹp như thiên thần vậy

-á anh chết đi, đẹp này, đẹp này__1 đứa con gái (chắc là nỳ) đập tới tấp vô người con trai. Mỗi lần nói “đẹp này” là 1 cái đâm vào bụng, vào lưng,...

&^*&^*&^&

-anh có sức hút quá nhỉ__nó nói bằng quơ

-đương nhiên

-haha tự sướng vừa thôi__nó ôm bụng cười. Hấn ngăn người chỉ nói sự thật thôi mà, ở đâu có hấn sẽ có bạo loạn xảy ra

-đừng cười nữa người ta đang nhìn kìa__nó im bật (cũng muốn giữ hình tượng).

-mà sao ban ngày cô toàn mặc đồ trắng mà ban đêm lại toàn đồ đen vậy__hấn thắc mắc nhìn nó, trên người cái gì cũng màu trắng, quần jean trắng áo phông trắng họa tiết đơn giản, nón rộng vành trắng túi sách và giày trắng nốt, à còn thêm làn da trắng nõn nữa hèn chi người ta tưởng nhầm nó là thiên thần.

-tôi thích, giống anh thôi mà nhưng tôi không thích mãi là màu đen u tối như anh__nhìn thẳng vào mắt hấn làm tim hấn lồi 1 nhịp.

Nó nhìn trân trân vô chiếc dây chuyền hình bông tuyết bằng đá quý gắn thêm hình trăng khuyết trông rất đẹp

-chị bán em chiếc dây đó__nó nói với chị bán hàng

-xin lỗi em, sợi dây đó đã được đặt mua mà lại là hàng độc nên số lượng có hạn

-à vậy thôi, em cảm ơn__có chút luyến tiếc sợi dây chuyền nhìn rồi nó cũng bỏ đi. Đợi nó đi khuất rồi hấn mới quay lại chỗ cô bán hàng

-đưa tôi sợi dây đó_giọng lạnh băng chỉ vào sợi dây mà nó thích

-xin lỗi khách hàng, nhưng tôi..._chưa kịp nói hết câu hấn đã rút đi ra gọi

“đuổi việc nhân viên bán hàng quầy số 6 trung tâm thương mại cho tôi”

-vâng thưa phó chủ tịch

“còn nữa gửi cho tôi chiếc dây chuyền có hình bông tuyết gắn hình trăng khuyết cho tôi”

-vâng tôi rõ rồi, lát nữa sẽ cho người gửi tận nhà cho...

Hấn lại cúp máy trước khi nghe hết câu (-_-) chưa kịp nghe hết câu “mà dây chuyền đó là loại nào” tội nghiệp quản lý gửi nhầm chắc chắn sẽ bị đuổi việc. Hấn bỏ đi để lại chị bán hàng khóc thút thít không biết mình vì sao lại bị đuổi việc nhanh như vậy

-Ji thẳng Duy đi với em đâu rồi__Quân lên tiếng

-ơ nãy hấn còn ở sau em mà

-cậu ta kia rồi_Khánh chỉ vào hấn

-mày đi đâu này giờ vậy_Quân khó chịu nhìn hấn

-có chút việc, giờ đi đâu

-công viên giải trí_Nó cùng Jan đồng thanh đáp làm Khánh rợn cả người, nhớ đến cái ngày Khánh tàn tạ sau khi đi công viên giải trí cậu lại toát mồ hôi hột.

-không...không dừng đi, tôi khuyên 2 người_Khánh vừa lên tiếng là bị Jan liếc xéo ngay lập tức

Quân với hấn thắc mắc không biết có chuyện gì, nhìn cảnh đấu mắt mãi cũng không được

-thôi đi_Quân cắt đứt trận đấu mắt kịch liệt đó

-thương anh Quân nhất_Jan ôm tay Quân và mắt vẫn chưa ngừng nhìn Khánh tóe lửa.

-a Key kìa_nó chỉ tay hướng về phía key đang lang thang 1 mình

-rủ nó đi luôn_hấn lên tiếng

*Công viên giải trí:

-sao hôm nay đông người quá vậy_nó nhăn nhó lách qua đám người trước mặt sau

-cô không để ý chỉ có chỗ chúng ta mới đông người à

-ơ sao lại vậy

-em gái ngốc vì chúng ta đó, toàn mĩ nam với mĩ nữ còn gì_Quân cốc đầu nó

-cô ta mà mĩ nữ cái gì_hấn liếc xéo

-thôi không cãi nhau nữa giờ mình đi đâu

-nhà ma_nó lên ý kiến

-không thích đi xem phim đi_Jan bĩu môi

-đưa xe đi

-STOP_Khánh cắt ngang

Cả đám dừng lại cuộc tranh luận hướng mắt nhìn Khánh

-chia ra đi, chứ mỗi người 1 ý kiến sao mà đi

-ờ ha đúng rồi ai muốn đi nhà ma với tôi_nó dò hỏi. Vẫn chẳng ai trả lời nó xụ mặt xuống

-tôi đi_hấn trả lời.

-vậy Jan với Khánh xem phim còn Quân với Key đi đâu thỳ tùy ý, ô cê_

-ô cê

36. Chương 36

*nhà ma:

Với 2 tầng băng di động này việc đi cùng nhau là 1 trở ngại lớn, toàn là hành động nhiều hơn lời nói, tình cảnh hiện giờ càng nói lên như vậy

Hắn vốn không sợ ma nên đi trước nó núp theo sau không nói lời nào cũng biết là đang sợ nú nú áo hắn. Nó càng nú hắn càng đi nhanh (chọc nó đây mà), nhìn những hình ảnh ma quỷ âm u tĩnh mịch này hắn cũng không có hứng thú càng không sợ nhưng có nó đi cùng nên hắn càng thích chọc nó hơn.

-này cô sợ thì đi ra đứng gần chân tôi như vậy_hắn nhìn khuôn mặt khổ sở của nó không thể không trêu đùa

-ai...ai sợ chứ_nó lấp bắp hùng hổ đi trước hắn. Trên đời này cái gì nó cũng không sợ duy nhất sợ ma, độ cao cũng không sợ do lần trước muốn chọc Khánh nơi mới ra tay tàn độc làm Khánh thảm hại đến vậy.

-được thôi, đi lên trước đi_hắn nhường đường cho nó lên trên

“đồ độc ác, đồ vô lương tâm, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc,...” nó lẩm bẩm quên cả việc sợ hãi

“aiii da... ngứa tai quá” hắn nghĩ thầm

-cô đang nói xấu tôi phải không

Bị nói trúng tim đen nó tươi cười giả lơ

-đâu có, anh nhạy cảm quá rồi

Bỗng có 1 bàn tay túm chân nó, nó xanh mặt chạy đến ôm chầm lấy hắn, hắn mất đà ngã ra đằng sau, nó không quên hét loạn lên tay chân quơ loạn xạ nói đúng hơn là tay chân đang đập tới tấp vào người hắn

-cô điên à_hắn gắt lên

-ừ ừm...xin lỗi_nó ngược mặt lên mắt vẫn còn ngấn nước

-cô sợ vậy sao_đỡ nó dậy ân cần hỏi

Nó gật đầu, hắn cầm tay nó giắt đi ra khỏi nhà ma.

...

*Chỗ Jan và Khánh:

-bx thích xem phim gì_Khánh nắm tay Jan chỉ lên từng loại phim một

-hiii sr ox “yêu”, bx không thích xem phim nữa rồi_Jan tỏ vẻ ngây thơ hết sức có thể, nhấn mạnh từ “yêu” làm cho Khánh muốn giận cũng không được

-thôi được rồi, vậy giờ bx muốn đi đâu

-bx đói rồi đi ăn nha_nó ôm tay Khánh kéo cậu đi, độ trẻ con của Jan làm cậu bật cười đành chiều theo cô.

Đi được 1 đoạn thì gặp nó với Khánh cũng đang lang thang.

-2 người đi ăn với tụi này không_Jan lên tiếng gọi nó

-có có_nó hí hửng chạy lại chỗ Jan đẩy Khánh ra liếc xéo ý nói “cắm lại gần, Jan là của em”

Nhìn 2 cô gái như con nít bám lấy nhau cười đùa vui vẻ khiến 2 chàng trai nhà ta bật cười.

-bx yêu, ăn cái này nè_Khánh gấp cho Jan miếng tôm tẩm bột chiên vàng ươm rất là hấp dẫn

-không bx không ăn nữa đâu, ox ăn nữa đi_Jan gấp lại miếng tôm bỏ vào chén Khánh

Dù không muốn nghe nhưng 1 tiếng “ox” 2 tiếng “bx” cứ lọt hết vào tai nó với hắn làm cả 2 không nuốt nổi thứ gì.

-ăn đi, bực mình quá_Khánh gắt lên

-không thích, nhiều chuyện tránh ra thích thì tự ăn đi_Jan gắt lại

%%%^&^%

“cái gì vậy trời” cả quán ăn ngơ ngàng trước cặp đôi này, nãy tình cảm làm ngta rợn người giờ lại cãi nhau chí chóe. Nó thì chứng kiến cảnh này nhiều rồi, càng như vậy nó càng ăn ngon miệng hơn

Cùng lúc đó ở 1 nơi khác người bu kín ở khu chơi game, có 2 chàng trai đang chăm chú vô trò đua xe không ai nhường ai, họ đang làm trung tâm của sự chú ý từ vẻ mi nam của mình với tài năng làm người ta ngưỡng mộ “chơi đua xe 2 tiếng đồng hồ chưa chán”

-cậu sẽ phải thua tôi_Quân lên tiếng

-không là cậu_Key phản bác

PHẬP!!! đèn màn hình tắt tắt cả ngó người không biết chuyện gì xảy ra, trời đang buổi trưa lại trở nên tối mịt bất thường

-đt không có sóng chẳng lẽ_Quân nhú mày nhìn quanh không biết Key ở đâu, điện đang mất trong diện tích rộng hôm nay lại là chủ nhật nên số người đi trung tâm giải trí rất cao, mất điện làm .n hốt hoảng đâm ra hoảng loạn nhốn nháo cả lên làm Quân và Key lạc nhau.

Quân chạy khắp nơi tìm lại bọn nó mãi không thấy

-nguy to rồi Nhật Thực xảy ra, Huyết Vương hôm nay sẽ tổ chức_Quân lẩm bẩm người toát hết mồ hôi trên môi vẫn mấp máy gọi tên tụi nó không ngừng.

May mắn là tụi nó vẫn ở cùng nhau và ở trong nhà hàng gần đó, nhà hàng toàn bộ được xây kín nên có mất điện chỉ nghĩ đến việc mất điện thông thường chứ không hề biết rằng bên ngoài đang có nhiều người đang tìm tụi nó và nguy hiểm đang tới rất gần

37. Chương 37

Ngày Giao Huyết:

Những cơn gió lạ cuốn theo những chiếc lá khô bay xào xạc, dơi từ đâu bay ra khắp bầu trời, quạ đậu hết trên nóc nhà kín luôn 1 bầu trời đen. Nhật Thực không thể xuất hiện lâu như vậy đã 30' trôi qua và ở thủ đô Hà Nội sao có thể có nhiều quạ và dơi như vậy được. Chuyển biến lạ của thời tiết cuối cùng cũng tới tại tụi nó, nó cùng Jan sống người.

-đến nhanh vậy sao_nó nói

-anh Quân và Key còn đang ở ngoài đó, không ổn rồi

-nhưng chuyện gì_hắn thắc mắc

-hôm nay là ngày Giao Huyết chuyển biến thời tiết bất thường này chỉ có thể là như vậy_nó thần người nói

-bx vậy chúng ta làm gì

-đợi có người bắt mình đi ox à

-CÁI GÌ

Bỗng từ đâu xuất hiện 4 bóng người chắc là mặc đồ đen mũ áo trùm kín mặt mỗi người tay cầm 1 lọ thủy tinh trong chứa máu đỏ tươi tiến tới gần tụi nó

-đi theo chúng tôi Tuyết Đen, Devil, Lam Thần(Jan), Hổ Phách(Khánh)

Bọn nó nhìn nhau gật đầu rồi đi theo 4 bóng người mặc đồ đen đó, đi đến cửa thì thấy mình đang lơ lửng trên không trung, chính xác là đang bay lên mảng trời màu đỏ nơi có cánh cửa màu đen tuyền.

-CHẠY NGAY ĐI_Quân cùng Key ở dưới hét lên mong tụi nó nghe thấy nhưng vô ích bóng 4 người tụi nó đã mất dạng sau cánh cửa

Quân khụy người xuống

-nguy rồi

Bầu trời đã trở lại trong xanh, cuộc sống của mọi người đã diễn ra bình thường chỉ có Key và Quân đang nơm nớp lo sợ

Bọn nó được đưa đến 1 cung điện nguy nga mà cũng không giống cung điện lắm chỉ duy nhất 1 màu đen u tối lạnh lẽo ghê người.

4 bóng người dẫn họ đến khu trung tâm của ngôi nhà rồi biến mất, xung quanh tụi nó là 4 bức tường sơn màu đen oằn toàn từ trần nhà, tường nhà đến gạch lát cũng là kim cương đen. Nếu ngôi nhà này không u tối lạnh lẽo như vậy chắc hẳn sẽ có giá trị rất lớn.

-đang nghĩ gì vậy_hắn thấy nó có vẻ suy tư liền hỏi

-à không có gì, bất ngờ chút về ngôi nhà này thôi

-đây không phải là 1 ngôi nhà_Một giọng nói khàn khàn ồm ồm phát ra.

“tiếng nói đó ở đâu vậy” có là suy nghĩ của cả 4 người tụi nó

-không cần biết ta ở đâu đâu_lại tiếng nói đó

-ông ta biết chúng ta nghĩ gì_nó nói nhỏ đủ nghe cho 3 đứa

-ông muốn gì ở chúng tôi_hắn lên tiếng nhìn xung quanh căn nhà

-sự sống haha_tiếng cười man rợ làm tụi nó sởn cả gai ốc

-tại sao_Khánh cất tiếng

-4 người là sự kết hợp của cả thiên thần và ác quỷ và ta cần máu của các người

-vậy ông sẽ làm gì với chúng tôi

-các người cho ta máu vậy ta sẽ giúp các người ra đi thanh thản hahaa

Nó đang cố kéo dài thời gian để hắn tìm ra lối thoát, tay đang toát hết mồ hôi theo như truyền thuyết nói ngày Giao Huyết sẽ mang những người hiền tế đến nhốt tại căn phòng, hàn khí trong phòng sẽ hút dần máu và giảm nhiệt độ cơ thể cho đến khi chỉ còn cái xác khô không còn 1 giọt máu khi đó sẽ không có cách nào cứu sống nên việc tìm lối thoát đối với bọn nó đang là việc phải làm. Đối với những bộ não có chỉ số IQ cao ngất tưởng rằng sẽ dễ nhưng căn phòng này quả thật rất kì quái từ việc tiếng nói phát ra từ đâu vẫn đang là 1 dấu hỏi lớn

-thấy rồi là camera_hắn vừa dứt câu 4 đứa tụi nó dùng chân đạp tan hàng chục camera lắp khắp phòng

Tút...tút...!!!! mất tín hiệu

-bọn khốn, tao quá khinh thường bọn trẻ ranh này rồi_lão ta gằn lên tức tối

Toàn bộ camera quanh phòng đã bị tụi nó đạp hết

-phải tìm lối ra thật nhanh chắc lão ta đang rút dần máu mình rồi

-rất khó, không có điện xung quanh toàn màu đen mù phương hướng rồi phòng lại rất rộng_hắn nói

-chia ra tìm đi

-không được, chúng ta sẽ lạc nhau mất nắm tay nhau tìm lối ra dù có chuyện gì tuyệt đối không được thả tay_Jan đề nghị

Tụi nó gật đầu đồng ý. Vậy là lần mò trong bóng tối cứ cảm được cái gì lạ là cả 4 được cúi đầu vào xem xét

38. Chương 38

Tụi nó đã bắt đầu choáng vì thiếu máu, môi đứa nào đứa nấy tái nhợt thiếu sức sống hẳn.

CẠCH!!!

-tiếng gì vậy

-bx dầm phải cái gì đó thì phải

-mày dầm mạnh xuống đó đi

-phải đó Jan

Jan dầm mạnh xuống miếng gạch men

á á á Jan bị rớt khỏi căn phòng rơi xuống 1 căn phòng khác theo phản xạ tự nhiên Jan kéo theo cả Khánh xuống.

-nhảy xuống_hắn đẩy nó xuống rồi cũng xuống theo luôn.

“Ủa sao mình không thấy đau nhỉ” đó là câu hỏi của cả Jan, nó và Hấn :3

-mấy người tính lấy thịt đè chết người à_Khánh thều thào lên tiếng. Thì ra cả đám rớt xuống đã lần lượt rơi xuống người Khánh (thấy cũng tội nhưng thôi cũng kệ =)))

-hi xin lỗi ox nha_Jan đứng dậy đỡ Khánh lên.

-im lặng_nó lên tiếng

Xì xì!!!!

-là tiếng rần chuông_hắn nói

-tất cả đứng im

Đàn rần với đầy đủ màu sắc tiến tới gần tụi nó, với những tiếng “xì xì” và tiếng chuông vốn có ở đuôi chúng. Một con bò lên chân nó, nó đứng im bất động chờ con rần đó đi nhưng con rần vẫn yên vị còn quẩn chặt chân nó hơn nữa.

Hấn như nín thở nhìn những chuyển động của chú rần đó, tim muốn bay ra khỏi lồng ngực. Còn Khánh với Jan vẫn đang trong tư thế ôm nhau không dám nhúc nhích sợ làm kinh động đến những con rần khác, không chết vì bị hút cạn máu cũng chết vì bị rần độc cắn chôn xác tại nơi này rồi.

Phập!!! hắn nhảm thẳng vào đầu con rần đang bò dưới chân nó dầm nát đầu hô to

-chạy_cầm tay nó kéo đi. Đằng sau Khánh cũng đang nắm tay Jan chạy theo hắn, mặc dù đang trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc nhưng Jan vẫn cảm thấy ấm áp vì đã và đang có người bảo vệ cô, nghĩ vu vơ bất giác nở nụ cười.

Ít ra căn phòng chứa rần cũng có điện tụi nó có thể quan sát dễ hơn và có thể nhận thấy góc phòng có 1 chiếc cầu thang nối qua phòng khác nhanh chóng leo lên cầu thang là tiếp tục đi.

-khá lắm thoát được rần của ta_tiếng lão vang lên

-nhạt nhèo_nó cười khẩy

-vậy mà vẫn có người bị thương đấy haha

-bx không sao chứ_nó quay lại nhìn Jan mặt tái nhợt vết cắn trên chân đang tím dần lên. Khánh cúi xuống hút máu độc ra mặt Khánh giờ còn tái hơn Jan nữa

-nhất định phải bình an nghe rõ chưa_Khánh hốt hoảng nhìn Jan đang lịm dần.

-Jan cô không được ngủ, cố gắng lên nhất định phải ra khỏi đây_hắn lên tiếng

Bỗng 1 con hổ tiến tới chỗ tụi nó

Gruw Gruw!!! tiếng gầm của hổ làm mất đứa nào đứa này tái hấn đi

Khánh bế xốc Jan lên

-chia ra chạy_Khánh hét lên

Sức chạy của người sao bằng hổ được, không hiểu sao chú hổ này luôn bám sát nó, đến đường cụt nó lòi ra con dao bấm luôn bên người ra

*đoạn này gọi hổ là nó, còn nó là Ji

“đành liều vậy” giữ lại bình tĩnh Ji chạy lại lộn nhào lên lưng nó đâm tới tấp lên lưng, bụng nhưng lại càng làm nó giận giữ nhồm người dậy làm nó văng ra va đập mạnh bụng, cổ gượng dậy đấu trực diện với nó trên người Ji giờ toàn móng vuốt, trên người đã thấm đầy máu, cánh tay rách 1 đường dài dường như đã kiệt sức đành tùy theo số trời

-chạy đi_hấn lao tới đâm mạnh vào đầu chú hổ, vật lộn với chú 1 hồi

Gruw Gruw!!! chú hổ đã bị thương nhưng vẫn không tha cho 2 đứa nó

-Yaaaaaaaaaaaa_nó dùng sức lực cuối cùng dùng chân nhắm vào đầu chú hổ đá mạnh, chú hổ văng ra chạy mất

-phù!!! đau tim chết mất_nó thở hổn hển

-hổ cũng phải sợ cô_hấn dù mệt vẫn trêu chọc nó xé chiếc áo sơ-mi trên người băng vết thương lại cho nó

-xì kẹ tôi, mà Khánh với Jan đâu_ngồi được 1 lúc hấn và nó mới phát hiện ra đã lạc Khánh và Jan.

-Jan với Khánh, bị lạc rồi_nó gần như đã hoảng Jan đang bị thương mà

-bình tĩnh lại, tìm lối thoát trước rồi quay lại tìm họ_tai nó như ừ đi, ở lại đây rất nguy hiểm để họ ở lại sẽ mất mạng mất

-tín tôi được chứ_hấn nhìn thẳng vào mắt nó trấn an, nó gật đầu rồi theo hấn đi tìm lối ra nhưng đi mãi đi mãi vẫn không thấy gì chỉ quay lại nơi xuất phát, rõ ràng đây là 1 mê cung.

39. Chương 39

Đi mãi đi mãi vẫn không tìm được lối ra

-xin chào, đã gặp lại rồi_tiếng ông ta lại vang lên

nó với hấn vẫn không trả lời đứng im 1 chỗ lắng nghe

-có bắt ngờ muốn dành cho 2 người

Ông ta nói xong 1 chiếc màn hình tự động được mở ra sau bức tường đập vào mắt nó là hình ảnh Khánh và Jan bị trói bất động, trên trán cả 2 đầm máu, trên người bầm dập những vết hằn mặt Jan vẫn còn hằn đỏ 4 vết hồng trên mặt do bị tát

-ông muốn gì, thả họ ra_nó gào lên mắt hấn lên những tia đỏ

-bình tĩnh cô bé, muốn đổi mạng thì đến đây ta sẽ thả cô cậu này ra

-được_nó và hấn không do dự trả lời nhanh chóng.

-vậy đi theo tôi_một cậu con trai đeo mặt nạ trên người cũng là 1 bộ đồ đen truyền thống của căn nhà bước ra từ bức tường phía sau tiến lại chỗ nó dẫn bọn nó đi đến căn phòng dưới tầng hầm.

“giọng nói với dáng người này rất quen” nó thầm nghĩ. Nhanh chân gạt chân người con trai phía trước dùng khủy tay khuyếch mạnh vào lưng cậu ta, 1 màn đo sần ngoạn mục và đẹp mắt.

-cô nhanh thật_hắn nhún vai mỉm cười rồi tới gỡ chiếc mặt nạ người con trai đó ra

-là Hân sao_nó cười khẩy_cậu tiếp cận tụi tôi là vì chuyện này

-nếu tôi nói là đúng_Hân đứng dậy mở cửa mặc dù người đang đau ê ẩm

-vào đi_nghe theo lời cậu ta hẳn và nó bước vào

-chúc may mắn_3 câu cuối mà nó có thể nghe được trước khi cửa bị đóng

Đèn bật mở chưa thích ứng được ánh sáng nó nheo mắt khó chịu không hề biết tới thái độ của hắn hiện giờ chỉ nhìn trân trân vào Jan Khánh và người đàn ông đứng tuổi qua chiếc kính trong suốt nó như bất động

Hắn run run cầm trên tay chiếc dao mà Hân vừa nãy đã đưa cho hắn và 1 mảnh giấy “trong phòng chỉ đủ oxi cho 1 người giết cô ta đi”

-còn đứng đây làm gì, phá kính cứu họ ra_nó kéo tay hắn nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, quay lại thấy mặt hắn lạnh băng tim nó hơi nhói lại thái độ này là gì.

-cô bé còn mong cậu ta sẽ giúp cô sao haha_ông ta cười man rợ nhìn nó cười nửa miệng

Nó nhú mày khó hiểu, chưa kịp phản ứng đã thấy chiếc dao sáng bóng kề sát cổ mình, nó bất ngờ nhìn hắn thái độ vẫn vậy bất cần như cô chẳng là gì đáng bận tâm.

-trong phòng chỉ đủ oxi dành cho 1 người, cậu ta sẽ sống nếu giết cô

Lời ông ta như ngàn mũi tên đâm vào tim nó

-Vì sự sống mà quên bạn bè anh là con người vậy sao, nực cười thật vậy mà tôi lại đã từng mình nghĩ thích con người như anh, tôi KHINH_nó cười khẩy nhìn cậu như thách thức.

-cô nghĩ cô là ai thừa Vũ Thảo Nhi, vì cô mà tôi bỏ mạng ở đây sao cô mơ mộng quá rồi đấy_hắn nhếch mép đầy khinh bỉ nhìn nó.

-còn không mau giết cô ta_lão ta gằn giọng

Hắn dồn nó vào phòng kính

-cô nói thích tôi vậy là đủ rồi, chạy ra khỏi đây đi_hắn mỉm cười hôn phớt lên đôi môi anh đào của nó. Trong tờ giấy còn có “dồn cô ta vào trong phòng kính đóng cửa lại cô ta sẽ chết trong máu và cậu sẽ sống”. Hắn đẩy nó ra đường như hiểu ra chuyện gì nó cố chạy vào ôm lấy hắn không buông

-có chết thì cùng chết

Mắt nó ngẩn lệ cửa tự động đóng lại máu từ trên tuôn xối xả vào 2 đũa nó trời đất tối sầm lại vậy là hết.

Nhưng có phải là mọi chuyện đã chấm hết như vậy không, mời các bạn đón đọc chap tiếp theo

40. Chương 40

“toàn là màu trắng, thiên đường là đây ư à không phải đây là phòng mình mà” đó là suy nghĩ đầu tiên khi tỉnh dậy. Đập vào mắt nó bây giờ là hắn, Jan, Khánh, Quân,...nói chung là toàn bộ mọi người nhưng đặc biệt hơn cả là Hân và lão già hôm qua.

-mọi người cũng chết rồi sao_nó ngơ ngác hỏi

-cô điên à_hắn lại cốc đầu nó.

Cạch!!! cửa phòng mở ra là bác Thịnh.

-cháu tỉnh rồi sao_cười hiền nhìn nó. Nó vẫn chẳng hiểu gì cả rõ ràng theo trí nhớ của nó, nó đã bị chết trong máu cùng hắc giờ sao lại ở đây và mọi người cũng vậy

-cháu đang thắc mắc chuyện gì sao_nhìn thấy mặt nó thộn ra ông Thịnh hỏi

-sao cháu lại ở đây và..._nó nhìn mọi người xung quanh đang cười khúc khích

-cháu còn nhớ đêm Halloween chứ, cháu và Duy đã dành được chức Công Chúa và Hoàng Tử Băng vì gặp sự cố Duy phải nhập viện nên đã bỏ lỡ trò chơi hôm sau nên ta tổ chức bù thôi_ông Thịnh cười kể lại.

-trò chơi???_nó vẫn ngơ ngơ chưa hiểu

-là thế này, hôm ở công viên giải trí có nhật thực nhưng nhật thực đó rất đặc biệt kéo dài tận 30' nên mọi người nhất trí để tạo không khí nên đã dùng chút kĩ xảo tạo hình ảnh và tiếng kêu của quạ và dơi cho thêm không khí_Quân vào giải thích vì chính cậu bày ra mà :))

-còn 4 bóng người mặc đồ đen là hsinh trong trường trong đó có Key, lọ thủy tinh đựng máu đó là máu gà cho thêm tinh thạch phát sáng nên cho u ám giống thật một chút, còn cái cảnh bay lên khu nhà màu đen thực ra là tử kính được cần cầu đưa lên khu nhà của bác Thịnh trời tối nên sẽ không thấy_Khánh từ từ giải thích

-vậy sao lại thấy choáng khi ở trong phòng kín đó_nó nghi hoặc, thật giả lẫn lộn không biết nói sao

-trong phòng có không khí lạnh mình lại không mặc nhiều áo, lạnh nên người với môi tái đi đang đói nên choáng, đơn giản vậy thôi. Rắn là của bác Thịnh nuôi từ nhỏ đã tách chất độc rồi nhưng bị nó cắn đau chết đi được. Còn nữa mùi máu gà tanh chết đi được vậy mà bị Hân tưởi thẳng vào đầu để hù mày_Jan rơm rớm nước mắt_nhưng mà vì tao mà mày đồng ý đổi mạng tao yêu mày quá đi mất

Nó tức tím mặt thì ra là bị lừa trừng mắt nhìn Jan rồi nhìn ông Thịnh, ông toát mồ hôi hột

-bác lôi cả hổ ra tính hại chết cháu à

-hì hì cái đó là trường hợp ngoài ý muốn, không hiểu thằng Hân làm ăn kiểu gì mà để xổng nó ra chứ bác đâu có muốn_ông Thịnh cười trừ.

-nhưng cũng nhờ vậy được xem phim tình cảm mà_Hân cười tinh nghịch làm nó và hắc mặt đỏ ửng

-đi đi ra hết_nó đuổi tất cả ra ngoài, còn mình hắc trong phòng.

-anh đã biết ngay từ đầu_nó tức giận nhìn hắc

-à ừ...cũng không hắc, đến trước cửa phòng đó mới biết đâu gốc như cô

Nó chẳng thèm trả lời quay mặt đi,nhớ tới những gì nó đã nói với hắc mặt đỏ ửng “cầu mong hắc không nhắc lại”

-cô thích tôi thật sao_hắc cười ranh mãnh tiến lại gần nó

-anh tưởng thật sao haha vì muốn anh cảm thấy tội lỗi trước khi chết nên nói vậy thôi anh tưởng thật à_nó ôm bụng cười mắc mề tự khâm phục mình “mình diễn đạt quá”, nghe nó nói vậy hắc cũng có chút hụt hẫng.

-uh, mà tự dưng cô nhảy vào phòng kính chi làm tôi mất đà dựa vào nút đỏ máu gà mới xối xuống tưởng chết thật rồi chứ_hắc trách nó

-tránh ra, anh đi ra ngoài cho tôi lừa tôi đã rồi còn trách tôi à, mấy người cút hết cho tôi_nó cầm gối ném thẳng vào mặt hắc nhưng không ngờ hắc né được vậy là cô y tá lãnh trọn chiếc gối đó.

-em em xin lỗi chị, chị không sao chứ_nó xấu hổ ái ngại nhìn chị y tá

Mặc dù giận lắm nhưng chị y tá vẫn không mảy may quan tâm điều quan tâm nhất là mĩ nam trước mặt mình

-cậu có muốn uống chút nước không_chị y tá mắt không rời hắc, nhẹ nhàng nói

-tôi không cần cô đi ra đi, mắt công lại gặp phải người thần kinh có chút không ổn định_hắc nói với chị y tá mà mắt hướng tới nó.

-chị ơi, anh ta bị gay đó chị nên cẩn thận_nó cười nửa miệng chắc thắng

Nghe lời nó xong mặt chị y tá tái hắc, lủi ra khỏi phòng tắm tắm “thì ra này giờ nói chuyện với người gay kinh khủng”

Tiếng nói của chị y tá lọt vào tai hắc và nó, nó thì ôm bụng cười hắc tức tím mặt

-mất cô có vấn đề sao

-không mất tôi rất tốt có giới tính anh có vấn đề thôi

-cô cô_hắc lấp bắp

-không sao tôi rất thông cảm cho tật nói lấp của anh,giờ thì đi ra tôi muốn ngủ, ô cê_nó đuối khéo hắc chứ thêm nữa chắc hắc xé xác nó ra quá.

RẦM!!! hắc đóng cửa hăm hực đi ra ngoài với lời bàn tán chỉ chỗ

“con trai ngài Trịnh bị gay” mặt hắc tối sầm mặt đằng đằng sát khí hiện rõ chữ “nói nữa tôi sẽ giết từng người” rồi bỏ về nhà

41. Chương 41

Đt hắc rug lên, là số ba hắc

-gì_giọng hắc lạnh băng

“mai ta và mẹ con sẽ đến nhà”

-mẹ nào, mẹ tôi mất rồi vẫn đến thăm được à

“con đừng như vậy nữa, dù gì đó vẫn là vợ ba là mẹ của con”

-tôi không cần biết tôi chỉ có 1 người là mẹ

Hắc tức giận cúp máy, cầm ly nước trên bàn ném mạnh xuống nền nhà vỡ tan.

-Nhật Duy lớn lên rồi sẽ bảo vệ ba và mẹ_tiếng nói non nớt của một cậu bé chừng 5 tuổi

-con trai ngoan của mẹ_mẹ cậu ẵm cậu lên. Ba cậu hiền từ thơm lên đôi má của cả 2 mẹ con

Một gia đình hạnh phúc mà bao nhà được mong ước ba mẹ xinh đẹp tài giỏi có 1 đứa con trai thông minh dễ thương.

Nhưng niềm hạnh phúc đó chưa được bao lâu thì một ngày nọ cậu thấy ba mẹ mình cãi nhau, với tâm hồn của một đứa trẻ vẫn chưa nhận thức được là chuyện gì nhưng cậu có thể hiểu là chuyện lớn thấy ba tát mẹ và mẹ đã khóc, cậu đứng im ngoài hành lang ngó vào

Ngày hôm sau ba cậu đưa cho cậu 1 bức thư nói là của mẹ và mẹ cậu đã biến mất khỏi cuộc đời cậu...vĩnh viễn

Trong bóng tối căn nhà rộng lớn chỉ có 1 người con trai nhỏ bé đang làm bạn với rượu đơn độc không có người thân nào bên cạnh. Hắc định gọi Khánh mà lại thôi Khánh đang hạnh phúc với Jan không thể phá hỏng niềm vui của hai người được nghĩ vậy hắc lại uống rượu cho đến khuya.

Không hiểu sao giờ hắc lại cầm dt lên gọi cho nó.

-“alo muện rồi có chuyện gì không”

-đến nhà tôi uống với tôi 1 li mà thôi cô ngủ đi

-“anh uống rượu sao”

-không

Nói xong hắn tắt máy giọng lè nhè vì rượu chắc đã ngà ngà say

-tên này làm gì mà uống nhiều thế, thôi kệ đi

Nó đắp chăn lại định ngủ tiếp nhưng trần trọc mãi vẫn không ngủ được, đành thay đồ bắt taxi lên nhà hắn.

Đến nhà định gọi hắn ra mở cổng thì thấy cửa không khóa nên vào luôn (cửa này gặp trộm là vui rồi). Bước vô nhà thấy không bật điện mà nồng nặc mùi rượu thấy bóng đen xa xa nó hơi rợn người (sợ ma mà hh).

-là anh sao_lấy hết can đảm nó lên tiếng

-cô đến đây làm gì, về đi

-để tôi bật điện

-KHÔNG, đừng bật_tiếng hét của hắn làm nó hơi giật mình, chắc phải có lí do hắn mới muốn vậy nó cũng chẳng hỏi tiến gần tới chỗ hắn

Tay đặt nhẹ lên vai hắn, hắn cười nhạt

-cô đang thương hại tôi sao

-tôi không có ý đó

-tránh xa tôi ra

Nó không nói gì vẫn đứng đó, nhìn hắn mà xót xa Nhật Duy cao ngạo mà nó mới gặp cách đây vài tiếng mà trở nên như thế này sao. Nó không thương hại mà thấy đồng cảm, đồng cảm nghe có vẻ nực cười nhưng là sự thật nó trước đây cũng từng cô độc trong đêm như thế một. Một mình chỉ một mình thôi

Chợt thấy vai hắn run run nó hiểu hắn đã khóc, nó ngồi xuống cạnh hắn nhưng không nhìn hắn vì nó hiểu hắn không thích ai nhìn thấy cảnh hắn lúc này

-tôi có thể cho anh mượn vai như anh đã từng làm với tôi

Hắn cũng tựa vào thật nhưng không khóc nữa

-sao cô không hỏi vì sao

-nếu có thể anh đã nói rồi, còn không tôi tự biết rằng chuyện này tôi không nên biết và anh cũng không muốn nói

-cảm ơn cô_”cảm ơn” đối với hắn là một câu nói xa xỉ và tất nhiên chưa từng nói với ai. Còn nhớ cái này bên bờ hồ hắn đã xuýt giết nó nhưng vì nhìn đôi mắt trong veo yên ả như mặt hồ của nó hắn đã dừng tay, đôi mắt đó rất giống của mẹ hắn.

Nó vẫn ngồi im cho hắn tựa thấy không có động tĩnh gì nữa chắc là đã ngủ, nó nhẹ nhàng đặt hắn xuống ghế sa-long, để bình hoa trên bàn tránh làm ánh sáng điện làm hắn tỉnh giấc bật điện lên dọn dẹp những thứ vương vãi trên sàn.

Nó lên phòng hắn mang xuống chiếc chăn nhỏ đắp lên người hắn, nhìn vào khuôn mặt hắn lúc ngủ trông hiền hơn nhiều giờ nó mới thấy “hắn cũng đẹp thật hèn gì nhiều người theo đuổi giống mình” (ặc chúa tự sướng)

Nó vào nhà bếp làm chút đồ ăn sáng, viết giấy nhớ để lại rồi lấy đại chiếc áo khoác da của hắn rồi ra về trời mùa đông Hà Nội rất lạnh.

42. Chương 42

Tỉnh giấc hấn đã thấy trên người mình có chiếc chăn mỏng mọi thứ đã được dọn dẹp sạch sẽ hấn nở 1 nụ cười nhẹ, vscn rồi bước ra nhà ăn uống nước miệng hấn giờ thấy đắng ngắt.

Thấy trên bàn có chút đồ ăn “hôm qua mình mua gì về sao” lại gần thấy có dòng chữ nhỏ nhắn “tôi làm chút đồ ăn rồi, mượn tạm anh chiếc áo da”

-cũng ngon đấy chứ_hấn cầm chiếc sandwich ăn thử

Kính Koong!!!

-mới sáng sớm cô đã đến sao_hấn mỉm cười ra mở cửa thấy người từ ngoài vô trong hấn im bật.

-ta đến con vui mừng vậy sao_ba hấn nhẹ nhàng nói

-đúng vậy đó anh, thấy con cười rất vui_bà Hạnh(vợ ba hấn) lại chỉnh áo cho hấn, hấn gạt mạnh tay ra cười khẩy chẳng thèm đoái hoài gì đến mấy lời đó rồi bỏ lên phòng.

-con tỏ thái độ gì vậy, dù gì đó cũng là mẹ con_ba hấn tức giận

-mẹ tôi sao, làm gì có ở đây_hấn cười nửa miệng

-mày..._ba hấn định đánh hấn

-thôi anh, đừng làm vậy con lớn rồi chắc con không muốn em đến đây_bà Hạnh can ngăn mắt đã hơi đỏ lên cổ không cho dòng lệ chảy ra.

-mày thấy chưa, mẹ mày thương mày vậy mà mày không thấy có lỗi à

-có lỗi à, không bao giờ

Ba hấn giận tím mặt kéo bà Hạnh ra xe về nhà

-em đừng bận tâm rồi thằng bé sẽ hiểu ra

-vâng, em biết_bà Hạnh gượng cười vẫn ngoái lại nhìn căn nhà của hấn gạt nhanh nước mắt

“mẹ ư, mẹ tôi mất chưa được bao lâu ông mang bà ta về rồi bắt tôi gọi là mẹ nực cười” hấn cười khinh bỉ.

“Love you and love me

Cong bu ceng wang ji he ni zai yi qi de tian mi

Love you and love me

Cong bu ceng huai yi ni shi wo yong yuan de wei yi

Ke shi hu ran fang fu diu le ni

My love

Wo leng de wu fa hu xi

Ke shi huran fang fu hui bu qu

Xiang shi zhi mi tu zai bei ji de yu

I miss you now where are you going

Xiang nian ceng jing wen nuan de hai di

I need you now where are you going

Xiang rang chi dao wen nuan zui han leng de bei ji

Love you and love me”

[Love you and love me_Zhang Yao]

Khánh gọi cho hấn

-alo

“hôm qua mày có gặp Ji không”

-có sao vậy

“Ji mất tích rồi, sáng giờ mọi người đi kiếm thấy mỗi chiếc áo của mày với đt Ji trên vỉa hè thôi”

-cái gì, cô ta có võ mà

“tao không biết mày đến bar wind’s nhanh lên”

*bar wind’s:

Rầm!! hấn đập cửa bước vào

-chuyện gì với cô ta

Jan ngồi khóc nãy giờ chìa ra tờ báo tin mới nhất

“Tin con gái chủ tập đoàn Vũ Kim lớn nhất thế giới ngủ với trai lạ trong hotel Ngọc Thịnh” được in trên trang đầu tiên kèm theo hình ảnh nó nằm cạnh 1 thằng con trai che mặt trên người không mặc gì.

Hấn đứng im bất động cầm tờ báo người như rã rời

Quân nãy giờ dán mắt vô tờ báo không nói gì

-không phải con bé_Quân đứng dậy hét lên

Nghe vậy tất cả quay về phía Quân, Jan giật tờ báo lại nhìn vô tấm ảnh

-đúng rồi nhỏ Ji có vết bớt nhỏ ở cánh tay với tai nhỏ không đeo bông tai với dây chuyền loại này_Jan cầm tờ báo phân tích

-hôm qua cô ta cũng không đeo dây chuyền nữa_hấn giờ mới lên tiếng

-sao mày biết_Khánh nhìn hấn

-tao sẽ nói sau, nhưng nếu có người thay bông tai cho cô ta rồi thì sao nhìn ảnh chắc bị ngấm thuốc mê rồi

-nó kháng thuốc ngủ liều mạnh nhất rồi lấy đâu ra nó ngủ được, với lại nó rất dễ tỉnh giấc_Jan nãy vì quá sock nên mới không nhận ra điều này, giờ cô mới để ý.

-vậy chắc chắn không phải Ji, có người muốn hại thanh danh Ji và tập đoàn Vũ Kim_Key im lặng nghe mọi người nói giờ mới lên tiếng

-đúng vậy_cả đám đồng thanh

43. Chương 43

vậy biết tìm ở đâu_hấn thắc mắc

-không cần đâu nó đã để đt lại chắc là muốn tự mình tìm hiểu ai muốn hại nó rồi_Quân lên tiếng

-đúng vậy, cứ chờ đi chắc cô chú Tuấn Ngọc đang rất sock với tin trên báo này biết làm sao đây_Jan nói

-cái này khó đây phải bắt người tung tin gửi ảnh ra ánh sáng không thì cũng hết cách

Key ngồi trước laptop đăm chiêu làm gì đó

-Key làm gì vậy_Khánh nhìn Key khó hiểu

Key mỉm cười quay máy tính lại ọi người xem, Key đã gỡ bài báo sáng nay xuống đề nghị gửi đơn kiện lên tòa báo vì sự việc không có thật ảnh hưởng tới danh sự nhân phẩm của người khác.

-ồ, sao cậu có thể làm được vậy_Jan bất ngờ trước những gì Key làm được

-đừng quên tôi là ai

-thôi ngồi đây cũng không phải cách làm gì đi chứ_Khánh nhìn từng người một rồi họ bắt đầu bàn luận to nhỏ (t.g không nghe được)

*chỗ nó:

Từ nhà hấn về, nó đi dạo một chút không ngờ từ đâu có vài bóng người bịt miệng nó bằng khăn tẩm thuốc mê. Với vài năm sử dụng thuốc ngủ liều mạnh của nó chút đó thuốc mê cũng chẳng hề hấn gì

Nó cười nhạt giả vờ nhắm mắt xem chuyện gì sẽ đến và ai là người muốn hại nó “giết cỏ phải giết tận gốc trừ mối tai họa sau này” trước khi bị mang đi nó bỏ dt và áo hấn lại chắc chắn rằng bọn hấn sẽ hiểu và không làm cho chuyện.

Sau đó nó được đưa đến tầng hầm một ngôi nhà khá là sạch sẽ, nó không biết mình đang ở đâu vì trong thời gian bị đưa đến đây nó đã chớp mắt một chút (giờ này mà còn ngủ được, bó tay) tỉnh dậy đã thấy mình bị trói tựa mình vô góc phòng

-tạt nước cho nhỏ đó tỉnh dậy đi_tiếng một cô gái vang lên, đám đàn em nge rầm rập tát nguyên 1 xô nước cho nó tắm “free” luôn.

Nó tỉnh từ lâu nhưng giả vờ ngủ lại bị gạt nước lạnh vào người, vết thương trên cánh tay hôm qua bị hở cào đã thấm nước vô đau rát.

-2 cô là ai_nó điềm tĩnh hỏi

-là bọn tao_Uyển Nhi cùng Linh Chi bỏ bịt mặt ra tiến gần tới nó, UN nắm chặt cổ nó gần lên

-là tại mày ra tay với tao trước khuôn mặt tao mới trở nên như vậy_nó nhìn lên chữ N khắc trên mặt Un vẫn hiện rõ dù có phẫu thuật tẩy sẹo đến đâu, đúng là hơi mạnh tay thật nhưng ai ra tay với ai trước phải xem lại

-tôi ra tay trước sao, xem ra khuôn mặt xấu xí rồi còn mắc thêm bệnh điên trí nhớ không ổn định thì phải_có cười khẩy

CHÁT!!! mặt nó in hấn lên bàn tay của LC

-mày là cái thá gì nói với em tao như vậy

LC tức giận túm tóc nó lên giật mạnh đầu nó vào tường, dù đau nó vẫn không tỏ thái độ gì ra ngoài, điềm tĩnh đến lạ LC và UN đâu biết tay nó đang tự cởi trói cho chính mình.

-mày cả con bạn mày nữa, đồ cáo già cướp Duy và Khánh của bọn tao_LC hét vào mặt nó

-thì ra là vì trai_nó cười nửa miệng đầy mê hoặc nhưng trong trường hợp này LC chỉ thấy như nó đang cười chế diễu 2 chị em cô thôi.

-khuôn mặt mày rất đẹp nhưng sau này thì sẽ không được như vậy nữa đâu Vũ Thảo Nhi à_UN cười ranh mãnh cầm chiếc dao lam 1cm nữa thôi là tới mặt nó rồi

1 thẳng đàn em chạy vào gấp gấp nói

-chị, Devil đang ra thông báo với tất cả người trong ngoài bang JP, người của bang nào thông đồng giúp đỡ ai chứa chấp bắt cóc làm hại 1 cô gái sẽ đồng nghĩa với việc đối đầu với JP lúc chết thì đừng hỏi tại sao, cả vua thể giới ngầm cũng vào cuộc rồi không hiểu vì sao nữa_LC với UN tái mặt

“ba cũng vào cuộc sao, lớn chuyện rồi” mặt nó ỉu xiu dây thừng trói nó đã được cắt đứt tất cả nhờ vào dao dam nó bẻ ra kẹp giữ ngón tay lúc trước khi bị mang đến.

-mang cô ta chuyển đến nơi khác rồi xử lí sau, gọi anh2 vào đây_LC ra lệnh

Từ sau cánh cửa 1 chàng trai khác bước vô không nhìn rõ khuôn mặt nhưng chắc chắn là rất đẹp rồi.

-anh2 giúp bọn em mang con ranh này ra nhà ở ngoại ô đi vậy sẽ không ai nghi ngờ_UN không nhéo ôm lấy tay cậu ta lay lay

Những hành động đó đều được thu vào mắt nó “anh ta là ai” là câu hỏi duy nhất trong đầu nó hiện giờ, có cảm giác rất lạ

Còn chàng trai đó từ khi nhìn thấy nó mặt nó đã thay đổi gương mặt biểu cảm ngay, mặt tái lại không chắc là nó nếu là nó sao có thể bị bắt dễ dàng như vậy

-cô gái kia là ai

-à anh không cần bận tâm đâu, nó cướp ny tụi em á mà_LC tiếp lời thay UN tránh bị lộ

-anh hỏi cô ta tên gì_cậu ta trừng mắt nhìn LC và Un làm bọn họ có chút sợ hãi lấp bắp

-con nhỏ 10a1 tên Thảo Nhi anh 2_cậu như bắt động nhìn về phía nó

44. Chương 44

Còn nó đã nhận ra cậu từ lâu rồi, từ khi cậu cất tiếng hỏi UN nó đã biết cậu là Khải, lòng có chút xót xa nhưng lại không còn cảm giác gì nữa. Nó lắc đầu ý nói “đừng nói quen nó, nó tự giải quyết” Khải gạt đầu, lại bế nó lên mang đến xe đến ngoại ô.

Lúc bế nó Khải đã thấy dây trời bị đứt từ lâu khẽ cười “đúng là Ji chỉ mình em mới có thể liều lĩnh như vậy”

-cái gì, người của Hồ Vương từ khi nghe thấy thông báo đã di chuyển đến ngoại ô sao_hắn nhếch mép chiêu “rút dây động rừng” thật là có hiệu quả, mới vậy mà đã có động tĩnh rồi

Hắn cầm dt lên bấm số gọi Khánh

-“có tin gì rồi sao”

-là bang Hồ Vương, nọn chúng đang di chuyển đến ngoại ô chuẩn bị người đến đó đi

-“được để tao gọi thông báo ấy người kia”

-uh, đừng nói cho Jan biết trong hôm nay phải giải quyết tận gốc

Hắn cúp máy, miệng nhếch lên 1 nụ cười khó hiểu “động đến người của Devil coi như mấy người gan rồi” mắt hắn lên vài tia đỏ, rồi lấy xe đi thẳng đến ngoại ô

Ở trong xe Khải nó chẳng nói gì, ngồi im trong xe đợi xem chuyện gì đến với nó và việc nó mất tích sao Devil lại phản ứng mạnh như vậy, nó quan trọng vậy sao đang nghĩ vu vơ thì Khải lên tiếng cắt đứt bầu không khí im lặng

-sao em lại đi theo họ đến đây

-anh không cần biết_nó lạnh lùng trả lời

-còn giận anh sao, thực ra...

-tôi mệt anh đừng nói nữa

Khải đành im lặng nhìn qua gương lặn lẽ nhìn nó lòng lại nhói đau.

Đến nơi

-đến rồi để anh đưa em xuống mà cầm lấy_Khải đưa nó 1 chiếc súng mini chắc chắn nó sẽ cần đến.

-tôi không cần

-cầm lấy sẽ tốt cho em, anh sẽ không giúp gì trừ việc này_thấy Khải có vẻ chân thành nó cầm lấy, nhờ Khải trối lại chiếc dây thừng đằng sau (trối lỏng thôi lừa LC với UN á mà)

UN và LC đợi Khải đã đến từ lâu đợi Khải đưa nó đến mà lòng không yên

-người của bọn em đây_Khải lạnh lùng đẩy nó về phía UN, bị hụt đà nó ngã xuống hơi nhúm mày.

-kéo nó lên đưa vào trong_LC nhìn tên đàn em của Hồ Vương ra lệnh (Khải là anh họ của 2 cô này)

Nó được đẩy vào 1 căn phòng mục nát, bình tĩnh đợi xem 2 cô ta sẽ làm gì mình, cuối cùng thì UN với LC cũng bước vào.

Trên tay UN còn cầm 1 lọ chưa 1 loại bột

-mày biết đây là gì không_UN từ từ lại gần nó

-là bột lưu huỳnh nhưng mà CO2 trong đây chứa nhiều hơn lưu huỳnh bình thường_UN lắc lắc lọ bột lên giải thích (Bản thân Lưu Huỳnh không độc, nhưng các chất tạo ra từ lưu huỳnh có tính độc như SO2, H2SO4. Trong đó SO2 là một khí độc khi hít nhiều có thể gây chết người)

-làm mấy trò hèn hạ vậy không thấy nhục à_nó nhếch môi cười khinh bỉ

-đối với mày không làm mới là hèn hạ_LC vuốt má nó

-nhưng trước tiên tặng mày 1 món quà nhỏ, tao muốn mày được vui vẻ trước khi chết thôi 1 chút thuốc kích thích sẽ giúp mày thỏa mãn hơn đó_LC cầm trên tay chiếc kim tiêm giờ nó không thể chịu ngồi im nữa rồi, nó vùng giãy dụa văng chiếc kim tiêm đó ra nhưng không may lại trúng vào người UN.

LC bất ngờ sao nó có thể thoát ra được, nhưng không sao LC nhanh tay kéo vạt áo nó rách 1 đường, nó cũng không vừa dùng tay túm vai LC cùng lúc gạt chân LC ngã xuống, đá văng LC vào tường 1 lực khá mạnh làm LC ngất lịm đi

UN thấy chị mình vậy sợ hãi nhìn nó

Nó nhặt chiếc kim tiêm đó lên nhếch môi

-các cô muốn thứ này phải không

UN lắc đầu nguầy nguậy, càng sợ hãi nó càng vui

-tôi đã tha cho cô 1 lần, sẽ không có lần thứ 2 đâu Uyển Nhi à

Pằng!! Pằng!! bên ngoài người Hồ Vương với JP đang đánh nhau, tiếng súng là của người của ba nuôi nó (vua mafila á nha)

Rầm!!! Ba nó đập cửa chạy vô, chạy đến gần nó xem xét

-con có sao không

-con không sao_nó cười nhẹ nhìn ba nó

-KHÔNG!!! hấn hét lên gọi nó

Pằng!!nhưng không kịp UN đã cầm chiếc súng mini mà lúc nó đánh nhau với LC rơi ra 1 dòng máu đỏ tuôn ra, nó đã nghĩ mình sẽ chết nhưng không phải người đỡ cho nó không phải hấn cũng không phải ba nó mà là Hân.

Nó như bất động nhìn Hân ngã xuống trước mặt nó

-gọi cấp cứu nhanh lên_Khánh cầm đt lên gọi xe cấp cứu đến

UN như không biết mình đã làm gì ngã khụy xuống như người mất hồn để mặc người của JP mang cô và chị cô đi.

45. Chương 45

Tất cả mọi người ngồi đợi trước cửa phòng bệnh viện, nó từ lúc đến đây không nói không cười khuôn mặt vô hồn không chút biểu cảm.

Cửa phòng bật mở, bác sĩ tháo kính ra

-đạn đã ghim thẳng vào tim không thể cứu được rồi, tim vẫn đang đập là một kì tích nhưng sẽ không lâu đâu như vậy sẽ rất đau đơn_lời bác sĩ từng lời từng lời một đi sau vào tâm trí nó và mọi người, tất cả quay lại nhìn nó.

-bạn cháu có thể vào thăm chứ_Jan lên tiếng

-được nhưng 1 người thôi

-mày vào đi_. Nó bước vào mắt nhìn Hân trân trân không nói gì hết

Thấy miệng Hân mấp máy gì đó nó lại gần ghé sát tai

-mình..h y..êu c..ậu Ji_Hân phải cố gắng lắm mới nói ra được từng chữ tim nó thắt lại, không phải nó không biết tình cảm của Hân nhưng nó không thể đáp trả.

-sao phải làm vậy, mình không đáng_nó đã khóc khóc thật sự

Hân nhìn nó khóc vì mình như vậy vừa vui vừa đau “xin lỗi đã làm cậu khóc và cũng cảm ơn cậu vì đã khóc vì mình, như vậy đã quá đủ rồi”

tít tít tít

mạch đập trên biểu đồ đã là 1 đường thẳng

1 giọt nước mắt khẽ lăn dài trên khóe mắt Hân cậu đã ra đi nhưng trên môi vẫn nở 1 nụ cười hạnh phúc.

Thực ra từ khi nó vào trường Hân luôn theo sát và bảo vệ nó, từ chuyện đèn trùm Halloween Hân đã phát hiện ra nhưng không tiện giúp nó đành nói cho hắn biết trước lúc thi Angel, cậu hát rất hay nhưng vì muốn phá LC nên đã cố hát càng dở càng tốt, vụ nó bị bắt hôm nay Hân cũng chứng kiến và thông báo cho Jan người đỡ đạn cho nó cũng là Hân, thử hỏi trên đời này ai cao thượng được như cậu. Có người nói đó là tình yêu mù quáng chẳng không phải đâu đó là tình yêu chân thành nhất dù không được đáp trả vẫn muốn yêu hết lòng để không phải hối hận

Tang lễ của Hân được chuẩn bị đơn giản 1 màu trắng thuần khiết và được hỏa táng...không một tiếng khóc vì nó đã nói không được khóc như vậy Hân sẽ rất buồn.

Trước khi hỏa táng nó nhìn thấy Hân mờ nhạt trên ảnh mỉm cười nhìn nó, nó cười đáp trả giờ tay vẫy chào nhìn bóng Hân mặc bộ đồ trắng sau có đôi cánh bay lên trời cao xung quanh cậu có 1 hào quang rất đẹp...Hân đã trở về với thiên đường nơi mà cậu đã sinh ra

“cậu sẽ hạnh phúc thôi Hân à vì cậu là một thiên thần mà mọi người luôn nhớ đến, thiên thần hạnh phúc chẳng có lẽ đó chính là cậu”

46. Chương 46

Ngay sau đó tin công ty bánh kẹo Hoàng Nguyễn bị phá sản và phải bồi thường chịu trách nhiệm hình sự vì tội tham ô và bôi nhọ danh dự nhân phẩm con gái của tập đoàn Vũ Kim đã xuất hiện trên trang đầu của các trang báo.

Sau tang lễ nó cùng Jan đến bar wind's gặp UN và LC “nói chuyện”

-2 cô đã biết mình làm gì chưa_nó nhẹ nhàng nói

-xin lỗi...xin lỗi...xin lỗi_UN vẫn nhắc đi nhắc lại từ đó từ khi đã dùng súng bắn Hân, hối hận đúng UN đã hối hận rồi nhưng cũng đã quá muộn rồi

-hối hận sao_nó nhìn UN cười nửa miệng

-đã làm gì chứ_LC vẫn hằn giọng cười nửa miệng

CHÁT!!! nó tát LC làm cô rách cả môi chảy máu

-Key lôi 2 cô này đến 1 khách sạn đi, gọi thang nào đến “chung vui” với 2 cô ta cũng được rồi đem về đây_Key gật đầu hiểu ý gọi người lôi họ ra ngoài.

Nói rời khỏi bar, đi xe buýt đến cánh đồng hoa oải hương mà hân từng dẫn nó tới. Đến đây nó cảm thấy thoải mái hơn...

Giữa cánh đồng hoa oải hương có 1 thiên thần váy trắng đang bước đều đều gương mặt phẳng phất 1 nỗi buồn, ai nhìn thấy chắc cũng phải thấy buồn theo và hân cũng vậy, từ khi nó bước ra khỏi bar hân đã theo nó đến đây.

-nếu là anh, anh có thoải mái không_nó nói bằng giọng nhìn hân. hân hơi bất ngờ sao nó biết hân ở đây nhưng cũng bình thường trở lại

-sống trong sự hy sinh của người khác đương nhiên sẽ không thoải mái_hân không giỏi an ủi người khác nhưng hân hiểu cảm giác hiện tại của nó, vì hân đã từng trải

-đúng vậy_nó cười nhạt nằm xuống nhìn lên bầu trời xanh nhắm mắt lại

Hân cũng nằm xuống cạnh nó

-anh biết vì sao 14t tôi lại rời khỏi JP không_nó nhắm nghiền mắt nói

-vì sao

-ba mẹ tôi đã mất tôi cũng đã kể với anh rồi, nhưng họ mất là vì bảo vệ tôi và giờ Hân cũng vậy, sao ai cũng vì tôi mà phải ra đi đáng ra tôi không nên xuất hiện trên cuộc đời này

-họ đã mất rồi vậy cô phải sống thay phần của họ nữa chứ, sống thật hạnh phúc và vui vẻ chắc chắn ba mẹ cô và Hân trên kia luôn mong cô như vậy

-anh nghĩ vậy thật sao

-đúng và tôi cũng muốn mang hạnh phúc cho em và bảo vệ em như họ

Hân nhìn vào mắt nó, nó cảm nhận được sự chân thành ở hân ở bên hân nó luôn cảm thấy ấm áp và muốn nói hết những muộn phiền trong lòng nó nhưng nó không thể nó không muốn một ai bị tổn thương vì nó nữa, ba mẹ nó cả Hân nữa vậy là quá đủ rồi.

Trong vô thức nó lắc đầu rồi bỏ chạy. Vậy là một lần nữa nó bỏ chạy, trốn tránh trách nhiệm, vứt bỏ lại tất cả mối cảm xúc hỗn độn này.

Hân nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của nó, nó đã không đồng ý cho hân bảo vệ sao...sao ai cũng được lại trừ hân bất giác 1 giọt nước nóng hổi mặt chát đến đắng lòng rơi xuống, hân cảm nhận trái tim như nhói lên cười nhạt nhìn lên trời cao sao hân chưa bao giờ được sống hạnh phúc

Ở 2 nơi khác nhau, 2 người khác nhau nhưng cùng chung một nỗi đau một nỗi cô đơn khó tả

Nó tựa vào gốc cây nhìn xuống mặt hồ Gươm yên ả, nhìn những cơn gió nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ tạo thành những gợn sóng nhỏ sao mà yên bình thế. Sao lại khác hân tâm trạng nó bây giờ nó ước mình có thể như những cơn gió kia có thể đi đến khắp mọi nơi trên thế gian, không phải mệt mỏi không phải nghĩ suy muộn phiền về cuộc sống khắc nghiệt này

Từ đâu Khái xuất hiện vỗ nhẹ vai nó

Mắt nó ngẩn lệ nhìn Khải ôm chầm lấy cậu, nó ôm cậu mà khóc khóc tức tưởi như 1 đứa trẻ không né tránh nữa. Đùng hiểu nhầm nó còn tình cảm với Khải với nó Khải bây giờ như 1 người anh trai có thể vỗ về trở che cho nó thôi nó tin tưởng cậu như tin tưởng chính mình tại sao nó lại có cảm giác đó sao, nó cũng không hề biết.

-em biết_nó mỉm cười nhìn Khải

-từ khi anh bỏ em đi, xin lỗi vì ngày đó em đã lỡ yêu anh.

Nó tựa đầu vào vai Khải ngủ thiếp đi lòng đã nhẹ nhõm hơn phần nào, có lẽ vì giờ nó có thêm Khải bên cạnh

Sau ngày hôm đó hẳn không đến lớp, nó cũng thấy trong lòng thiếu vắng cái gì đó nhưng không thể hiện rõ bên ngoài. Jan giờ đã có Khánh bên cạnh nó cũng không buồn vì mình mà làm ảnh hưởng tới Jan. Quân suốt ngày có việc bên Anh với ba mẹ nó cũng ít được gặp. Khải cũng có công việc riêng và Key cũng thế.

[illegible]

-phải mạnh chút nữa chứ, thế này nhằm nhò gì Jan chặc lưỡi

Jan bước tới tủ cạnh phòng, mở tủ ra lôi ra vài hũ đựng gì đó và 2 chiếc roi mây. Nó mỉm cười trước Jan đôi khi Jan còn ác hơn cả nó, lí do đương nhiên là vì UN LC đã động tới nó nếu không Jan cũng chẳng động tới họ làm gì.

-mày chọn ai_Jan đưa chiếc roi mây cho nó hỏi

Nó nhìn 1 lượt UN có vẻ sợ hãi còn LC thì ngược lại, khuôn mặt vẫn sắc sảo không coi ai ra gì, mắt còn biểu lộ sự thách thức quắc mắt nhìn nó.

-Linh Chi, Key ra ngoài đi_Key vừa bước ra ngoài đóng cửa lại thì

á á á

Tiếng la hét chói tai của LC vang lên may mà phòng cách âm chứ không người ta tưởng bạo loạn hay cháy nhà cũng nên. Nó dùng roi mây quất mạnh vào người LC tay chân mặt bụng đâu đâu cũng hằn những vết roi mây vết thương rách toác ra, mồ hôi nước mắt và máu LC hòa lẫn vào nhau.

Nhìn chị mình đau đớn mặt UN không còn 1 giọt máu sợ hãi, đau khổ, ân hận là những gì UN nghĩ hiện tại nhưng muộn rồi.

Jan nãy giờ quan sát biểu cảm trên gương mặt UN, Jan cười khẩy

-thương chị mình sao_Jan bước lại gần lấy móng tay bầu mạnh vào cổ UN

UN mắt ngấn lệ gật đầu

-vậy thay chị cô chịu đòn nhé

Dứt câu Jan quất roi mạnh vào người UN, roi cứ lần lượt chạm vào da thịt UN như muốn cắt da cắt thịt, UN cắn chặt môi để không phát ra tiếng nấc cùng tiếng hét đến nỗi môi bật máu.

Nó và Jan như biến thành con người khác, mặt lạnh băng quất từng roi vào người 2 cô không ngừng nghỉ

Quất roi mãi nó với Jan cũng thấm mệt, không bị đánh nữa nhưng vết thương vẫn không ngừng rỉ máu 2 cô ngất đi.

Để 2 cô được yên 5'

ÀO!!! nó đổ nước vào người 2 cô nhưng nước thường còn đỡ đây là hỗn hợp chanh muối và ớt này Jan mang từ tủ ra.

á á á

Đau đớn đến tột cùng

-giết tôi đi_LC nước mắt không ngừng chảy chết sẽ đỡ đau đớn hơn

- ô cê_Jan đồng ý

Nó rút đũa ra gọi ba nuôi nó

“ba đây con gái, con có chuyện gì sao”

-dạ ba cho con mượn chiếc trực thăng đến bar wind's nhé con muốn đi ngắm cảnh biển Đông 1 chút

“được, 10' nữa sẽ đến”

-con cảm ơn ba

-Key không cần nấp nghe lén ngoài khe cửa vậy đâu

Key gãi đầu bước vào, lâu lâu nó mới bạo lực phải đến chiêm ngưỡng tác phẩm chứ

-lát có trực thăng đến mang họ lên ra giữa Biển Đông thả xuống tắm, cá mập tôi nuôi chắc cũng đói rồi_nó nói băng quơ rồi kéo Jan đi để Key giải quyết nốt những việc còn lại.

Jan về nhà nó ngủ vậy là hết một ngày, cả 2 đều nhận thấy 1 điều “hành hạ người khác cũng là 1 cách giảm stress”

48. Chương 48

ox chuyện này là thế nào_Jan chia ra tờ báo cho Khánh đọc tin “con trai tập đoàn nhà họ Trịnh (Trịnh Nhật Duy) sẽ tổ chức đính hôn với con gái nhà họ Hàn(Hàn Nguyễn Nhật Hạ)”

-ox không biết, thằng Duy luôn tránh mặt không đến lớp cũng tắt đt đến nhà cũng không gặp được_Khánh thở dài ngao ngán

-phải gặp cậu ta mới được bx không để yên như vậy được đâu

-nhưng ox thấy thật lạ

-ox nói vậy là sao_Jan thắc mắc

-Duy không bao giờ nghe lời ba Duy đâu sao lại đồng ý dễ dàng hôn ước này được, chỉ có thể là tự nguyện Jan im bật nhéo tay Khánh chỉ ra chỗ nó đang đứng sau mình

-không sao đâu tao đi ngang qua thôi 2 người cứ tiếp tục đi_nó cười nhẹ rồi bước đi. Chuyện hần đính hôn nó đã đọc báo sáng nay rồi lòng cười nhạt gạt nhanh nước mắt “trở lại Thảo Nhi của trước kia thôi” nó thầm nghĩ.

Jan thấy không ổn lắm cùng Khánh chạy theo nó.

-mày ổn thật chứ_Jan dò hỏi

-ý mày là sao

-tao biết mày thích Duy dù ít hay nhiều nhưng chắc chắn là có_Jan đã ở cạnh nó từ nhỏ đương nhiên Jan là người nó nhất

-đừng nhắc lại nữa

Jan hiểu ý nó không nhắc nữa nhưng cũng không đồng nghĩa là Jan sẽ không làm gì.

-mấy đứa đang làm gì thế_Khải từ xa vẫy tay chào. Jan cũng được nó kể lại chuyện giữa Khải với nó nên cũng không phản ứng quá khích như ngày trước nữa mỉm cười chào Khải

-nói chuyện chút thôi_nó trả lời

-hôm nay cho phép anh được đưa 2 đứa đi chơi chứ_Khải cúi người xuống đưa tay ra lịch thiệp như 1 người đàn ông thực thụ, nhìn dáng vẻ anh bây giờ khiến nó và Jan không khỏi bật cười gật đầu đồng ý.

Khánh thì đang tức xì khói vì bị cho thành người vô hình trong cuộc nói chuyện này, Jan thấy hơi lạnh người quay lưng lại thấy Khánh đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống ngay lập tức, Jan cười trừ ôm cánh tay Khánh

-ox đi chung nhé

Khánh vẫn không trả lời

-nếu không muốn cậu có thể ở lại_Khải cười đầy ẩn ý chọc tức Khánh

-không tôi đi

Vậy là có 2 chiếc mô tô màu trắng và đen phóng đi đến 1 nhà thờ khá sạch sẽ và ấm cúng.

4 đứa nó đi đến đầu trẻ con và người trong nhà thờ nhìn đến đó.

-chị Ji ơi_1 cô bé tầm 4t chạy đến bên nó lần lượt những đứa trẻ khác chạy tới ôm lấy nó quần quít không rời thì ra này giờ bọn trẻ nhìn nó vì không biết có phải “chị Ji” của tụi nhỏ không

-chị Jan anh Khải cũng tới nè, còn anh này là ai vậy ạ_cô bé đó chỉ Khánh

-bạn trai 2 chị ạ_1 cậu bé khác ngây ngô hỏi. Nó xoa đầu cậu bé nhẹ nhàng nói

-anh Khánh là bạn trai chị Jan_nó chỉ vào Khánh

Cậu bé bắt đầu nhìn vào Khánh không rời

-cũng đẹp trai nhưng không xứng với chị Jan

-này nhóc, sao lại không xứng_Khánh bật cười trước câu nói của cậu bé xoa đầu cậu

-không được gọi là nhóc_cậu bé khó chịu gạt tay Khánh ra_cách nói chuyện thấy gét rồi chị Jan bỏ anh này đi

Khánh tức không làm được gì, tụi nó đang đứng cười nói với tụi trẻ không đoái hoài gì tới Khánh. Một mình bước vào trong nhà thờ trong đám người ở trong cậu thấy có dáng người quen quen nhúu mày nghi hoặc rồi đi theo người đó.

-anh tìm em sao_một cô gái vỗ vai Khánh từ đằng sau. Cậu quay lại đứng hình trong giây lát “sao lại là em”.

-em rất nhớ anh_rồi cô ôm chầm lấy Khánh, trong vô thức Khánh cũng vòng tay ôm người đó cậu không biết mình đã và đang làm tổn thương một người giờ cậu chỉ thấy người con gái trước mặt cậu, người mà cậu đã rất nhớ trong 1 thời gian dài đúng hơn là rất dài

Jan không thấy Khánh đâu bèn đi tìm đúng lúc đó từ xa thấy cảnh ôm ấp này Khánh cũng không đẩy cô gái đó ra, tìm Jan như ngừng đập nước mắt tuôn lũ chã chạy ra ngoài.

49. Chương 49

Đưa Jan về nhà nó thức cả đêm chăm sóc Jan, nó không thể giúp Jan được gì trừ việc này vì trái tim nó cũng đang rất đau.

Đang nhìn ra cửa sổ bỗng thấy có cánh tay nào nắm lấy tay mình nó quay lại, mỉm cười

-mày tỉnh rồi sao

-ùm, tao xin lỗi

-mày không sao là tốt rồi, còn cô gái kia

-là Lâm Như Quỳnh tao đã từng thấy ảnh cô ấy trong bóp Khánh

Nó nhúu mày

-chuyện này là sao

-Quỳnh là người yêu cũ Khánh và tao là người đến sau, có lẽ Khánh vẫn còn tình cảm với Quỳnh tao nên rút lui

-đồ ngốc_nó cốc đầu Jan_vì cô ta là người cũ nên người phải rút lui phải là cô ta

Jan không nói gì nhắm mắt lại 1 giọt nước mắt chảy ra nó lau nước mắt cho Jan đắp chăn lại cho cô rồi bỏ ra ngoài, lại 1 đêm mất ngủ với nó bữa nay nó luôn vậy có ngủ cũng chập chờn không sâu chắc đây là phản ứng phụ của 1 thời gian dùng thuốc trước kia, vậy nên không ngủ còn dễ chịu hơn.

Khoác chiếc áo mỏng ra ban công, người làm trong nhà nó đã bảo về khu nhà chính (nhà bama nó) còn ở đây nó muốn sống 1 mình, nó đủ lớn để tự lo cho bản thân.

Cầm ipod lên lướt facebook trên web hần không có gì nổi bật trừ status fan cuồng post lên “sao mình lại vô web anh ta vậy” tự cốc đầu mình, trên bảng tin nó ngó người trước tất cả các ảnh tình tứ trước kia của Khánh với Quỳnh tất cả bị đào bới post hết lên các trang và ngay cả trên web trường TK.

Tin mới nhất là

“CÔNG CHÚA ĐÃ TRỞ VỀ BÊN HOÀNG TỬ”

kèm theo ảnh Quỳnh dìu Khánh vào trong khách sạn chụp từ đằng sau Khánh ôm eo Quỳnh 2 người dính sát vào nhau như không còn 1 kẽ hở.

“hôm nay phải cắt mạng internet không là tiêu” đây là những gì nó nghĩ ngay lúc đó chạy thẳng xuống phòng Jan đang nằm.

Đến phòng đã thấy cửa mở toang

-Jan ơi_nó chạy khắp nhà gọi.

Xuống tới phòng ăn đã thấy Jan đang chuẩn bị bữa sáng

-mày gọi cứ như tao là trẻ đi lạc ý, ngồi xuống ăn đi_Jan tươi cười nhìn nó, nó gượng cười ngồi xuống ghé mong rằng Jan chưa biết nhưng hi vọng đó đã tắt ngúm ngay sau khi nhìn thấy ipod của Jan trên bàn và ảnh Khánh với Quỳnh.

Thấy nó cứ nhìn chằm chằm vô ipod của mình, Jan lên tiếng

-tao nói bỏ là bỏ được mày không phải lo, ăn đi cô nương_Jan trở về dáng vẻ tươi cười thường ngày nó cũng bớt lo phần nào

-tao muốn chuyển trường, mày đi không_giải quyết sang bữa sáng nó lên tiếng

-ô cê, mà trường nào

-về Mĩ học nốt khoa thiết kế, mình có học bổng bên đó mà

-khi nào đi

-đầu tháng sau là 2 tuần nữa

-quyết định vậy đi, hôm nay bùng học nhé_Jan đứng dậy giờ nó mới để ý mất Jan có vẻ sững chắc chắn Jan không muốn ai nhìn thấy đặc biệt là Quỳnh và Khánh có thông tin hôm nay Quỳnh nhập học ở TK mà.

Nó gật đầu, lòng nặng trĩu thực ra nó cũng không muốn đi và cũng định đi 1 mình nhưng thấy Jan vậy nó muốn Jan cùng đi nó sẽ bớt lo. Nhưng ở đây còn nhiều thứ lưu luyến nó quá chắc hẳn là Jan cũng thấy vậy mà không nói ra.

50. Chương 50

Trở lại với Khánh:

Tỉnh dậy cậu đã thấy mình nằm trong phòng nào đó mà chắc chắn không phải là phòng cậu. Nhìn sang đã thấy Quỳnh nằm bên cạnh đương nhiên trên người cả 2 không mặc gì cả quần áo vương vãi khắp vòng cộng thêm mảnh thủy tinh và rượu mạnh lênh láng dưới nền.

-anh tỉnh rồi sao_Quỳnh e thẹn nói

-chuyện gì vậy chẳng lẽ

-hôm qua anh uống say em đưa anh đến đây không ngờ anh lại..._Quỳnh nói bằng quơ vợ vội quần áo chạy vào nhà tắm, đóng cửa lại trên môi cô nở 1 nụ cười khó hiểu

Khánh ôm đầu cố nhớ lại những gì xảy ra hôm qua, cậu chắc chắn mình không động đến 1 giọt rượu nào nhưng chẳng nhẽ Quỳnh bị chuyện, không thể nào.

Nhớ đến Jan cậu càng không biết phải làm sao vì đã lỡ phạm sai lầm với Quỳnh. Quỳnh bước ra với bộ áo quần chỉnh tề

-anh không cần phải lo lắng chuyện này đâu, chào anh_mặt buồn rầu bước đi

-không, đừng đi anh yêu em_Khánh lại ôm chầm lấy Quỳnh, cậu không phải người vô trách nhiệm nên đành phải làm vậy. Quỳnh vòng tay ôm lấy cậu nở 1 nụ cười đắc thắng.

-em cũng vậy, xin lỗi anh vì ngày trước em đã...

-không sao đừng nói nữa_Mặc dù người Khánh đang ôm trong vòng tay là Quỳnh nhưng trong tâm trí cậu hình bóng Jan vẫn đang ngự trị ở đó, “ox xin lỗi bx” Khánh thầm nghĩ.

Tay trong tay Khánh cùng Quỳnh tới trường, cảnh này đã trở thành tinnn HOT trong ngoài trường TK nhưng không chỉ có cặp đôi Khánh Quỳnh mà còn 1 cặp nữa không ai khác chính là Duy và Nhật Hạ.

Chạm mặt nhau ngay cổng trường, cả 2 cậu chia tay Quỳnh và Nhật Hạ(NH) nói chuyện riêng.

-mày còn qua lại với cô ta sao, còn Jan_hắn lên tiếng trước.

-tao không biết tao có lỗi với Jan

BỐP!!! hấn dầm vào mặt Khánh, Khánh không đánh trả biết là mình sai và bị đánh là đúng

-tao đã mắc sai lầm với Quỳnh, tao không xứng với Jan_Khánh cúi gầm mặt xuống, cảm thấy tội lỗi

-vậy mấy bức ảnh này là có thật_hắn vút xấp ảnh Quỳnh dìu Khánh vô khách sạn xuống đất. Khánh cúi người xuống nhặt lên nhứ mày

-tao điều ta rồi hôm qua không có bar và quán rượu nào chứa chấp mày, tự giải quyết đi

Nói dứt câu hấn bước đi để lại Khánh với xấp hình và mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu. Cầm xấp ảnh lên tay cậu vẫn còn runnn runnn

-anh đang làm gì ở đây vậy

Khánh chột dạ pỏ nhanh xấp ảnh vào trong cặp quay lại nhìn Quỳnh

-à không có gì sao em lại ra đây

-em nhớ anh thôi_Quỳnh nũng nịu ôm lấy tay Khánh tươi cười, phải nói rằng Quỳnh cười rất đẹp và cuốn hút.

Khánh này giờ vẫn quan sát Quỳnh trong lòng cậu cũng không biết có nên tin vào cô hay không nữa và cũng chẳng biết là mình còn yêu Quỳnh không, nhưng biết làm sao nếu Khánh đã làm chuyện đó với Quỳnh, trong lòng bứt rứt không yên còn Jan nữa biết phải làm sao.

-anh bị sao mà như người mất hồn vậy_Quỳnh lấy tay quơ quơ trước mặt Khánh.

-không sao anh hơi mệt em tự về nhé

Quỳnh ngó người trước cử chỉ lạnh nhạt của Khánh trước đây cậu chưa hề đối xử như vậy với cô

Đt Quỳnh rung lênnn

-alo, có tin gì chưa

“người yêu hiện tại của Khánh là Nguyễn Phan Tuyết Mai học 10a1, em đã gửi ảnh qua cho chị rồi đó”

-uh, được rồi

Cúp máy Quỳnh mở tin nhắn là hình Jan hôm thi Angel “cũng đẹp đấy chứ, chắc 2 người đang rất hạnh phúc nhỉ” Quỳnh cười nửa miệng rồi cất đt chuẩn bị cho 1 kế hoạch mới

51. Chương 51

Bữa nay không nhắc gì tới Duy hết nhỉ ^^

Ở nhà hần, vẫn như mọi khi hần nhốt mình trong phòng đối diện với 4 bức tường lạnh lẽo u tối, thế giới rất nhỏ nghĩ suy cũng rất ít. Không nhìn, không nghe, không hỏi cũng không nói sống tạm qua ngày, vậy sẽ không phiền não nữa.

Nhưng không phải hần muốn là được ngược lại với những gì hần mong muốn, hần buồn hơn thấy mình nhỏ bé cô độc hơn trong 4 bức tường, không muốn nghe những bên tai cứ văng vẳng tiếng cười nói của nó, không nhìn nhưng trong tâm trí luôn hiện hữu hình ảnh của nó,...

Ngày xưa khi thượng đế tạo ra con người sao lại lỡ tay bỏ vào hạt giống mâu thuẫn vào trong tâm trí con người làm chiiii...Hần vô đầu, mệt mỏi

CHOANG!!! đập mạnh ly rượu xuống sàn sao hần lại cảm thấy bất lực thế này

KÍNH KOONGGGG!!!!

KÍNH KOONGGGG!!!!

Tiếng chuông cứ vang lên đều đều nhưng vẫn không có người mở cửa, Nhật Hạ định ra về nhưng thấy cửa không khóa đành bước vào xem trước mặt cô là mảnh vỡ của hỗn hợp nhiều thứ trên sàn nhưng thứ mà quan trọng nhất chính là hần đang nằm bất tỉnh với máu trên tay đang loang dần xuống sàn.

*bệnh viện:

-bác sĩ anh ấy sao rồi_Nhật hạ hốt hoảng chạy lại hỏi bác sĩ

-cậu ấy bị chảy máu dạ dày, may mà đưa đến kịp

-vậy giờ không sao rồi chứ ạ

-uh, cháu vào đi

Nhật hạ chạy ngay vào giường bệnh, hần đang ngủ do vẫn còn tác dụng của thuốc mê nhưng như vậy trong trông hần rất hiền, chân mày hần khẽ nhíu lại NH lấy tay xoa nhẹ cho chân mày giãn ra lặng ngẫm người con trai trước mặt mình

Nhật Hạ là 1 cô gái khá xinh xắn hiền và cực tốt bụng, ra dáng 1 tiểu thư quyền quý ngây thơ trong sáng.

“em thích anh mất rồi biết làm sao đây” NH trầm nghĩ nhìn ra ngoài

Sáng hôm sau tin hotboy “hoàng tử băng” nhập viện đã lan nhanh trong ngoài trường, hsinh nữ kéo nhau đến thăm hần người khóc lóc quằn quại bên ngoài phòng bệnh nhưng đáp trả cũng chỉ là câu “cậu chủ đang mệt” của hàng vệ sĩ bên ngoài do NH chuẩn bị.

Tất nhiên thông tin đó cũng vào tai tụi nó

-mày có đến không_Jan nhìn nó ái ngại

-đến chứ, bạn của Quân mà_Jan hiểu những từ nó nói, giờ hần với nó chỉ là bạn của anh Quân ngoài ra chẳng có mối quan hệ gì với nó kể cả là bạn.

Nó cùng Jan đến bệnh viện mang theo giỏ trái cây, 2 cô mặc đồ giống nhau kiểu tóc giống nhau kiểu tóc cũng vậy luôn người ngoài nhìn vào không kĩ chắc chắn sẽ tưởng là 2 chị em sinh đôi.

-cho em hỏi bệnh nhân Trịnh Nhật Duy nằm phòng nào_nó nhẹ nhàng hỏi

-à phòng vip 1K3 trên lầu 3 đó em

Nó cảm ơn rồi kéo Jan đến cầu thang máy, chưa kịp mừng vì thang máy khá gần bác sĩ đã đến dập tắt niềm vui nhõ nhoi của 2 cô

-phiền 2 cháu đi cầu thang bộ bệnh viện đang có ca cấp cứu tai nạn giao thông rất nghiêm trọng cầu thang máy bệnh nhân đang được chuyển đến_bác sĩ gấp gáp chạy lại chỗ tụi nó

Jan với nó mặt ỉu xìu ngậm ngùi đau khổ gật đầu, đành về cuối hành lang leo cầu thang bộ vậy

Jan chặc lưỡi nhìn cầu thang bộ mới nhìn đã nản rồi.

-chạy thi không_Jan tươi cười nói

-ô cê, ai thua trả tiền ăn trưa_nó cười đáp

Thế là 2 cô xắn quần xắn áo lên (còn đâu là hình tượng nữ nhi nữa @@) bỏ qua các cặp mắt đang nhìn mình.

1...2...3 CHẠY

Dứt câu 2 cô phóng như tên bắn chưa đầy 2' đã có mặt trên lầu 3 của bệnh viện (@@) đầu tóc rối tung mồ hôi nhễ nhại, Jan ngồi bệt xuống nền thở dốc

-mày thua rồi nhá_dù mệt Jan vẫn cười mãn nguyện

-được rồi_nó cũng ngồi thở muốn hụt hơi, chỉnh sửa lại trang phục đầu tóc tìm phòng hẩn

“phòng vip 1K3” Jan ngược mắt lên đọc, còn nó đang nhìn vào hàng vệ sĩ có phải tổng thống nước nằm viện đâu mà chuẩn bị nhiều vệ sĩ vậy

-vào thôi_Jan huých nhẹ vai nó

-từ đã,tao thấy thiếu thiếu gì đó

-thiếu gì

-thiếu...thiếu..._nó tập trung suy nghĩ

-thiếu cái gì

-con nhỏ này, đến thăm người ta mày vút giở trái cây đâu rồi_nó nhéo tay Jan, giờ Jan mới sực nhớ lúc chạy thi với nó lúc chạy có người kêu “á” phía sau không hiểu tại sao giờ nhớ lại thì ra là mình ném vào đầu người ta. Jan cười trừ đẩy nó vào

52. Chương 52

đứng lại, cậu chủ đang mệt không tiện gặp_1 tên vệ sĩ mặc áo đen chặn đường nó.

-nói cậu ta có em gái của Quân đến thăm_nó khó chịu trả lời.

CẠCH!! Nhật hạ mở cửa bước ra tay cầm tô cháo nhưng chưa đụng đũa,nhìn thấy nó và Jan NH mỉm cười chào

-chào chị, chị đến thăm anh Duy sao

-cô là Nhật Hạ_Jan thấy nó khó xử lên tiếng

-dạ, chị là

-tôi là Tuyết Mai gọi là Jan được rồi

Nói nhưng không chút biểu cảm cũng chẳng có thái độ vui vẻ gì với NH, NH biết điều đó nhưng cũng không nói gì vẫn tươi cười

-mời 2 chị vào

-Nhật Hạ_tiếng hân từ trong gọi vọng ra, “nghe nhẹ nhàng thật, thân thiết đến vậy rồi sao” suy nghĩ vụt qua đầu nó cười nhạt, đương nhiên Jan nhìn thấy sắc mặt thay đổi của nó

-dạ, có bạn anh đến thăm_NH bước vô sau NH là nó và Jan

“bạn sao ngoài Khánh và Quân ra thì đâu còn ai chẳng lẽ là nó chắc chắn không phải rồi” hân cười nhạt sao lại nghĩ tới nó lúc này, mắt vẫn nhắm nghiền

-bảo vệ sĩ đuổi về đi_hân lạnh nhạt trả lời, nó vẫn quan sát nhếch môi

-mẹ anh không dạy cho anh phép lịch sự tối thiểu à_nó cất tiếng, hân hơi giật mình nhưng không lâu máu giận lên ngôi “mẹ sao, hân làm gì có mẹ”

-CÚT ra ngoài

Hân giận giữ, vơ chiếc bình hoa trên bàn ném thẳng vào chỗ nó. Do đang bất ngờ, phản xạ không kịp chiếc bình hoa sượt qua trán nó

CHOANG!!!

Vết thương không quá sâu nhưng chắc đã đâm vào mạch máu, máu bắt đầu tuôn ra, NH tái mặt lần đầu tiên thấy hân giận giữ như vậy lại đỡ nó, Jan gạt phăng tay NH ra trừng mắt nhìn hân đỡ nó dậy bỏ ra ngoài.

Hân nghĩ người như nó 1 chiếc bình hoa đương nhiên là có thể né dễ dàng nhưng không ngờ lại vậy, thấy có lỗi định chạy theo xin lỗi nhưng nghĩ lại “mình chẳng là gì cả sao phải làm vậy” nắm chặt tay đến mức bật máu.

NH vẫn chưa định thần lại được, chuyện gì đang diễn ra vậy tại sao hân lại hành động như vậy sao Jan lại ghét cô đến vậy, thấy vết máu trên tay hân NH hoảng hốt chạy lại

-anh đang làm gì vậy, máu chảy rồi

-kệ anh, anh muốn yên tĩnh

Hiểu ý NH ra ngoài với hàng loạt câu hỏi trong đầu, trước khi đóng cửa không quên nhắc hân nhớ băng lại vết thương.

Đi dạo ngoài khuôn viên bệnh viện, thấy nó đang ngồi một mình trên ghế đá gần bờ hồ lại gần

-em ngồi được chứ_nó mở mắt ra khẽ gật đầu

Im lặng 1 hồi NH mới quyết định lên tiếng

-sao anh ấy lại nổi giận với chị vậy_NH lấy quyết tâm hỏi

-cô không cần biết_nó chưa kịp trả lời Jan đã đi tới nhìn NH bằng ánh mắt kì thị có 1 chút khinh bỉ_đi thôi

-không có chuyện gì đâu, chị về trước_nó cười nhẹ đi theo Jan

NH vẫn thẫn người nhìn nó đi khuất, cười buồn

-chào cô, nói chuyện chút được chứ_Quỳnh từ đâu bước tới đứng trước mặt NH

-cô là

-tôi là Quỳnh người yêu của Khánh nhưng bị cô gái tên Jan lúc này cô cũng gặp rồi quyến rũ, thấy cô cũng cùng hoàn cảnh với tôi nên chúng ta có thể hợp tác

NH cười nhạt

-có lẽ cô tìm nhầm người rồi

-cô không ghét Ji sao

-không chưa hề, cô cũng nên như vậy theo như tôi được biết cô là người chen vào giữa tình cảm của Khánh và Jan, đừng như vậy

-cô cao thượng hay giả tạo vậy__Quỳnh nhếch môi

-không gì cả, tôi xin phép

Quỳnh bị bề mặt lờm NH “mày đúng là ngu”

53. Chương 53

Nó cùng Jan đến wind’s giảm stress nhưng đâu biết rằng sẽ chạm mặt Khánh và Quỳnh ở đó, ra hiệu cho Key im lặng nó kéo Jan đến 1 góc khuất quan sát xem chuyện Khánh quay lại với Quỳnh là thế nào, Jan có vẻ không vui nhưng cũng chiều theo ý nó

Khánh nốc rượu không ngừng nghĩ lòng rối bời, Khánh đã biết tất cả kể cả việc Quỳnh đã có người yêu sau khi chia tay Khánh và việc cô trở lại sau khi cô bị đá vì lăng nhăng với người khác, hỏi mấy người ở nhà thờ là cậu đã ngất và Quỳnh đã đưa cậu lên xe còn chuyện còn lại cậu không tài nào nhớ chỉ chắc chắn 1 điều tất cả là trò của Quỳnh, còn mục đích vì sao ư. Cậu hoàn toàn không hiểu. Nghĩ lại đến mấy chuyện này Khánh lại nốc rượu cười đau khổ

-anh làm gì vậy__Quỳnh giật chai rượu, nhìn cậu tức tối

-Jan là em sao, cuối cùng em cũng tới__tác dụng của rượu làm cậu hoa mắt gây ra ảo giác ôm nhầm lấy Quỳnh. Quỳnh khó chịu đẩy Khánh ra chợt thấy trong góc khuất thấy tụi nó nên để im miệng cười đầy ẩn ý

Cái cảnh này lại 1 lần nữa lọt ngay vào mắt Jan, lần này không chỉ là ôm như lần ở nhà thờ mà còn là Khánh chủ động ôm Quỳnh. Jan cười nhạt nhìn cặp đôi đang tình tứ trong bar, nó chưa xót nhìn Jan có lẽ nó đã sai khi kéo Jan vào đây.

Key nhìn thái độ khác lạ của bọn nó và chỗ Khánh dường như đã hiểu ra chuyện, lúc Khánh vào với Quỳnh Key đã hỏi Khánh “Jan đâu” Khánh chỉ cười buồn rồi lắc đầu lấy rượu mặc cho Quỳnh cứ thao thao bất tuyệt 1 mình

Đội nó đi khuất Quỳnh mới đẩy Khánh ra, Khánh đã ngất ngay trên vai Quỳnh do bị đẩy theo quán tính Khánh ngã ra sau đập đầu vào sàn nhưng may mắn Key đỡ kịp không là Khánh “về với đất mẹ rồi”

-Khánh, tỉnh lại đi__Key vỗ má Khánh không thấy động tĩnh gì, trên trán lấm tấm mồ hôi

-anh...anh ấy có sao không__Quỳnh hoảng hốt

-còn đứng đây làm gì gọi cấp cứu__Key trừng mắt nhìn Quỳnh (kể cả trước đây và bây giờ Key đều không ưa Quỳnh)

*bệnh viện:

Key thấp thỏm không yên cầm đt định gọi Jan với nó nhưng lại thôi, Quỳnh từ khi gọi cấp cứu cũng mất dạng không biết đi đâu “người yêu Khánh tốt thật”

-cháu là người nhà của bệnh nhân Huỳnh Kim Khánh__gọi Key này giờ cậu không nghe (do đang nghĩ :3) bác sĩ đành nghiệm giọng gọi to

-ơ, dạ cậu ấy sao rồi

-uống rượu nhiều gây chảy máu dạ dày (giống Duy thế @@), suy nhược cơ thể, mất ngủ cần bổ sung vitamin, luyện tập thể thao thường xuyên, người nhà cần...__đang định nói tiếp quay lên quay xuống chẳng thấy Key

đầu, thì ra bác sĩ nói nhiều quá key lại rất ghét những ai nói nhiều bỏ mặc bác sĩ cậu đi vào thăm Khánh để 1 mình ông “tự kỉ”

- tôi biết anh tỉnh rồi

Khánh mở mắt nhúu mày nhìn Key

-có chuyện gì

-anh yêu Jan chứ

-giờ không còn quan trọng_bị nói vào nỗi đau Khánh khó chịu trả lời

-Quỳnh anh tính sao, cô ta không phải người đáng hoàng chắc anh biết

-vậy thì sao

Key ghé sát tai Khánh nói %\$%^\$%^\$^\$^\$^#^%&%%&

-chắc thành công chứ_Khánh không tin tưởng vào kế hoạch key đưa ra

-có thể, cho anh biết đầu tháng sau Jan sẽ cùng Jan sang Mĩ giấy tờ đã chuẩn bị rồi_Key ra ngoài trước khi đóng cửa nói vọng vào. Key biết Quỳnh đang ở ngoài nên cố nói to, chắc chắn kế hoạch mình đã thành công key mỉm cười về nhà làm 1 giấc, khá là muộn rồi

Quỳnh biết được tin Jan sẽ đi, bất giác nở 1 nụ cười “mới chỉ vậy mà đã bỏ cuộc dễ dàng vậy sao” định đến thăm Khánh nhưng lại thôi nhún vai bỏ về nhà.

Khánh không ngủ được vẫn nằm vắt tay lên trán suy nghĩ những gì Key nói, thao thức mãi vẫn không tài nào ngủ được dù bụng vẫn còn đau nhưng vẫn quyết tâm lên sân thượng hóng gió. Nhưng cũng nhờ vậy mà Khánh nghe được 1 câu chuyện rất thú vị giữa 2 cô gái, 2 người đó chính là Quỳnh và Nhật Hạ.

-cô lại tìm tôi có việc gì_NH khó chịu lên tiếng

-cô yêu Duy mà không đành lấy sao, hèn hạ_Quỳnh nhếch môi

-sao cũng được nhưng vẫn còn hơn người chen vào tình cảm của người khác như cô, không phải hèn hạ nữa đâu mà là ĐÁNG KHINH đó_NH cũng không vừa, cả 2 đấu mắt với nhau

-nếu tôi đưa mấy tấm ảnh này cho đám nhà báo thì sao nhỉ_Quỳnh cười ném vào người NH, NH nhặt lên tái mặt là hình ba cô đang nhận hối lộ. Mặt sa sầm lại

-cô muốn gì

-tôi muốn cô giúp dạy cho 2 con ranh đó 1 bài học, chỉ là “hợp tác cùng phát triển” 2 bên cùng có lợi và mấy tấm ảnh này tôi sẽ hủy_cười đắc ý chìa tay ra, NH không còn lựa chọn nào khác đành chìa tay ra bắt tay với Quỳnh, chấp nhận những gì Quỳnh nói.

54. Chương 54

Nhưng không chỉ mình Khánh nghe thấy cuộc đối thoại “vui vẻ” này mà còn có cả hần, “suyt” hần ra hiệu cho Khánh im lặng, đợi cho 2 cô đi khuất mới chui ra (2 chàng trai thân hình vạm vỡ cao to trên 1m8 mà chui vào góc chỗ mái thấp nhất không mỗi cũng lạ) vươn tay vươn chân.

-mày tính sao_hần cất tiếng hỏi

-phải ngăn lại, Quỳnh rất mưu mô lại lôi cả NH vào chuyện này rắc rối rồi

-xem họ sẽ làm gì rồi giải quyết, tốt nhất nên đi theo giám sát Quỳnh và NH

&^&^&*(*)(&&^*&

Trong khi 2 chàng nhà ta đang bàn mưu tính kế thì ở 1 nơi khác 2 nàng Jan và nó cũng đang mất ngủ

-ngủ chưa_nó nằm mãi không ngủ được lay người Jan

-chưa, haizz_Jan thở dài

-mai có đi học không, cả tuần nay nghỉ rồi

-ùm, thì đi dù sao cũng còn có 1 tuần nữa học ở TK

Nghĩ đến việc ra Mĩ nhập học 2 cô trỗi lên 1 nỗi buồn. Im lặng là những gì đang diễn ra cứ ngỡ là 2 cô đã ngủ không ngờ là mắt vẫn mở nhưng mỗi người lại theo đuổi 1 dòng suy nghĩ riêng...

Nó vẫn thường mất ngủ và suy nghĩ mông lung như vậy không nghĩ về chuyện của Jan thì nhớ về hấn, lấy tay sờ lên miếng gạc trắng băng bó vết thương trên trán lại nhớ về thái độ hôm nay của hấn tìm lại nỗi đau...ghét nó sao, ùm cũng phải thôi giờ hấn đã có Nhật hạ rồi mà...Nó cười buồn rồi nhắm mắt

Cũng như nó, Jan nhớ tới Khánh, cậu vẫn thường ôm cô mỗi khi buồn mang hạnh phúc và niềm vui tới cho cô nhưng bây giờ đã khác, cậu chỉ mang nỗi buồn và nước mắt. Vết thương ở tim trước đã rất sâu hôm nay lại gặp cảnh Khánh chủ động ôm Quỳnh cô đã không còn đau nữa cũng không khóc Jan đã cạn nước mắt vì cậu rồi. Jan đã từng muốn đợi lời giải thích từ Khánh nhưng giờ chắc không cần nữa, chưa ai nói chia tay nhưng hành động của cậu cũng làm cô đủ hiểu rồi...

Hôm sau, tỉnh giấc sau đêm thức trắng 2 cô uể oải bước ra khỏi giường vscn vào bàn trang điểm đánh phấn nhẹ che phần thâm quầng nhàn nhạt. Vì mặc váy nên không thể tự lái mô tô được nó lúi đút ra định gọi bác tài xế đến thì Jan ngăn lại

-đi xe bus không_Jan cười nhẹ nhìn nó, nó gật đầu

Đợi ở bên xe bao nhiêu cặp mắt nhìn 2 đứa nó, nó rất ghét bị người khác nhìn soi mói nhưng vì Jan nó mới chịu đi xe bus nhìn thấy sự khổ sở của nó, Jan bật cười.

Nó nhéo tay Jan miệng vẫn cười nhưng trong lòng đang rất muốn giết nhỏ, 2 đứa đấu mắt nhau trong sự ngỡ ngàng của nhiều người vì biểu cảm phong phú trên gương mặt tụi nó nhìn góc độ nào sắc thái nào cũng thật đẹp.

Nhận thấy có điều gì không ổn nó với Jan im bất ngừng cười, quên cả xe bus đang bóp còi đợi 2 cô này giờ

-2 cô kia có lên không_bác tài nổi giận quát tụi nó

-ơ à có_lật đặt trèo lên xe, xe chật níc mãi tụi nó mới xuống hàng ghế cuối không ngờ lại chạm mặt Khánh, Duy, Quỳnh và cả NH, chẳng hiểu trời đất hôm nay làm sao mà lại tụ họp hết mĩ nam mĩ nữ trên chiếc xe buýt chật hẹp này.

6 đôi mắt nhìn nhau, “đứng hình” đúng là như vậy.

-đúng là oan gia ngõ hẹp_Jan lăm bắm

Khánh và hấn vẫn không khỏi bất ngờ tình thế bây giờ rất là éo le, vì không đủ chỗ nên 2 cậu đành để Quỳnh và NH ngồi lên đùi mình còn nó với Jan đứng trước mặt. Quỳnh đang rất dỗi ý đưa mắt nhìn Jan như thách thức, NH ngần ngại đứng lên nhưng bị cặp mắt sắc nhọn của Quỳnh nhìn đành ngậm ngùi ngồi xuống, nó và Jan vẫn thản nhiên coi như không khí đến nơi chậm rãi bước xuống không ngoái lại nhìn dù chỉ 1 lần

Vừa đến cổng trường đã nghe vang tiếng thầy hiệu trưởng

-e hèm, hôm nay các em khối 10 được nghỉ về nhà sắp xếp đồ đạc mai có chuyến học ngoại khóa ở bên hồ Cảnh Yên thầy đề nghị ai cũng phải có mặt, nhà trường đã thông báo cho phụ huynh biết mong ngày mai các em sẽ không chậm trễ.

Hsinh bắt đầu nhao nhao, truyền nhau những truyền thuyết về hồ Cảnh Yên nhiều học sinh rất hứng thú nhưng 1 phần nhỏ thì ngược lại điển hình là nó và Jan Khánh và hấn

-còn nữa, các em sẽ đi xe riêng do trường sắp xếp. Sau chuyển ngoại khóa sẽ có bài thu hoạch mỗi bài đều phải viết tay trên 10.000 từ, chắc các em đã rõ

Quỳnh và NH có vẻ rất hứng thú cho chuyển ngoại khóa ngày mai, nhưng chuyển dã ngoại đó có được vui vẻ và bổ ích như thầy đã nói hay không điều đó vẫn là 1 dấu hỏi

55. Chương 55

8h30 sáng học sinh khối 10 đã có mặt đầy đủ, đương nhiên có cả 6 người tui nó (cùng lớp là thể đây, trong thời gian 2 đứa nó nghỉ NH và Quỳnh đã nhập học tất nhiên là sẽ học chung với tui hần là 10a1 rồi)

Cô Liên kiểm tra sĩ số lớp

-bây giờ các em bốc thăm 2 số giống nhau sẽ ngồi cạnh nhau, số đó cũng chính là số ghế ngồi thầy cô đã đánh dấu sẵn rồi

Cô Liên cầm chiếc hộp lướt qua từng học sinh một đến nó là cuối cùng.

-trời ơi sao lại ngồi chung với tên vừa béo vừa hôi thể này_hsinh 1

- cô ơi em muốn đổi chỗ_hsinh 2

^%^&&^

Cô trừng mắt

-miễn bàn

Nó mở giấy trên tay số 34 cũng là ghế cuối cùng, không may là hần cũng trùng số với nó. Khánh số 33, Jan cũng 33 vậy là cùng ghế phía trước nó. Quỳnh giận đối cùng số với NH.

Trên xe nó ngồi cạnh hần cũng không màng bận tâm, đeo tai phone nhắm mắt lại. Hần muốn hỏi nó nhiều thứ lắm và muốn xin lỗi nó chuyện hôm trước nhưng không đủ can đảm dựa người vào cửa sổ cũng nhắm mắt giống nó đương nhiên là không ngủ.

Jan với Khánh cũng đang gặp phải trường hợp tương tự, ngồi cũng không được mà đứng cũng không xong. Jan còn đang phải hứng chịu ánh nhìn ganh ghét của Quỳnh, tức giận đứng dậy

-cô muốn đổi chỗ_Jan nói

-cô đồng ý sao_Quỳnh hơi ngạc nhiên, nhưng trong lòng rất đắc ý “biết sợ tôi là tốt”

Vậy là Jan lên ngồi cùng NH còn Quỳnh xuống chỗ Khánh, vừa ngồi xuống Jan đã rợn người với 2 chữ

-anh iêu_Quỳnh ngả người vô lòng Khánh cười mãn nguyện

Khánh chẳng quan tâm, cũng chẳng thèm nhìn_Quỳnh tức đỏ mặt nhưng vẫn giữ nguyên tư thế chọc tức Jan.

-tôi ngồi cạnh cửa sổ được chứ_dù không thích lắm nhưng Jan không còn ghét NH như ban đầu nữa, NH cũng không giống Quỳnh theo Jan là vậy, lịch sự đề nghị NH

-ơ dạ được_lần đầu tiên thấy Jan nói chuyện với mình không thấy Jan ghét mình nữa NH cũng có vẻ vui vui

Chuyến đi vẫn tiếp tục, xe vẫn chạy và chỗ tui nó không khí vẫn ngọt ngào khó chịu và yên lặng như ban đầu. Đêm qua không ngủ được nó đeo tai phone nhưng không hề có nhạc, xe đi qua cục đá hơi xóc khiến nó đang ngủ gật ngả đầu vào vai hần. Hần cũng hơi bất ngờ khi thấy vật nặng trên vai mình, bất giác cười nhìn nó ngủ trông rất đẹp ngoan như 1 chú mèo con đã rất lâu rồi hần không được thấy nó ở cự li gần như thế này nữa... chợt thấy nó trở mình hần vội nhắm mắt lại

Nó mở mắt rồi thấy mình đang tựa đầu vào vai hắn, mặt hơi ửng đỏ trông rất đáng yêu, tức cốc đầu mình quay đi không hiểu sao gần hắn nó lại có thể ngủ dễ dàng như vậy, cười nhạt rồi quay đi

Thấy vẻ mặt nó vậy hắn hơi buồn, nó ghét hắn vậy sao (suy nghĩ giống nhau thế @@) không thêm tựa vào hắn nữa sao. Xe dừng lại vậy là cũng tới nơi nó bước nhanh ra khỏi chỗ, tới chỗ Jan nó cười nhẹ với NH rồi cùng Jan mang hành lí xuống.

-im lặng_thầy hiệu trưởng lên tiếng nhưng tiếng nói chuyện học sinh vẫn vang đều đều, có thể nói là không có tác dụng

-tất cả im lặng_1 lần nữa thầy hét lên nhưng vẫn không xi-nhê

Giận giữ đã lên tới đỉnh điểm, thầy cầm chiếc loa phóng thanh, nó cùng Jan bịt tai lại

-IM LẶNG_tiếng loa chói tai vang nguyên 1 vùng

Thấy có chút thay đổi ông mỉm cười hài lòng, nói tiếp

-bây giờ các em có thể dừng lều rồi tổ chức ăn uống vui chơi, tuyệt đối không được lại gần hồ Cảnh Yên rất nguy hiểm hồ rất sâu ngã xuống dù có biết bơi cũng rất dễ mất mạng

Ai nấy gật đầu rồi cũng mang đồ đạc mình đi xếp bắt đầu dựng lều, thầy đứng lặng tại chỗ đúng là không coi giáo viên ra gì, nó cũng phải bật cười mình, hôm nay nó mặc áo sơ-mi cách điệu caro trắng đen, quần kaki màu trắng đi giày nike rất năng động.

Từ độ cao này trông hồ Cảnh Yên rất rộng, màu xanh của cỏ nhưng không được cắt tỉa mọc tự nhiên trông rất mềm mại, xanh dịu mát của hồ sóng gợn lăn tăn nó luôn muốn đến đây nhưng chưa có dịp chính vì vậy ngoại khóa này nó mới quyết đi nếu không nó đã ở nhà, bị đuổi học cũng chẳng sao vài ngày nữa nó cũng đi rồi.

Nó nhíu mày, nghe thấy tiếng bước chân từ đằng sau trước ông bác của mình.

Đưa hành lí cho Jan nó đi dạo 1 mình, ở đây là vùng hẻo lánh nhưng rất đẹp không khí rất dễ chịu, đi men theo ngọn đồi nhỏ không quá cao nên nó dễ dàng có thể trèo lên và quan sát mọi thứ từ độ cao này. Trèo lên phần đá nhỏ nó vờn vai nhắm mắt tận hưởng những làn gió mát lạnh phả vào mặt mình, hôm nay nó mặc áo sơ-mi cách điệu caro trắng đen, quần kaki màu trắng đi giày nike rất năng động.

Từ độ cao này trông hồ Cảnh Yên rất rộng, màu xanh của cỏ nhưng không được cắt tỉa mọc tự nhiên trông rất mềm mại, xanh dịu mát của hồ sóng gợn lăn tăn nó luôn muốn đến đây nhưng chưa có dịp chính vì vậy ngoại khóa này nó mới quyết đi nếu không nó đã ở nhà, bị đuổi học cũng chẳng sao vài ngày nữa nó cũng đi rồi.

Nó nhíu mày, nghe thấy tiếng bước chân từ đằng sau

56. Chương 56

Nó vẫn im lặng nhìn Nhật Hạ

-chị đang hóng gió sao_NH nhẹ nhàng hỏi nở 1 nụ cười thân thiện

-ừm

-chị ghét em sao

-không

-vậy từ nay chị hãy ghét em đi_giọng nói đều đều rồi khuất hắn, nó chưa hiểu hết được ý nghĩa trong câu nói đó, ngồi 1 lúc trở về trời cũng khá tối rồi.

Nó về lại chỗ tập trung lều đã được dựng cả rồi định nhắc dt gọi Jan thì Jan đã chạy tới

-mày đi đâu vậy tao tìm mày cả buổi_Jan phụng phịu hờn dỗi nhìn nó

-tao đi hóng gió chút thôi

-ùm, thôi ra tập trung đi đồ ăn chuẩn bị hết rồi

Nói rồi Jan kéo nó đi, buổi ngoại khóa ấm cúng với số học sinh của khối 10 khá đông. ở chính giữa đồng cỏ được chất đầy 1 số học sinh nam đổ thêm vào 1 chút dầu hỏa rồi châm lửa, buổi tối học sinh vui đùa cả thầy cô cũng tham gia, có 1 số dân làng gần đó cũng góp mặt dạy cho tụi nó nhảy điệu múa của dân tộc ở đây khi diễn ra lễ hội bên đồng lửa.

Không khí vui vẻ vẫn tiếp tục cho đến khi cô Liên cầm chiếc loa phóng thanh (phải dùng cái này hsinh mới nghe :)))

-để thay đổi không khí mời 2 em đạt giải công chúa và hoàng tử băng lên hát tặng mọi người, các em thấy sao_cô Liên vui vẻ nói làm nó giật mình, nhủu mày nhìn hần hần cũng không nói gì nhưng trong lòng cũng vui vì được hát cùng nó, ở buổi Angle hần đã rất chăm chú xem nó biểu diễn bài “bèo dạt mây trôi”

Bộp!!! bộp!!! học sinh đồng loạt vỗ tay ủng hộ

Nó đành ngậm ngùi bước lên, hần cầm theo chiếc guitar lấy từ chỗ cô Liên lên

-anh biết chơi bài “She Neva Knows” chứ_nó nói nhỏ đủ để 2 đứa nghe, hần gật đầu vậy là tiếng đàn dần dần vang lên hần đọc rap trước:

“Đã qua 1 thời gian dài, kể từ khi tôi và cô ấy...cách xa nhau

Nhưng tôi không dám chắc, từ bây giờ cho đến mãi sau này đi nữa

Em sẽ yêu ai...hơn tôi...!

Can U feel, can U feel, feel...feel...feel me...me...me...

Có nước mắt đã thôi không rơi nữa

Có những vết đau rồi cũng đã lành

Mình phải xa nhau tìm cuộc sống riêng dù anh biết

Ai cũng phải lớn lên thôi nhưng anh vẫn luôn tương tư

Về ngày đầu mới biết yêu cùng 1 chút giận hờn

Và ngày cuối lúc em khóc trên đôi vai anh rồi bỏ đi

Anh đưa tay giữ lấy những nắm tro tàn em bỏ lại phía mặt trời

Có lẽ em đang ở nơi đâu cũng buồn vu vơ

Nhưng phía sau hạnh phúc kia là gì, khi em đang cố

Tìm lại những thứ đã qua, quá lâu rồi

(Sao đây khi em không thể yêu ai)”

Giọng rap ấm áp vang lên rồi tiếp theo tới nó, nó cũng yêu rap tất nhiên khả năng của nó ai cũng phải tán thưởng. chất giọng trong veo sáng cao vút khi rap nó lại trở nên khác biệt gây ấn tượng, không còn vẻ yếu mềm truyền cảm như “bèo dạt mây trôi” nhưng vẫn kém phần da diết sâu sắc

[i]“Becuz She Neva Knows

Vì cuộc sống luôn thay màu

Nhưng đâu ai biết sẽ có 1 ngày

Mọi cảm xúc từ trái tim em vụt tắt

Ai đó mang, mang đi hết rung động trong em giờ, đã biến tan

(Sao đây khi em không thể yêu ai)

Becuz Nobody Know

Mình lùi lại 1 bước để em đi

Nhưng em đâu biết đã có 1 người

Cùng vòng tay ghì chắc em hơn bao giờ hết

Ai đã buông, khi cơn bão sau cùng đến vội vàng, cuốn đi rồi

(Sao đây khi em không thể yêu ai)”

Từng lời hát như chưa đựng tâm sự của nó, nó mang hết cảm xúc dồn hết vào đây, đó cũng là lí do nó chọn bài hát này...Nhưng giờ không chỉ nó và hần song ca nữa Khánh cũng góp mặt với sáng tạo dùng chiếc guitar khác gõ lên thành tạo tiếng trống, rồi cậu cũng hát không chỉ cậu mà cả Jan

“She Neva Knows... Ooh ooh...Em không thể yêu ai

She Neva, She Neva...She Neva Eva...Eva...Eva...Eva!

She Neva Knows...She Neva Knows...She Neva, She Neva...Eva...Eva...E va...E con đường đó mang em quá xa

Em cũng không thể nào nhắm mắt cứ đi đến hết, hay quay về

Để tránh xa những ngày mai tới, thì dừng lại em nhé

Just a minute, think about us and...

Nhận ra vì sao đây khi em không thể yêu ai

Khi đôi bàn tay nhẹ lên giữ bao nhiêu tro tàn bay, phía mặt trời

Anh đi tìm em, anh đi tìm lại mình khi cơn bão sau cùng lạnh lùng cuốn trôi

“Baby I Know”, “No, Just Me” chỉ mình anh biết em không thể yêu ai”

[/i]

Giọng hát mạnh mẽ dứt khoát kết hợp với ngọt ngào truyền cảm là những gì cảm nhận được khi cả 4 cất tiếng

“Cho anh thêm day dứt sau với những điều luôn tồn tại mãi mãi

Bước chân giờ đây không đưa em đi đến nơi

Vùng trời hạnh phúc như em đã nói khi buông tay

Vì em chưa quên?

Hay đang cố gắng giữ cho riêng mình 1 phần nào để tìm về góc tối đó

Nơi đôi mắt em hướng về ai...ai...ai?

Please don't give me a LIE...

Ooh ooh...Em không thể yêu ai

Can U feel, can U feel, feel...feel...feel me...me...me...”

Bầu không khí như ngưng đọng lại như nỗi buồn trong bài hát này, nó cùng Jan cúi đầu chào rồi cùng nhua bước ra khỏi đó để lại 2 chàng nhà ta gần gũi với 1 nỗi buồn.

Bộp!!! bộp!!!!!! sự kết hợp tuyệt diệu của những thiên thần.

Trong khi đó Quỳnh đang giận tím mặt “các người đợi đó”

57. Chương 57

Sau 1 hồi im lặng, Jan cũng cất tiếng

-mày cũng biết chọn bài đó chứ, làm tao buồn theo rồi_Jan nửa đùa nửa trách

-hôm nay trăng đẹp thật_nó không muốn trả lời câu hỏi kia, ngả người nằm xuống. Nó không muốn cả 2 phải buồn

Jan hiểu nó, cũng không nhắc chuyện kia nữa ngẩng mặt lên trời ngắm sao không khí lại trở về sự im lặng vốn có

Có tiếng bước chân nó cùng Jan không ai nói ai nhìn nhau,

Nhậtt Hạ từ từ bước tới đi cạnh là Quỳnh

-2 chị có muốn đi đến hồ Cảnh Yên với tụi em không_NH cười hiền_Nghe nói hồ Cảnh Yên có nước rất ngọt và trong, ai uống được nước ở hồ sẽ gặp rất nhiều may mắn, 2 chị đi chứ

-thầy Thịnh đã nói không được đến đó

Jan nhìn NH, có vẻ không thích đi

-sợ sao_Quỳnh cười khẩy

-có gì phải sợ

4 cô gái bước đi trong màn đêm tối, phải đi qua 1 bãi tha ma nhỏ mới đến được, tất nhiên là với trời tối ai cũng phải thấy chút sợ đặc biệt là nó, tay toát hết mồ hôi chân hơi run nhưng vẫn cố bước đi cho tự nhiên nhất. Gió thổi nhẹ nhẹ nhưng đủ làm nó rùng mình, Jan ngược lại rất hứng thú với những thứ mới lạ đi với nó không phải ý tưởng quá tồi.

-thấy có gì lạ không_nó khẽ nói nhưng đủ 4 người nghe

-có gì đâu_Quỳnh nhún vai trả lời

-nhìn lại đi_NH sợ hãi ôm lấy tay Quỳnh giọng run run

Giờ nhìn lại tất cả ngôi mộ ở đây đều được thắp nhang đầy đủ và có cả hoa tươi ở trên, điều phải nói là ở đây không hề có người dân vậy ai là người thắp nhang cho họ đặc biệt là hương nhang vẫn thoang thoảng đâu đây vài que nhang vẫn chưa cháy hết.

Sắc mặt cả 4 thay đổi trở nên tái hắc ra trông rất khó coi. Không khí xung quanh nặng nề, tưởng chừng như đặc quánh.

Nó mặc dù đang rất run nhưng vẫn cố nói

-ra khỏi chỗ này

Gió thổi vào tán lá cây, lá rụng xuống xào xạc trong màn đêm tĩnh mịch nghe thấy tiếng động ghê rợn 4 đứa vất chân lên cổ ra sức chạy, từ đó tụi nó mới hiểu rõ được câu “chạy như ma đuổi”

Nghe tiếng gọi ý ới đằng sau nó mới dừng lại, vẫn chưa hoàn hồn tim nó vẫn đang đập rộn ràng thì ra nó là người chạy đầu tiên và cũng là người sợ nhất

Jan đã quá quen với tốc độ chạy của nó nên bình thường vấn đề là Quỳnh với NH chạy muốn hụt hơi phía sau, chân muốn rã rời.

-im lặng chút_nghe tiếng Jan Q với NH im bật (sao nghe lời v, chuyện lạ)

Gruw...Gruw!!!!!!

-tiếng con gì vậy_NH ngây ngô hỏi

-cô nghe thấy tiếng con gấu bao giờ chưa_nó trả lời

-đừng đùa ở đây làm gì có gấu_Quỳnh cười cợt trên sự suy đoán của nó.

-tôi khuyên cô nên đứng im nếu chưa muốn chết_Jan nhìn ra sau Quỳnh

-gì chứ_Quỳnh vẫn đang cười quay ra sau miệng không ngậm lại được, tay chân cứng đờ mọi hoạt động của cơ thể như ngừng trệ.

-tìm cây cao nhất chắc nhất trèo lên_dứt câu nó với Jan đã trèo tót lên cây mặc cho NH với Q đang đứng như trời trồng bên dưới, gấu thì càng ngày càng tiến tới gần Quỳnh, NH đã bắt đầu trèo lên cái cây mà nó đã có bên trên

-cứu với_NH kêu tham thiết bên dưới, nó định không giúp nhưng lại thôi giơ tay kéo Nh lên trên

-nay cô điên à còn không mau trèo lên_Jan giận giữ nói Quỳnh

-tôi...tôi_Quỳnh run run_không biết trèo

Jan xém rớt xuống do sock, lớn bằng từng này mà không biết trèo cây

-lên đây_Jan nhảy xuống đỡ Q lên dần vật mãi với cành cây vẫn không sao lên được

-á được rồi_Q hét lên sung sướng nhưng chợt nhớ ra những gì cô tính toán để hại Jan và nó, gấu đang phía trước còn gì tiện lợi hơn nữa “cô đừng trách tôi” Q thầm nghĩ rồi dùng chân đạp thẳng vào sau gáy Jan, mắt đã đang leo được nửa cây Jan rớt thẳng xuống đất

-chúa ơi!!!!!!!!!!!! cứu con

Bịch!!!!!!!!!!!!!!

Gruw!!!

-Jan cẩn thận_nó bẻ cây nhảy xuống dùng cây đập vào lưng con gấu đánh lạc hướng nhanh chân chạy vào phía rừng, sức người sao so sánh bằng sức gấu không lâu nó kiệt sức chạy zíc zắc đánh lạc hướng nhưng người mất sức là nó. Trên người lại không mang 1 thứ gì để tự vệ, nó toan trèo lên cây nhưng không kịp chú gấu đã ngay sau lưng, móng vuốt sắc nhọn có vẻ vẫn chưa trưởng thành nên gấu cao hơn nó hơn 1 cái đầu nhưng để đánh bại không phải dễ.

58. Chương 58

liếc xuống đất nhặt nhanh mấy viên đá bia vào đầu con gấu, cú ném rất chuẩn xác nhưng chẳng hề hấn gì càng làm gấu giận giữ mà tiến gần nó hơn.

Gruw!!!! chú gấu gầm lên nhảy bổ vào người nó, nó dùng chân đá văng ra nhưng chú gấu không hề dừng lại việc tấn công nó. mồ hôi nó túa ra ướt đầm lưng áo, “sợ hãi” đúng là như vậy nó nhớ tới lần trong trò chơi nó gặp hổ trong lúc nguy cấp nhất người cứu nó thoát khỏi là hấn, nhưng lần này chắc chắn sẽ không còn ai giúp nó nữa nó chỉ có 1 mình, một mình chống chọi với mọi thứ một mình chỉ một mình thôi!!!

Gấu đã vật nó nằm xuống, trọng lượng cơ thể gấu rất nặng làm việc chống cự bằng chân và tay nó bị cản trở. Nó dần yếu thế, và kiệt sức...

Vậy là hết nó nhắm mắt 1 giọt nước mắt khẽ rơi trên môi nở 1 nụ cười nhạt hình ảnh cuối cùng là hấn, chua xót....

Sau khi nó bị gấu rượt đuổi Jan đã cố chạy theo nó nhưng lại vấp cục đá, đứng dậy chạy tiếp

Bụp!!!

Ấp tới là cành cây chắc nịch đập vào trán Jan “ôi nhiều sao quá” cảm giác đầu tiên mà Jan cảm nhận được không phải là đau mà là có 1 dòng máu đỏ tươi chảy ra từ trán xuống mặt rồi ngất lịm...

Lúc NH và Q tới đã thấy Jan nằm bất tỉnh với dòng máu đỏ tươi trên trán máu vẫn không ngừng tuôn

-máu, cứu chị ấy đi_NH hoảng hốt xé áo ra cầm máu cho Jan, Q ngăn lại

-kệ cô ta, về thôi coi như không biết

-không được họ đã cứu chúng ta, chị Ji đâu_NH càng thêm hoảng

-chắc đã trong bụng con gấu đó rồi_Q nói như chẳng lên quan gì tới mình, nghĩ Q càng tức vốn là muốn Jan chết dưới chú gấu đó chứ không phải nó, nó tự chuốc lấy ráng mà chịu

NH bắt đầu khóc do quá hoảng loạn

-mau đưa chị Jan về gọi mọi người đến tìm chị Ji

-cô bị điên à, họ chết càng tốt cho chúng ta_Quỳnh gần lên giận giữ trước sự ngu ngốc của NH. Chợt có tiếng gọi đằng sau

-Jan ơi

-Ji ơi cô ở đâu

...

Từ sau bụi hắt thấy có tiếng khóc

-ra chỗ kia xem sao

Trước đó vài tiếng hắt đi tìm nó định nói chuyện nhưng không thấy đâu nỗi lo lắng ập đến hắt gọi cho Khánh đi tìm Jan cũng không có, Quỳnh và NH cũng chẳng thấy đâu biết là có chuyện chẳng lành nên đi tìm. Trước mắt hắt và Khánh là cảnh Quỳnh và NH ngồi khóc băng bó vết thương trên trán Jan

-Jan ơi tôi xin lỗi vì tôi mà cô_Quỳnh ngồi khóc rưng rức (giả tạo vô nhân đạo). Mắt NH đã sưng lên ngồi thẫn thờ nghĩ về nó

Khánh cùng hắt chạy đến, Khánh đến ôm chầm lấy Jan bế xốc cô lên mang về lều của trường. Còn hắt việc đầu tiên là chạy đến chỗ NH

-Ji đâu, cô ấy đâu_nắm chặt lấy vai NH, cô đau nhói nước mắt bắt đầu lại rơi là chả không nói được lời nào

-Ji bị gấu ăn thịt rồi_Quỳnh sù sùi nói

Hắt như bất động, “nó chết rồi sao, không thể nào” hắt chẳng nói gì tiếp tục đi tìm lại gào lên

-Ji ơi

-cô ở đâu

-Ji ooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Hắt gục xuống, khóe mắt bắt đầu đỏ lên trời đất tối sầm lại khó khăn lắm Quỳnh với NH mới có thể mang hắt về lều dưới sự trợ giúp của mọi người.

Jan đã tỉnh ngồi thẫn thờ với 2 hàng nước mắt trong vòng tay của Khánh, Quỳnh thực sự tức giận khi thấy cảnh này tay nắm chặt bỏ đi.

NH vẫn đang ở chỗ hắt, hắt chẳng màng tới cô một mực đòi đi tìm nó nhưng bị thầy cô giữ lại. Hắt thực sự mất bình tĩnh

-tránh ra_mắt hắt chuyển sang đỏ ngầu. NH không tìm được nước mắt, cô đã sai khi cùng Quỳnh gọi 2 tụi nó đi ra hồ Cảnh Yên, thực sự chuyện gặp gấu nằm ngoài dự đoán của cô. Cô lau nước mắt chạy nhanh ra ngoài ôm đầu khóc tức tưởi

Chuyện nó mất mạng vì gặp gấu đã loan đến khắp hsinh và thầy cô, chuyện này cũng được thông báo đến Quân và pama nó tất cả đều đã đến hồ Cảnh Yên thương xót cho số phận của nó, tuổi đời còn trẻ

Mẹ nó ngất lên ngất xuống, phải mang đi truyền nước ba nó và Quân cũng không màng được chuyện này thần thờ. Khánh dịu Jan bước ra chỗ ba nó

-con xin lỗi vì con mà Ji..._Jan lại khóc không biết cô khóc bao nhiêu lần rồi

Tất cả cũng không tìm được nước mắt nữa, nó tuy lạnh lùng nhưng đối xử rất tốt với mọi người không nói nhiều chỉ giúp đỡ bằng hành động nên được rất nhiều bạn yêu mến cả thầy cô nữa nó là 1 học sinh ngoan học giỏi lại rất xinh đẹp

59. Chương 59

Khải gấp rút tới hồ Cảnh Yên dường như lúc được nghe thông báo từ Quân cậu vẫn chưa chấp nhận được sự thật này

Nó đã chết sao, 1 cú sock lớn không thể nào cô em gái bé nhỏ đã chịu bao nhiêu đau khổ giờ lại ra đi dễ dàng vậy sao “nó chưa chết” cậu luôn tin như vậy nhưng khi xe dừng lại ngay chỗ bia rừng suy nghĩ của cậu đã đúng...

-á á á_hsinh 1

-maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa_hsinh 2 ngất tại trận luôn

-chị Ji em xin lỗi không phải tại em mà_NH hoảng hốt thấy nó bước ra từ xe Khải.

Nó chẳng hiểu gì cả, từ lúc ở bia rừng nó gặp Khải cậu chạy tới ôm lấy nó xem xét hỏi han tùm lum hết nó hỏi nhưng cậu không nói gì chỉ tùm tùm cười. Đậu xe rồi bảo nó xuống trước cậu ra sau

Trở về hiện tại nó đang rất bơ vơ ai cũng tránh xa nó, tình cảnh dở khóc dở cười, nó đang vui vẻ trở về sau cõi chết mà sao ai cũng xa lánh nó vậy có chút buồn nó về lều của nó

-Ji là em thật sao_hắn chạy đến ôm chầm lấy nó, khó chịu nó đẩy ra không thèm nhìn đi thẳng.

-anh xin lỗi nhưng anh yêu em_hắn nắm lấy bàn tay nó, ôm lấy nó từ đằng sau, chợt thấy cổ mình ướt lạnh lạnh, hắn khóc sao khóc vì nó. Nó vẫn đứng im như vậy cho tới khi hắn ngất ngay trên vai nó, khó khăn lắm nó mới đỡ được hắn vào lều ngay gần đó, mới đến cửa lều Quân bước ra đẩy hắn sang một bên ôm lấy nó hét lên

-em vẫn chưa chết sao

Nó ngớ người, nhìn mẹ đang truyền nước, ba đang khóc, Jan khóc Khánh đỡ Jan, chuyện gì vậy.

-mày/em/con vẫn sống

Nó không biết nên khóc hay cười nữa

-con vẫn sống mà_toan định đỡ hắn dậy mọi người lao vào ôm lấy nó khóc và éo le hơn nó lại tuột tay hắn ngã thêm 1 lần nữa(tội nghiệp)

-mày đã làm gì ở đâu vậy sao giờ mới chịu về

-con có bị thương ở đâu không

^^%^&*&*&*&

-STOP đỡ cậu ta lên giường rồi nói chuyện_nó chỉ hắn đang nằm dưới đất, mọi người mới nhớ ra đỡ hắn dậy và gọi bác sĩ riêng đến khám

Đương nhiên chuyện nó trở về cũng đã lọt vào tai Quỳnh, cô chợt giật không dám đến.

-giờ nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra_đợi mọi chuyện im ắng xuống thầy cô và mọi người cũng biết nó chưa chết nó mới hỏi

-sau khi mày bị gấu rượt tao chạy theo nhưng bị vấp cái cây hay cục đá gì đó mà ngã đi, lúc tỉnh dậy mọi người nói mày đã chết nên tao tưởng thật mà thông báo với mọi người_Jan cười trừ

-sao ba mẹ anh lại về đây_nó nhìn sang mẹ nó cũng đã tỉnh

-con nghĩ khi con có chuyện gì ba mẹ lại mặc kệ con à_ba nó gắt lên

-Ji không sao là may rồi_Khánh giờ mới lên tiếng tháo gỡ

-đúng đó_Quân cũng đồng ý

-nhưng mọi chuyện là sao, sao em lại ở bìa rừng ban nãy mà về đây lại có tin em đã chết_Khải thắc mắc mà đó cũng là câu hỏi của tất cả

Nó bắt đầu kể lại:

%^&%^&^*& (lúc đầu)

-lúc mà em tưởng như đã “die” rồi thì...

“gấu cúi đầu xuống bả vai nó gầm gừ tưởng như vai nó đã nằm trọn trong vai nó nhưng không phải

-Mun ơi_giọng nói của 1 cô gái vang lên, ngay lập tức chu gấu đang đề nó bật dậy chạy ngay tới chỗ cô gái đó

Nhìn thấy đầu tóc nó bù xù, quần áo xộc xệch do vật lộn với “Mun yêu quý” của mình, cô gái đó ái ngại chạy đến bên nó.

-cô không sao chứ_giơ tay tay giúp nó đứng dậy

-à ừ không sao_nó vẫn không hiểu sao nãy chú gấu kia giận giữ muốn giết nó mà giờ lại hiền khô khi ở bên cô gái này như vậy, nghĩ lại nó lại thấy rung mình.

-tôi tên Tổ Uyên gọi tôi là Tổ Tổ được rồi,đây là Mun, bạn tôi xin lỗi chắc Mun đã làm cô sợ

-tôi là Thảo Nhi, gọi là Ji được rồi_ nó cười trừ “không phải sợ đâu là rất sợ thì có” nghĩ mà không dám nói

-thường ngày Mun rất hiền luôn tránh xa người lạ, chắc Mun thích Ji rồi mới dọa Ji_Tổ Tổ cười hiền

-vậy sao_”đùa chắc thích mà dọa sao”

-chắc Ji là những người đến hôm nay ở phía đông hồ Cảnh Yên, đợi trời sáng rồi mình dẫn Ji về_chưa kịp để nói đồng ý hay không, TT đã kéo nó nhảy tót lên lưng Mun trở về nhà TT

-đẹp thật_nó trầm trồ hóa ra hồ Cảnh Yên ngay gần chỗ nó chỉ cần đi qua 1 bụi rậm, hoa bồ công anh bên rìa đã bắt đầu nở trắng muốt mềm mại

-nước rất ngọt xuống thử đi_TT kéo nó xuống, dòng nước mát lạnh trong veo, TT dùng chiếc tàu lá khô của cây tre múc nước cho nó, nó nhận lấy

60. Chương 60

-ngọt thật đó_nó cười đẹp như thiên thần vậy Tổ Tổ dơ người trong giây lát rồi thốt lên

-Ji thật đẹp như hồ Cảnh Yên vậy_nó thoáng đỏ mặt rồi lấy nước rửa mặt cho trôi đi những gì trong rừng

-nhà Tổ Tổ ở đâu_chạy nhảy chán nó mới lại chỗ Tổ Tổ

-ở đây đâu cũng là nhà của mình nằm xuống đi, mình có thứ cho Ji

Nó cũng tò mò nằm xuống cạnh TT, tựa đầu vào người Mun rất mềm và ấm áp. Cứ yên lặng như vậy cho đến khi mặt trời bắt đầu mọc ánh sáng mỏng manh chiếu xuống mặt hồ, tiếng chim bắt đầu hót, làn gió nhẹ đi qua làm những giọt sương trên những lá cây lăn nhẹ xuống mặt hồ kêu róc rách hòa quyện với tiếng chim sơn ca tạo thành 1 bản nhạc nhẹ nhàng vui tươiiii”

Nó kể lại trên môi thấp thoáng 1 nụ cười

-Ji...Ji oiiiiiii_hắn đang nằm bật dậy làm mọi người giật thót mình.

Nó ra hiệu ọi người im lặng ra trốn ở 1 góc khuất

Mọi người hiểu ý bắt đầu diễn màn nước mắt của mình

-

-mọi người Ji đâu_hắn hoảng hốt bật dậy

-Jan nó chết rồi cậu nên chấp nhận sự thật_ba nó ngen ngào nói

-không không thể, nãy cháu mới vừa nhìn thấy cô ấy mà_hắn thần thờ

-đó chỉ là ảo ảnh thôi_Jan nói trong 2 hàng nước mắt liếc nhìn sang nó cười thẳm.

-không không thể nào

-ngày mai sẽ bắt đầu tổ chức tang lễ, cậu nên chuẩn bị_Quân mắt cũng đỏ hoe nhưng không rớt 1 giọt nước mắt nào, nó bắt đầu giận “trừ chết thật hay sao mà bảo tổ chức tang lễ”

-cô ấy, không thể_hắn ngắt tập tiếp theo

Khải vội vàng đến đỡ

-em có cần ác vậy không, tha lỗi cho cậu ta đi_Khải nhìn hắn mà thấy tội, ngắt lên ngắt xuống từ khi biết tin tới giờ

-kệ hihi_nó cười xòa, lẽ lười tình nghịch

-nói cậu ta thấy đồ của em và máu ở hồ Cảnh Yên nhé, em đi đây_nói xong nó lại trở về bên hồ Cảnh yên nó rất thích ở đó đặc biệt là muốn gặp Tổ Tổ và Mun cô hứa sẽ trở lại đây lúc chia tay với TT mà

Jan lắc đầu ngán ngẩm, giờ mới nhớ ra tay Khánh vẫn đang ôm eo mình.

-anh đang làm cái trò gì vậy_Jan gắt lên

-anh có chuyện muốn nói với em_nói rồi Khánh nắm tay Jan kéo đi, trước sự bất ngờ của Jan và cả tất cả những người có mặt

Đến 1 cách đồng hoa bồ công anh, Khánh vẫn im lặng Jan cũng vậy không chịu nổi nữa Jan nói trước

-không có việc gì tôi xin phép_lạnh nhạt nhất có thể, mặc dù trong lòng đang nhói đau

Không để Jan đi Khánh ôm chặt lấy Jan

-anh rất nhớ em_Jan bất động vài giây rồi nhanh tay đẩy Khánh ra

-Quỳnh sẽ không thích anh như thế này

-người anh yêu là em, cô ấy chỉ là người cũ tin anh được không, nhất định anh sẽ giải quyết được chuyện này_Khánh run run

-em xin lỗi_mắt Jan ngấn lệ bước đi

-có thể anh không đưa em đến nơi lãng mạn như em mong muốn cũng không có những cây nến xếp thành hình trái tim và những bông hồng, nhưng anh có trái tim chân thành này dành cho em người con gái anh yêu là em và người con gái anh muốn bảo vệ cũng chính là em anh không hứa là sẽ yêu em và bảo vệ em suốt đời nhưng giờ phút này anh tự tin để nói lời này “anh yêu em”_Khánh nhắc lại tất cả những gì Khánh đã tỏ tình với Jan, Jan dừng bước.

-anh vẫn muốn thực hiện những gì anh đã nói, cho anh 1 cơ hội làm ơn Jan à
Jan nhìn xuống tay Khánh vẫn còn đeo chiếc nhẫn đó, cô gỡ chiếc nhẫn đeo trên cổ đưa cho Khánh.
Tim Khánh như ngừng đập Jan đã trả lại chiếc nhẫn cho cậu rồi, tất cả đã kết thúc
-ox không đeo cho bx à_Jan mỉm cười gạt nhẹ dòng nước mắt
Khánh cười mãn nguyện đeo nhanh nhẫn vào tay Jan, cậu hôn Jan 1 nụ hôn cửa hạnh phúc một tình yêu đẹp
Từ xa Quỳnh đã chứng kiến tất cả, 2 hàng nước mắt chảy dài

61. Chương 61

Hắn tỉnh dậy mọi người nhấc lại như những gì nó nói, hắn đến hồ Cảnh Yên trước mắt hắn là chiếc áo khoác đầm máu của nó, tim hắn như thất lại từng bước từng bước tiến lại gần.

Quỳ xuống nhìn trân trân vào chiếc áo của nó, nhìn mãi nhìn mãi không khóc không nói gì cũng không cử động

30'

1 tiếng

2 tiếng

hắn vẫn bất động như vậy thần thờ với tay ôm chiếc áo đó vào lòng, nước mắt cũng bắt đầu rơi...

Tố Tố bắt đầu bước ra

-cô gái này rất quan trọng với anh sao_hắn không nhìn nhưng vẫn trả lời

-rất quan trọng

-tại sao

-vì tôi rất yêu cô ấy

-cô ấy đã chết rất thảm, con gấu đó đã ăn hơn nửa cơ thể máu tủa ra rất nhiều lúc tôi đến đã không kịp nữa nó đã mang phần cơ thể còn lại đi rồi_TT xót xa (tài năng chém có 1 không 2 :v)

Hắn như không tin vào những gì mình nghe thấy nữa, nó đã chết như vậy sao

-tôi thật là vô dụng, không thể đến cứu cô ấy, tôi chết đi cho rồi, kẻ như tôi không đáng sống trên cuộc đời này nữa_hắn nói rồi cầm chiếc dao bấm mang theo bên người định đâm mình.

-từ đã, tôi là 1 pháp sư có thể giúp anh cứu sống cô ấy nhưng có 1 điều

Hắn dừng động tác

-điều gì

-cậu phải chết thì cô ấy mới có thể sống lại nhờ thân xác của cậu và việc này sẽ làm cậu rất đau đớn, linh hồn cậu cũng sẽ không thể đầu thai làm kiếp khác sẽ mãi mãi là 1 cô hồn lang thang

-tôi sẽ làm, cô ấy được sống nhất định bằng cách nào dù đau đớn ra sao tôi cũng chấp nhận hi sinh tính mạng này có đáng là gì, xin hãy giúp tôi_hắn giết khoát xin TT giúp mình

-vì sao cậu phải làm như vậy_TT nói hắn mà nhìn qua chỗ nó đang nấp

-tôi yêu cô ấy nhưng không thể bảo vệ cô ấy, lúc cô ấy gặp nguy hiểm tôi lại vui vẻ ở 1 chỗ khác biết tin cô ấy ra đi tôi chỉ biết ngồi đó khóc thầm, tôi không thể sống thiếu cô ấy nhưng nếu có thể giúp cô ấy sống lại

dù tôi có mất đi cũng không hối tiếc, lúc tôi chết rồi mang cô nhắn lại với cô ấy rằng tôi rất yêu người_hắn khóc, khóc vì nhớ nó yêu nó.

-đồ ngốc_nó lại gần hắn

Hắn ngược đầu lên, trong vô thức ôm lấy nó

Nó gật đầu hơi ngại vì TT đang nhìn mình cười khúc khích

-người ta đang nhìn mình kìa_nó gỡ tay hắn ra

-mình đi trước 2 người cứ nói chuyện đi

Đợi cho TT đi khuất rồi hắn mới thắc mắc

Nó đành kể lại toàn bộ câu chuyện ^%&%^&*&^ và cả việc nó nhờ vả Tổ Tổ đóng giả làm pháp sư

-thì ra có mình anh bị lừa_hắn hờn dỗi, nó bật cười quên luôn cả việc nó đã từng không muốn hắn ở bên mình sợ tổn thương hắn, giờ nó muốn ích kỉ 1 chút muốn được hạnh phúc bên người nó yêu.

Hắn quay lại nhìn vào mắt nó

-làm người yêu anh nhé

Nó mỉm cười gật đầu rồi vùi mình vào lòng hắn, ầm áp và ngọt ngào. Hắn ôm trọn nó vào vòng tay mình, bao bọc chở che nó như tất cả của hắn.

Hắn đeo lên cổ nó chiếc dây chuyền hôm đi trung tâm thương mại mà nó thích, nó hơi bất ngờ

-sao anh có được chẳng phải đã có người đặt rồi sao_cầm mặt dây hình bông tuyết và vàng trắng khuyết trên tay nó không khỏi bất ngờ.

-cái gì em thích thì có phải chết anh cũng tìm ra bằng được_nó mỉm cười hạnh phúc

Truyện thuyết hồ Cảnh Yên còn có đôi tình nhân nào đến đây sẽ được hưởng sự hạnh phúc trọn vẹn.

“Nhật Duy Thảo Nhi 2 người phải thật hạnh phúc nhé, em luôn chúc phúc cho 2 người” Nhật Hạ từ xa mỉm cười mặc dù khóe mắt bắt đầu đỏ lên ngấn nước.

Buổi dã ngoại kết thúc sớm hơn dự kiến và học sinh không thể tham quan hồ Cảnh Yên vì thể bài thu hoạch 10.000 chữ cũng bị hủy, dù chuyến đi không được bổ ích như thầy cô mong muốn nhưng đã đem lại hạnh phúc cho nhiều người...nhưng cũng không ít nỗi đau và nước mắt

62. Chương 62

Quỳnh và Nhật Hạ đã quyết định tự rút lui vì biết mình không thể chen vào tình cảm của họ, mỉm cười và chúc phúc là những gì 2 cô đã làm.

-em về Nga học nốt chương trình bảo lưu bên đó 2 người phải thật hạnh phúc nhé_Quỳnh dù không nỡ lắm cũng không muốn ở lại tự làm đau mình. Nhưng cũng nhờ đó mà cô biết cách từ bỏ những thứ không bao giờ thuộc về mình

-Quỳnh/em cũng vậy_Jan và Khánh đồng thanh nói, có vẻ họ rất hợp nhau

-Jan không phiền nếu Quỳnh ôm Khánh chứ

-đương nhiên rồi, nhưng nhớ ôm mình nữa là được_Jan cười vui vẻ

“chuyện ở khách sạn ngày đó anh không mắc lỗi gì với em nên anh không cần cảm thấy có lỗi đâu, em xin lỗi” Khánh nhớ lại những gì Quỳnh nói trước đó ghé tai nói nhỏ cho Quỳnh nghe “anh không trách em, nhớ phải hạnh phúc và luôn vui vẻ” Quỳnh nghe vậy suýt khóc nhưng may mắn ngăn lại được

-Quỳnh xin lỗi vì những gì đã làm_Quỳnh ôm Jan và nói, Jan gật đầu

-“Chuyến bay từ Việt Nam đến Nga sắp cất cánh mời quý khách chuẩn bị”

Vẫy tay chào Jan và Khánh bước vào trong Quỳnh ngắm lại khung cảnh Việt Nam nơi đây đã chứa đựng nhiều hồi ức khó quên.

-bx đói chưa mình đi ăn_Khánh ôm eo Jan cười đùa

Jan gật đầu xoa bụng

Nó và hấn cũng đã trở thành 1 couple đẹp không chỉ trong trường lớp mà còn là 1 cặp nổi tiếng tàn ác trong thế giới ngầm Devil & Tuyết Đen...Nhiều tờ báo mong muốn chụp ảnh 2 người họ để quảng bá sản phẩm hay in báo cho tuổi học trò nhưng tụi nó nhất quyết từ chối vì đó là chuyện riêng tư

Thời gian trôi qua cũng thấm thoát 3 năm giờ nó với Jan đã là nữ sinh năm nhất của trường đại học quốc tế thiết kế L&PT còn hấn và Khánh học ngành Kinh tế vĩ mô DJ năm 2. Cuộc sống vẫn trôi qua đương nhiên trong tình yêu họ cũng phải trải qua những trận cãi nhau nhỏ nhưng cũng không đáng kể, Jan và Khánh vẫn tình cảm như xưa riêng nó và hấn có vẻ ít thể hiện bằng lời nói hơn chỉ quan tâm nhau bằng hành động mà chỉ họ mới hiểu (hiểu nhau nó thế =))) Key vẫn làm ở bar wind's giờ đây còn là tâm điểm của thế giới ngầm khi bọn nó gần như rút khỏi, rất được nhiều người tín nhiệm và bái phục. Khỏi đã tìm được nữa kia của mình là Kiều Trâm cô gái nhỏ nhắn xinh xắn khuôn mặt trái xoan nước da trắng hồng mềm mại không quá nổi bật nhưng cũng là gương mặt khá ái...

Nó cảm ết nhắn tin cho 3 người (Khánh, Jan, hấn) với nội dung y chang nhau “7h gặp nhau ở cafe True Love đường...số... nhé”

Đúng 7h ở True Love, 4 người với 4 phong cách có mặt tại 1 góc khuất của quán cafe, tránh sự chú ý của mọi người vì giờ tụi nó đang nắm giữ chức 4 couple hoa khôi liên kết 2 trường L&PT và DJ mà.

-em có chuyện gì vậy_hấn lên tiếng trước

-mai anh Quân về đây tổ chức lễ đính hôn mọi người quên sao_nó ngó người hỏi

Nó nói tụi hấn mới nhớ 1 năm trước Quân đã gặp lại Bảo Anh trong 1 lần tình cờ Quân lang thang trên đường.

“-anh Quân_tiếng Bảo Anh từ đằng sau. Quân cũng nghe thấy nhưng tự cười vào mình sao lại có thể nhớ mà nghe thấy cả tiếng nói như vậy

-Vũ Hoàng Anh Quân_giờ thì không thể nhầm được rồi, trên đời này chỉ có 1 người dám gọi cả họ tên của cậu, sững người trong giây lát cậu quay người lại không tin vào mắt mình

-Bảo Anh

BA cười nhẹ

-đến đâu nói chuyện đi em có chuyện muốn nói

Vậy là BA dẫn Quân vào 1 quán nước nhỏ gần đó, Quân vẫn đang loay hoay cốc cafe trước mắt không dám nhìn vào BA mặc dù trước đó rất nhớ, phải tự chủ mãi Quân mới không lại ôm chầm lấy BA

-người yêu em đâu_lấy hết bình tĩnh Quân mới thốt lên lời

BA hơi bất ngờ trước câu hỏi đó nhìn Quân cười rồi nói

-người đó là anh họ em, ngày đó em phải bỏ anh mà đi vì em nghĩ mình sẽ chết_BA ghen ngào nói

-chết????/ chuyện gì vậy

-ngày đó em bị mắc phải bệnh lạ phải sang Nhật chữa trị vì bên đó khoa học kĩ thuật đầy đủ hơn, nhưng khả năng hồi phục rất thấp chỉ 25% qua 4 năm chữa trị giờ em đã bình thường nhưng sức đề kháng vẫn còn rất yếu, em xin lỗi

-sao em lại dẫu anh chứ_ Quân nắm chặt lấy cốc cafe tưởng chừng như cốc có thể vỡ ra hàng trăm mảnh, cậu rất giận sao lại giấu cậu chứ trong khi BA đang chịu đau đớn thì Quân lại tìm cách quên cô, cậu thật ngốc khi tin và đồng ý chia tay BA chỉ vì gặp chàng trai đó.

-em xin lỗi, em không muốn vì em mà anh đau khổ

-em nghĩ anh sẽ vui khi biết sao

-em có lỗi với anh, em xin phép_BA gạt nhanh nước mắt cầm túi xách định bỏ đi nhưng Quân đã ôm BA lại

-em định bỏ anh thêm lần nữa sao”

2 người qua Mĩ học tiếp mai trở về 2 bên gia đình đã quyết định tổ chức lễ đính hôn trước vì 2 cô cậu này rất muốn như vậy

63. Chương 63

-định tổ chức trong nhà với người thân thôi không làm lớn đâu nhưng chúng ta cũng phải có quà chúc phúc chứ

-đúng rồi nhưng nên tặng quà gì đây_Khánh quay qua Jan_ý bx sao?

-bx cũng không biết, hì

-mai cũng là sinh nhật Quân mà_giờ hân mới lên tiếng, nó gật đầu

-vì thế đó mới là vấn đề, không chỉ sinh nhật Quân đâu mà còn là sinh nhật chị Bảo Anh nữa

-vậy mình trang trí phòng giúp họ

-ý tưởng không tồi_nó cười nhìn hân

-xì 2 người kia còn có tụi này đó nhá_Jan nheo mắt chọc nó

-bx nói phải, nhưng trang trí là làm gì

-ox ngốc_Jan nhéo yêu Khánh

-6h sáng mai là họ tới rồi, giờ bắt đầu là vừa_nói rồi 4 đứa giết nhau về nhà Quân trước khi về đó có mua chút đồ trang trí và đặt bánh gato 5 tầng.

Nhà Quân tuy giờ không có ai ở nhưng nó vẫn cho người dọn dẹp sạch sẽ nên việc trang trí cũng trở nên dễ dàng, phân chia nhau công việc 4 đứa lúi húi làm trong đêm không hề chớp mắt 1 chút nào, 3h sáng công việc cũng hoàn tất cũng là lúc mắt tụi nó không thể mở được nữa. Jan và nó vào phòng nó trước kia ngủ con hân và Khánh vào phòng Quân chớp mắt

Thoáng cái đã 6h kém 10, nó bật dậy

-hông rồi, dậy dậy_nó hỏi Jan

-sao vậy mới ngủ mà_jan vẫn đang ngái ngủ

-6h kém 10 rồi 6h anh Quân với chị Bảo Anh về đó, chuẩn bị ra sân bay_nó nói xong gõ cửa phòng Quân rồi phi thẳng vào nhà vs.

Với vận tốc tên lửa 6h5 tụi nó đã có mặt ở sân bay cùng 2 đấng phụ mẫu 2 nhà, mắt đứa nào đứa nấy thâm quầng do thiếu ngủ

-mấy đứa sao vậy

-dạ không có gì đâu, 2 anh chị ra rồi kìa_nó lảng tránh câu hỏi chỉ tay về phía Quân và Bảo Anh tay trong tay từ trong bước ra, hành lí đã được gửi về từ trước.

-con chào mọi người

-lễ đính hôn sẽ tổ chức lúc 8h30 anh chị sướng nhá_Jan chọc ghẹo làm Bảo Anh mặt ửng đỏ

-bx đừng chọc họ nữa, về chuẩn bị thôi

-mấy đứa lên xe về nào, anh chị thông gia nữa_mẹ BA lên tiếng cười hiền

Xe chuyển bánh trên xe mọi người nói cười vui vẻ

Đến nhà

-xin phép mọi người con đưa Quân ra đây 1 lát_hắn lễ phép cùng Khánh lôi Quân ra ngoài

-sắp đến giờ rồi còn đi đâu

-tụi con sẽ đưa họ về đúng giờ mà, con cũng đưa chị dâu đi ra đây 1 lát hì, tụi con đi đây_nó cười tinh nghịch kéo BA và Quỳnh ra xe mặc cho 2 bên phụ mẫu ứ ứ chưa kịp phản ứng

-xem nào, đẹp đẽ chứ_Khánh tấm tắc khen tác phẩm của hắn và cậu.

Hắn tắc lưỡi gật gù tỏ vẻ hài lòng

-đúng là người đẹp vì lụa mà

-ý bọn mày nói tao xấu hả_Quân đang hí hửng vì được khen bị hắn cho 1 gáo nước lạnh tức xì khói.

Khánh với hắn làm lơ nhắc đt gọi điện cho tụi nó

“em nghe”

-Quân xong rồi, còn bên em

“bọn em đang trước nhà nè”

-ok

Hắn với nó vẫn luôn nói chuyện như vậy không quá tình cảm nhưng đối với 2 tảng băng thì đó là quá tình cảm rồi

-chị đẹp lắm đó_Jan cười tinh nghịch nhìn Quỳnh, bộ áo dài truyền thống màu đỏ điểm xuyên hoa văn tinh tế màu trắng. Cổ áo may cách điệu, tay áo may bông lên 1 chút vừa đậm chất truyền thống lại rất thời trang, trang điểm nhẹ tóc BA được 2 nhà tạo mẫu có tiếng làm cho thì không thể chê vào đâu được. Nói tóm lại là rất đẹp

Quân từ trong nhà với bộ lê màu trắng, thất cả vạt hồ hững 1 chút nhưng không quá lố, vuốt keo nhẹ nhàng rất đẹp và lãng tử. Thấy BA đứng đó Quân như bị hấp hồn với vẻ đẹp của BA

-anh không cần ngắm lâu vậy đâu, nhanh lên xe đến giờ rồi_nó nhắc nhở Quân mới từ trời rơi xuống, cười ngớ ngẩn bọn hắn nhìn thấy lắc đầu ngán ngấm.

64. Chương 64

BA vẫn còn ngại, 2 vợ chồng nhà này ngồi cười từ lúc lên xe cho đến khi tới nơi tổ chức.

Buổi lễ diễn ra khá đơn giản dưới sự ấm cúng của gia đình, nó lên tặng cặp đôi hôm nay 1 bài hát chúc phúc

Mọi chuyện vẫn diễn ra xuôi sẽ cũng không ai nhắc tới ngày sinh nhật của 2 người cho đến khi

-tụi con xin phép có việc đi trước_nói rồi tụi nó phi ra ngoaofi lấy xe đi luôn, cả ngày nay tụi nó cứ cười khúc khích quài làm gì cũng thấy bí mật làm mọi người lo lắng không biết đang bày trò gì.

Cuối cùng buổi tiệc cũng kết thúc, tạm biệt rồi Quân đưa BA về nhà mình

Mở cửa bước vô Quân có chút hoài nghi sao cửa lại mở hết thế này nhưng cũng không nói gì

CẠCH!!! vừa mở cửa ra

Bùm!!!!!!!!!!!!!! tiếng pháo nổ

-HAPPY BIRTHDAY_tụi nó đồng thanh hát bài chúc mừng sinh nhật trong sự ngỡ ngàng, xúc động, vui mừng,... của BA và Quân. Trong buổi lễ 2 người cũng có 1 chút buồn là không ai nhớ không ngờ là tụi nó lại tạo cho họ 1 sự bất ngờ, BA vui đến bật khóc.

Bật điện lên, nhà cửa được trang trí rất độc đáo với đầy đủ màu sắc, Quân rất bất ngờ nhưng không phải về việc tổ chức sinh nhật mà là bất ngờ trước những gì trước mắt mình

Qần áo của cậu được tận dụng làm đồ trang trí cắt xén toí tả, bóng bay dán khắp tường, cánh “hoa cúc vàng” rải khắp nhà,...Quân tức đến đỏ mặt liếc xéo nó

Nó hơi chột dạ lùi lại, mà sau nó lại là hần bất ngờ hần trượt chân vậy là một màn “domino” hiện ra trước sự ngỡ ngàng của 6 đôi mắt.

(Hiệu ứng domino là một phản ứng chuỗi xảy ra khi một thay đổi nhỏ tại điểm gốc của hệ có thể gây ra những thay đổi tương tự tại các điểm lân cận, từ đó lan tỏa ra các điểm xa hơn và tạo ra một chuỗi thay đổi tuyến tính. Hiệu ứng này thường được sử dụng trong trò chơi xếp quân domino)

Đồ đạc trong nhà lần lượt đổ rạp trong chớp mắt, không khác gì 1 bãi phế liệu. Quân tức đến cực điểm vớ chiếc bánh kem ném thẳng vào nó nhưng lại 1 lần nữa 1 sự “không may” nữa xuất hiện, chiếc bánh kem không những không trúng nó mà còn nằm trọn vào đầu BA

-yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa_BA cầm chiếc bánh khác ném vào Quân, Quân nhanh chân chạy và tránh kịp nhưng giờ thì bánh lại yên vị trên mặt nó, cứ tiếp tục như vậy 1 cuộc “hỗn chiến” bánh kem xảy ra trong tiếng cười.

Kết quả của cuộc chiến chắc hẳn ai cũng đoán ra được rồi, toàn bộ người của 6 đứa toàn bánh kem và 1 vài thứ khác dính vào, nhìn lại căn nhà đúng là thảm cảnh. BA về nhà ba mẹ cô, Quân phải về nhà chính gọi người đến dọn dẹp, ai về nhà nấy sau một ngày vui vẻ cũng không kém phần mệt mỏi.

Nằm trên giường trên môi ai cũng thấp thoáng 1 nụ cười hạnh phúc, tất cả đã tìm được 1 nửa của chính mình

“trời lạnh rồi đắp chăn cẩn thận, ngủ ngon” hần nhắn tin cho nó

-anh cũng vậy, ngủ ngon

Nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Xoảng!!! không hiểu sao nó lại cảm thấy bất an, tìm thấy lại một nhíp li nước trên tay nó rơi xuống

Tít tít tít

Nó nhận được tin nhắn và một hình ảnh

“đến nhận xác ba mẹ mày đi, haha”

Tay nó run lên mở hình ảnh là hình ba mẹ nó bị đánh đập dã man, máu lẫn dãi trên trán mẹ nó. Mắt nó đã chuyển sang màu đỏ, tức giận thực sự. gọi điện cho ba nuôi(ba nó vua mafila ý) gọi người đến địa điểm mà người nhắn nói.

65. Chương 65

Trong đêm hàng trăm người mặc đồ đen tập trung lại ở một ngôi nhà hoang, nó đập cửa bước vô đã thấy ba mẹ nó trên người bầm dập cùng 3 tên trên tay cầm súng chĩa súng vào nó. tên đó nói

-mày chết thì ba mẹ mày được sống, thế nào bỏ súng xuống và bảo mấy người ở ngoài rút ngay đi_tên đó hăm dọa nó. Nó cười nhạt

-Ji con, không được con phải sống_ba nó thều thào kiệt sức

Nước mắt nó trào ra.

-con xin lỗi_nó gạt nước mắt bỏ súng xuống –mọi người đi hết đi_nó nói vọng ra

PÀNG!!!

Nó bật dậy, ôm đầu tiếng súng đem đó cứ văng vẳng bên tai nó, đã lâu lắm rồi nó không cần dùng tới thuốc ngủ và cũng không gặp lại giấc mơ này.

Ôm ngực mình, tim nó đang đập rất nhanh có cảm giác 1 chút đau nhói ở lồng ngực mồ hôi ướt đầm trán môi nó tái mét.

Không khí căng thẳng ngột ngạt trong phòng khách nhà nó cũng khiến cho người khác muốt ngạt thở

-em không nghĩ cho Ji ở lại đây là đúng_mẹ nó thâm nhi li trà nghi ngút khói , đăm chiêu

-dù sao chúng ta cũng có lỗi với con bé_ba nó tiếp tục

-khi biết được sự thật thì con bé sẽ như thế nào_mẹ nó không cầm được nước mắt.

-Ji sẽ thông cảm cho nhà ta thôi_ông Thịnh giờ mới lên tiếng, ông khẽ thở dài

-anh chị Tuấn Ngọc(tên ba mẹ ruột nó) chúng ta có lỗi với họ_nghe vừa dứt câu nói của ba mẹ nó, tay nó buông thõng

CHOANG!!! chiếc li trên tay nó rơi xuống tan nát như tim nó bây giờ.

3 người đang nói chuyện thấy nó thì chột dạ

-con chưa ngủ sao_mẹ nó lấp bắp

Mắt nó ngàng ngàng nước “ba mẹ là do ai làm hại” nó nhắm mắt ôm ngực thều thào 2 chữ “đau quá” rồi ngất đi.

-quản gia Kim liên lạc với bác sĩ Thanh, nhanh lên_ba nó bế xốc nó lên đưa vào phòng

Bác sĩ Thanh khám cho nó ra ngoài lắc đầu

-bệnh tim của Ji lại tái phát rồi_vừa dứt câu mẹ nó như sét đánh bên tai, ngã khụy xuống

-tại sao, 2 năm ở Mỹ đã điều trị khỏi rồi cơ mà, tại sao tại sao_mẹ nó thều thào trong nước mắt xót xa

-cô bé đã trải qua cú sốc nào đó, vốn tim rất yếu lại mới lành bệnh giờ lại..._bác sĩ tháo kính ra thở dài bất lực

Nó hôn mê 2 ngày 2 đêm trước sự lo lắng của tất cả mọi người đặc biệt là hấn và pama nó.

Đã có lần hấn hỏi tại sao nó lại trở nên như vậy nhưng đáp trả hấn chỉ là sự im lặng và né tránh từ gia đình nó, biết là chuyện hấn không nên biết vì vậy hấn chỉ thở dài rồi vào chăm sóc cho nó, ở bên nó 24/24 nắm tay nó và thầm nguyện cầu.

Nửa đêm, nó thều thào trong tiếng nấc

“ba mẹ”

“con xin lỗi”

Nó khóc, mặt tái hẳn đi trên trán vẫn còn đầm mồ hôi móng tay cào ga giường đến bật máu. Hấn đi vs từ ngoài bước vào không khỏi hốt hoảng ôm chầm lấy nó xót xa

“rốt cuộc em đã gặp phải chuyện gì vậy” thăm ngĩ gọi nó tỉnh

-Ji à em tỉnh dậy đi, có anh ở bên em rồi

Nó dần dần mở mắt, mắt vẫn ngấn lệ ôm chầm lấy hấn và khóc nức nở hấn cứ để yên cho nó khóc như vậy cho đến khi nó ngừng khóc.

Người nó run run, hấn khẽ lau những giọt nước mắt còn vương trên mặt nó trấn an nó không hỏi 1 lời.

Nó cũng nằm yên trong vòng tay hấn không ngủ nhưng vậy nó thấy được bao bọc chở che

-anh thấy ba mẹ hiện tại như thế nào

-họ rất yêu thương và đối xử tốt với em

-không hẳn là như vậy

Nó cười nhạt, nhưng nụ cười đó không thể thoát khỏi đôi mắt của hấn

-có chuyện gì sao

Nó vẫn im lặng cho tới sáng, ngồi thần ra nhìn bệ cửa sổ nổi ra ngoài có tán lá xanh ngát, những tia nắng tinh nghịch vui tươi nhưng sao lòng nó lại rối bời khó chịu như thế.

Hấn ngồi im quan sát nó không nói gì, cũng chẳng có phản ứng gì, không thắc mắc chuyện đang xảy ra với nó vì hấn tự biết rằng “đến lúc thì nó sẽ tự nói”

66. Chương 66

-em chưa bao giờ thấy anh nhắc về ba mẹ mình

Không hỏi tại sao nó lại hỏi như vậy, hấn vẫn trả lời mặc dù trước đây hấn vẫn né tránh câu hỏi đó

-trước đây khi anh còn rất nhỏ gia đình anh thật sự rất hạnh phúc, nhưng tới 1 ngày hạnh phúc đó không còn nữa khi anh biết tin mẹ đã bỏ anh mà đi “đến 1 nơi khác”...nhưng chưa đầy 1 tháng sau khi mẹ mất ba của anh đã mang về 1 người phụ nữa và bắt anh gọi là mẹ...

Có 1 nỗi đau chứa đựng trong mắt nó, nó hiểu và càng không muốn hấn phải đau lòng

-anh có hận ông ấy không

-rất hận

-nếu anh biết người thân của anh có liên quan tới cái chết của người sinh ra mình thì anh sẽ làm gì, có hận họ như đã hận ba của anh bây giờ không.

Hấn khẽ nhún mày

-ý em là...

-đúng__ nụ cười khô khốc chứa đựng sự đau thương vô hạn

-họ khác ba của anh, họ yêu thương em chính chính đứa con của mình nên...

-nếu sự yêu thương đó là trách nhiệm, là sự bù đắp cho tội lỗi của mình thì em không cần

Tiếng nói lạnh băng như ngàn mũi tên băng lạnh lẽo tê buốt xuyên vào tim mẹ nó(giờ gọi là bà Ngân). Bà đã đứng bên ngoài cửa từ lâu nhưng không dám bước vào, nhưng chính vì vậy mà bà có thể nghe cuộc đối thoại của nó và hấn, bà rất run khi đứng trước mặt nó kể cả trước đây và bây giờ nhưng bà chưa bao giờ

yêu thương nó bằng sự trách nhiệm cũng chưa bao giờ bà nghĩ tới nó dù chỉ 1 lần, “sự bù đắp cho tội lỗi” sao, không bà đã quên luôn là mình có lỗi yêu nó bằng sự chân thành trái tim của 1 người mẹ dành cho con mình.

Chân bà khụy xuống, nước mắt chảy ra ướt đầm khuôn mặt kiêu diễm của 1 phụ nữ trung niên vẫn chưa phai nhòa vì năm tháng.

Bà ngất đi trong sự tuyệt vọng!!!!!!

Phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ riêng của nhà nó bước ra đôi mắt trĩu nặng u buồn, chậm chậm tiến về phía ba nó(ông Dũng) Jan, Khánh, Quân, BA và hấn

-gia đình nên chuẩn bị tâm lí, người nhà có thể vào thăm bệnh nhân lần cuối trước khi rút ống thở.

Ông Dũng như sét đánh ngang tai, vợ ông sẽ bỏ ông mà đi sao, không thể như vậy được, bọn hấn cũng không khỏi ngỡ ngàng trước những gì bác sĩ nói đặc biệt là Quân, cậu như cứng đờ người môi mấp máy không nói thành lời dựa người vào BA.

Hấn chạy nhanh đến phòng nó, giường như nó cũng đã biết tin mất vô hồn nhìn hấn

-em đến mau đi, người mẹ em muốn gặp nhất là em

Tay chân nó như cứng đờ trước mặt bà

Bà Ngân rất yếu chỉ khước nhẹ tay ra hiệu cho ó lại gần ghé sát tai mình, cố gắng lắm bà mới có thể nói rõ từng lời

-mẹ xin lỗi con

Nó chẳng nói lời nào, đầu nó mới chỉ nhận thông tin nghe mặt không cảm xúc đi ra ngoài ai cũng phải bất ngờ trước hành động của nó, dù thế nào nó cũng không nên tỏ thái độ với bà ấy như vậy.

-chăm sóc cho Ji_khỏe mắt bà tràn ra 1 giọt nước tinh khiết như pha lê, nhìn ông Dũng như lời cuối cùng, ông vội gạt đầu nước mắt trào ra. Bác sĩ rút ống thở

Tít...tít...tít...!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bà đã ra đi trên gương mặt vẫn phẳng phất 1 nỗi buồn sau thăm, tang lễ của bà được tổ chức trước sự thương tiếc của cả gia đình bao gồm bọn hấn nhưng trừ nó ra. Từ ngày đó nó không bước ra khỏi phòng, nhìn thơ thẩn lên bầu trời xanh cũng chẳng thêm rơi 1 giọt nước mắt.

Không ai trách nó nhưng trừ Quân, cậu thực sự rất giận nó mà cậu biết thực sự rất hiểu chuyện phân biệt được đúng sai. Đúng khi biết cái chết của ba mẹ ruột nó có liên quan tới ba mẹ mình cậu cũng rất sock nhưng dù sao đối với ba mẹ cậu nó cũng rất quan trọng và yêu thương hết mực

“Vào ngày nọ có 2 đứa trẻ 1 trai 1 gái chạy nhảy tung tăng ngoài vườn, do đùa nghịch cả 2 đứa trẻ đều bị ngã

-Ji lại đây con, bắn hết đồ rồi_bà Ngân nhẹ nhàng lại đỡ nó

-xem này, chân xước rồi con phải cẩn thận chứ_ông Dũng cũng tiếp lời

Bé gái đó chính là nó, còn bé trai là Quân. Cả 2 cùng bị ngã nhưng người bị nặng nhất là cậu, đầu gối rách 1 đường khá dài cậu không khóc chỉ nhìn ba mẹ mình chăm sóc nó mà quên mất cậu

-ba mẹ thật thiên vị_cậu hậm hực bỏ đi, nước mắt ngấn nước mắt dài

-con là con trai phải biết thương em chứ

Vậy là ngày đó cậu bị đánh 1 trận”

67. Chương 67

Nhớ lại những hình ảnh đó cậu không khỏi thất vọng vì nó, cậu đã từng nghĩ mình là con nuôi trong nhà mới bị đối xử như vậy. Thật không ngờ sự thật lại trái ngược những gì cậu nghĩ

Cậu không biết nó đã nói những gì mà khiến mẹ sock tới nỗi ra đi như vậy, nhưng chắc chắn câu nói của nó đã khiến mẹ cậu tổn thương rất nhiều, đến nỗi hơi thở cuối cùng cũng chỉ nói “chăm sóc tốt cho Ji” không phải cậu ganh tỵ nó, mà cậu rất thất vọng về nó hiện tại.

Trở về nhà, cậu thấy nó đã ra khỏi phòng và đang ở ngoài sân sau vui đùa vui vẻ với cún con mà cậu nuôi. Sự tức giận lại tràn về khắp đầu óc cậu, không kìm nổi nữa cậu quát lên, đẩy mạnh người nó ra

-tránh xa nó ra_nó ngã phịch xuống, chân cửa vào miếng gạch lát bị vỡ xước 1 đường dài,nó nhận thức được tiếng nói đó là của ai đương nhiên cũng nhận thức được rằng đây là lần đầu tiên cậu nổi nóng với nó

-anh sao vậy_nó ngây ngô hỏi, không ai nói với nó bà Ngân đã mất nó chỉ biết rằng bà đang ở bệnh viện dưỡng bệnh, càng không biết hôm nay là ngày tổ chức tang lễ

-mày có phải là con người không, mẹ đã vì mày mà ra đi rồi đó, đến hơi thở cuối cùng bà cũng chỉ nói chăm sóc tốt ày, ày vậy mà mày vẫn vô tình tới nỗi không dự tang lễ của mẹ...ba mẹ đã chăm sóc mày từ nhỏ tới lớn mày không thấy làm vậy là quá đáng sao, giờ này mà còn vui đùa tươi cười được tao cũng phục mày quá

Quân tức đến đỏ mặt nắm chặt 2 vai nó như muốn bẻ gãy từng khúc xương của nó vậy

Nó quá bất ngờ, bà ấy chết sao nhưng giờ nó vẫn chưa thể nói lời nào ngoại trừ

-lấy lạng đèn mạng đơn giản vậy mà

CHÁT!!!!!!!!!!

Máu chảy ra từ khoeo môi nó, Quân đã giận giữ với nó rồi còn tát nó sao. Sững người

-mày CÚT ra khỏi đây ngay_Quân nói thẳng thừng rồi bước vào nhà trong sự sững sờ của nó và hấn.

-mày đang làm cái trò gì vậy_hấn tức giận quát mắng về phía Quân

-mang nó CÚT ra khỏi đây, giờ nó là Triệu Hiểu Nhi chứ không phải Vũ Thảo Nhi nữa, hiểu rồi thì BIẾN NGAY đi

Nó ôm 1 bên má đã sưng tấy lên, không khóc không nói gì nó như 1 con búp bê gỗ ai mang nó đi đâu thì nó đi theo, không đòi hỏi không phản bác, rất nghe lời và vô cảm trước mọi vật. Hấn đưa nó về nhà hấn , nó đi theo cứ chậm chậm bước đi trong miệng lẩm bẩm “Triệu Hiểu Nhi”

Hấn đau lòng lắm, gọi điện cho Jan đến đây an ủi nó nhưng vô ích nó vẫn cứ như vậy. Không ăn uống gì trong 3 ngày hấn ép thể nào cũng không chịu nuốt, có nuốt vào nó lại nôn ra.

Đến đêm ngày thứ 3 nó ngất lịm trong tình trạng sức khỏe rất xấu, nhìn gương mặt nó xanh xao tiều tụy hấn đi tìm hấn đau nhói.

-sức đề kháng của cô bé rất yếu, chắc cậu cũng biết bệnh tim của cô bé đã tiến triển xấu dần.

Hấn xanh mặt “bệnh tim” gì chứ “tiến triển xấu dần” là thế nào???

Hàng ngàn câu hỏi vây bủa lấy cậu, bước vào phòng bệnh nó hấn mới tạm gác lại mọi chuyện sang 1 bên. Hôm nay nó có vẻ tươi tỉnh hơn mọi khi

-anh đi đâu vậy_nó nói sao, hấn quá ngất ngờ

-a à ờ anh mới từ phòng bác sĩ về

Nó cười nhẹ

-sao lại ấp úng vậy, bác sĩ nói sao

-à à sức đề kháng của em rất yếu cần phải bồi dưỡng nhiều hơn, vậy em sẽ bình thường.

-vậy thôi sao, mình xuất viện thôi

-không được, em cần theo dõi tiếp

-em muốn về nhà_nó ghét bệnh viện nơi đây sẽ làm nó nhớ đến bà ấy, người mà nó dặn lòng phải hận thật nhiều.

Trước ánh mắt như van nài của nó hắn đành gật đầu

Nhà hắn khá rộng nhưng chỉ có 1 phòng ngủ, từ khi nó chuyển đến ở hắn nhường phòng cho nó và mang chăn ra phòng khách ngủ tạm nhưng có nó trong nhà hắn cũng thấy vui thêm.

Nó cũng đã quen dần với cái tên “Triệu Hiểu Nhi” mà Quân nhắc tới. Jan và Khánh có việc đột xuất của gia đình nên 2 người đã đi máy bay riêng 1 người về Anh 1 người về Nga

68. Chương 68

Còn Quân từ khi tát nó và đuổi nó đi, cậu cảm thấy hối hận vì những gì mình làm vùi đầu vào rượu bia làm khổ cho BA, cô cũng đau lòng không kém. BA không có cách nào liên lạc với nó nhìn Quân đau khổ vậy cô không tránh khỏi đau lòng xót xa...

Lôi Quân từ bar wind's về BA đã phải nhờ Key mới có thể mang Quân vào trong phòng. Cậu nôn ói khắp nhà làm BA phải dọn túi bụi, trong giấc mơ còn nói mớ

-Ji à anh xin lỗi

-tha lỗi cho anh

-Ji ời

...

BA cầm tay Quân xót xa, nước mắt rơi lã chã rồi thiếp đi, ngày hôm nay cô đã quá mệt mỏi.

Nửa đêm tỉnh giấc Quân đã thấy BA nằm với tư thế không được thoải mái lắm ở bên giường cậu, nhẹ nhàng bế BA lên giường đắp chăn cẩn thận cho cô, dạo này cô xanh xao quá.

“anh xin lỗi em” thì thầm bên tai cô rồi cậu bỏ ra ngoài dặn lòng mình phải bình tĩnh giải quyết mọi chuyện, cậu đã nói dối ba cậu rằng “nó do quá sock nên đã chuyển đến nhà Jan ở” đã đến lúc phải nói sự thật. Ra ban công châm điều thuốc, làn khói mỏng phả ra từ miệng cậu, mệt mỏi đúng cậu quá mệt mỏi rồi nhưng cậu là k.traí như những lời mẹ cậu đã viết trong bức thư

“Lúc con đọc được bức thư này chắc ta đã ở bên Mĩ, ta xin lỗi vì đã không thể ở lại bên mấy ba con. con hãy thay ta chăm sóc ba và em gái con Ji nhé! Ta có lỗi với con bé nhưng giờ ta không thể đứng vững khi đối diện với con bé nữa, có lẽ nó rất hận ta Quân à.

Có lẽ con đã từng rất hận ta và ba con vì đã lạnh nhạt với con mà chỉ lo ỉnh Ji phải không? Con biết không từ nhỏ con đã là 1 đứa hiếu động và khỏe mạnh điều đó làm ta rất tự hào về con, con trai ta!!! Nhưng không phải vì thế mà ta sẽ yêu thương che chở con quá nhiều, như vậy con sẽ sống tự lập và có chí hướng vươn lên hơn. Ta không giống như những người mẹ khác yêu thương con mình hết mực và thể hiện ra bên ngoài...ta xin lỗi vì đã để con bên vú nuôi từ bé tới lớn, ta đã không hoàn thành trách nhiệm của 1 người mẹ đối với con!

cười Đọc đến đây chắc con lại tự hỏi 1 lần nữa tại sao ta và ba con lại thương yêu Ji nhiều đến thế, những tình cảm đáng ra con phải nhận được phải không? Ta hiểu ta hiểu tất cả, đúng Ji không phải là con ruột ta nó đến nhà ta ở từ bé ba mẹ nó rất thiếu thốn không thể cho Ji được những thứ nó thích, những thứ mà nó muốn và Ji thiếu tất cả thiếu tất cả những gì mà con có. Con bé rất dễ thương trong sáng và hồn nhiên,

đôi mắt sáng như cuốn người ta nhìn vào mắt nó không rời, ta bị cuốn hút vì đôi mắt đó chắc là con cũng vậy.

Nếu con hỏi vì thấy con bé tội nghiệp mà yêu thương nó mặc kệ con thì ta cũng sẽ trả lời. Điều đó không phải con bé rất giống với đứa em đã mất của con, từ khi con bé mới sinh ra ta đã rất bất ngờ giống như trời định vậy, ta giở lòng như đã tưởng nó là món quà mà thượng đế đã ban tặng ta một lần nữa. Đến khi ba mẹ nó không thể nuôi nó ta đã nhận nó làm con nhưng lại bắt họ phải đổi họ của con bé sang họ Vũ mà không phải họ Triệu nữa, vì vậy mà ta đã yêu thương nó như con ruột mình quên đi việc nó chỉ là con nuôi...

Ta xin lỗi vì đã quá ích kỉ bỏ lại tất cả mà ra đi, nhưng ta đã suy nghĩ rất nhiều ta ở lại chỉ làm khổ ọi người...

Còn nữa bí mật về cái chết của ba mẹ Ji nhất quyết con phải ngăn chặn lại, coi như ta cầu xin con!!!

Vũ Hoàng Anh Quân ta yêu con rất nhiều, kể cả trước đây và bây giờ ta vẫn yêu con rất rất nhiều, con yêu”

Nhưng bà đã không thể ở bên Mĩ nữa, mà giờ bà đã đến 1 nơi rất xa...rất xa khác, nơi mà không có gia đình cậu. Bức thư này đã không thể trở thành sự thật nhưng điều bà nói chắc chắn cậu sẽ thực hiện.

Nghĩ đến khoe mắt cậu lại cay cay, nhưng cái bí mật mà bà đã nhắc tới là gì? tại sao lại phải dấu đi...đó vẫn là 1 câu hỏi mà vẫn chưa có câu trả lời

69. Chương 69

CHAP 69:

Sáng hôm sau nó thức dậy từ rất sớm chuẩn bị bữa sáng cho hần, vậy là cũng được một tuần kể từ khi Quân đuổi nó đi, cũng chẳng ai đi tìm nó. Nó đã bị bỏ rơi và quên lãng nhanh vậy sao, nó nhẹ nhàng bước xuống phòng khách. Thấy hần co ro trên chiếc sofa 1m7 trong khi hần cao hơn 1m8 thấy mà tội.

Hần tựa mình

Bụp!!! hần lảo đảo xuống nền, nó bật cười lại đỡ hần

-em dậy rồi sao

-uh_ không phải nó dậy sớm mà là nó đã mất ngủ cả tuần nay, chớp mắt được một lúc nó không mơ thấy cảnh ba mẹ nó bị giết thì lại thấy hình ảnh bà Dung cười hiền, ôm ấp nó vào lòng. Chính vì vậy nó rất sợ việc ngủ

Giờ hần mới để ý nó mặc đồ như đã muốn đi đâu đó

-em muốn đi đâu, anh dẫn em đi

-cho em tới mộ bà ấy_im lặng 1 chút nó mới quyết định nói

Nó nói đến bà Dung, hần chợt dạ không biết có nên nói cho nó biết hay không.

-à ừ thôi..để hôm khác anh đưa em đi

Thấy hần có vẻ lúng túng, nó dò hỏi

-anh dấu em chuyện gì sao

-thực ra....

-bà ấy mong muốn được hỏa thiêu_nói đến đây hần lại ấp úng_để bù đắp những lỗi lầm đã gây ra và cảm thấy có lỗi với em

Nó như chết sững, đáng ra nó phải vui trong lòng vì bà ta đã biết mình có lỗi với nó nhưng tại sao tim nó lại đau như vậy. Cố kìm lại giọt nước mắt đang trực trào

-đưa em tới biển

Sau khi vsen và giải quyết bữa sáng xong hần khoác nhanh chiếc áo rồi đưa nó ra tới biển, từ Hà Nội mà ra tới biển khá lâu nên hần quyết định gọi trực thăng riêng đến đi cho tiện...

Đến nơi, hấn nắm tay nó đứng trước biển sóng xô vào các phiến đá nước bắn tung lên.

-anh về trước đi, em muốn ở lại_nó vẫn nhìn vào 1 điểm vô định ngoài biển rộng

-anh...

-xin anh_lần đầu tiên nó tỏ thái độ như vậy hấn khá bất ngờ đành chiều theo ý nó, nhưng cũng không đi đâu xa hấn dạo quanh làng chài gần biển.

Còn nó vẫn cứ đứng đó, gió phả vào mặt tới tái ngắt nó vẫn cứ như vậy, trên mặt không 1 chút biểu cảm nhưng đâu ai biết rằng trong thâm tâm nó, nó đang tự chất vấn chính mình

“cảm giác mình đã sai như vậy là sao”

“Rốt cuộc thì ngày đó chuyện gì đã xảy ra, tại sao mình lại không nhớ gì hết”

“tại sao lại đau như thế này”

...

hàng loạt câu hỏi cứ vây quanh tâm trí nó. Điều duy nhất không biết xử lí ra sao chính là sự vướng mắc mà chính mình cũng không phân biệt được rõ ràng.

Ôm lấy ngực mình nó cảm thấy hơi nhói ở tim, dạo này cơn đau nhanh đến hơn với nó và nó cảm thấy choáng nhiều hơn...nó mất thăng bằng ngã xuống đập đầu vào phiến đá gần đó rồi ngất lịm...

Trời đã sẩm tối, hấn sau 1 hồi dạo quanh làng chài hấn quay lại tìm nó, nhìn mãi nhìn mãi vẫn không thấy nó đâu, hấn cảm thấy bất an gọi to

-Ji ơi

-em ở đâu

Hấn khựng lại khi thấy nó nằm trên phiến đá khuôn mặt tái mét tóc ướt đầm toàn máu. Vội vàng bế nó lên quay ngược lại ngôi làng này hấn mới đi qua “với tốc độ ánh sáng” tìm lại nơi chữa trị vết thương mà hấn đã nhìn thấy.

Không thèm gõ cửa hấn dùng chân đạp thẳng vào chiếc cửa gỗ đã hao mọt theo năm tháng chiếc bản lề bay ra hấn, người đàn ông trung niên bên trong nhíu mày nhìn hấn rồi nhìn sang nó

-bỏ cô bé xuống rồi đi ra ngoài_ông điềm tĩnh đáp

Hấn nghe lời làm theo 1 cách ngớ ngẩn, đặt nó lên giường rồi ra ngoài thật không thắc mắc gì luôn, ông thậm chí cười rồi xem xét vết thương của nó

Ra ngoài rồi hấn mới nhớ “tại sao mình lại phải nghe” tự cốc đầu mình rồi nhanh chóng bước vào, hấn giận tím mặt tự dừng lại bị 1 ông già “troll”

Chưa kịp để hấn hét vào mặt ông, ông đã cướp lời

-đưa cô bé lên thành phố, ta đã cầm máu rồi, ở đây ta không có máu để chuyển cho cô bé

hấn sực nhớ tới vết thương của nó ầm nó lên đưa ra ngoài trực thăng đã đợi sẵn

-chúng ta sẽ còn gặp lại

Hấn chẳng thèm quan tâm lời ông nói, phớt lờ rồi nhanh chóng đưa cô tới bệnh viện.

Ông nhìn theo chiếc trực thăng mỉm cười

70. Chương 70

CHAP 70:

Trở về bệnh viện nhà hấn, trong khi nó đang truyền máu thì hấn có việc đột xuất dù không muốn xa nó nhưng cũng phải đi nhờ bác sĩ đến trông coi nó.

Tỉnh dậy không thấy hấn đâu, nó rờ tay lên trán vết băng bó dày cộp làm nó khó chịu vô cùng. Gỡ hết gạc ra nó tự sát trùng lại vết thương(nghe của nó mà :v) rồi ra khỏi bệnh viện

Mở suy nghĩ hỗn độn tiếp tục vây lấy nó, nó lững thững bước về nhà trên người mặc bộ quần áo mỏng của bệnh nhân.

Mãi suy nghĩ nó không hề biết tới sự tồn tại của chiếc xe mô tô đang đi với vận tốc kinh hoàng nhắm thẳng vào nó. Đến khi định thần lại được, nó chỉ thấy ánh sáng đèn pha của chiếc xe lóe lên rồi vụt tắt

ở 1 nơi khác hấn đang cầm li rượu trên tay bỗng

Xoảng!!!

-anh không sao chứ_Key nói nhỏ. Trong bang có chuyện dù hấn đã gần rút ra khỏi nhưng trên danh nghĩa

cậu vẫn là 1 phần của bang JP, hôm nay bang xảy ra tranh chấp Khánh lại không có mặt ở đây nên hẳn đành phải đến giúp Key.

-không, JP ổn rồi tôi đi trước_nói rồi hẳn ra khỏi bar đến thẳng bệnh viện, tim hẳn đang đập rất nhanh cảm giác bất an lại hiện về.

Ồ e ò e ò e!!!!!! Tiếng xe cấp cứu nhanh chóng vào bệnh viện, y tá nhanh chóng mang bệnh nhân bị tai nạn lên bàn đẩy, máu me bê bết khắp mặt cô gái trẻ xấu số đến nỗi không nhìn rõ cả khuôn mặt.

Mặt các bác sĩ tiến hành ca cấp cứu lấm tấm vài giọt mồ hôi, rồi chuyển sang tái mét

-truyền thêm máu

Sau 3 tiếng phẫu thuật vẫn không có chuyển biến. Hẳn bên ngoài thấp thỏm lo âu. Tim như muốn bay ra khỏi lồng ngực, nhớ lại 3 tiếng trước hẳn lại cảm thấy hồi hận.

Trở lại bệnh viện hẳn chạy nhanh đến phòng bệnh nó, giường trống trơn. Tim hẳn đập mạnh, chạy xuống hỏi y tá:

-cô có thấy 1 bệnh nhân tóc dài ngang vai màu hung đỏ (nó nhuộm tóc) đáng người nhỏ da trắng ra khỏi đây không

-không, nhưng mà vừa có 1 bệnh nhân nữ vừa được đưa vào cấp cứu do tai nạn hình như tóc cũng có màu hung đỏ.

Tim hẳn như ngừng đập, “tai nạn” “cấp cứu” những lời cô y tá nói cứ quanh quẩn bên hẳn mãi không rời. Vò đầu đấm mạnh tay vào tường bất lực

“Giá mà hẳn ở lại bên nó thì đã không xảy ra chuyện gì”

-không ổn rồi, huyết áp đang giảm mạnh

-xuất huyết máu rồi bác sĩ

-kích tim

-không được, bệnh nhân qua kiểm tra có tiền sử bệnh tim kích tim sẽ làm tử vong

Mọi ánh mắt đang đổ dồn vào người con gái đang nằm trên giường kia...

Tít...tít...tít!!!!!! Biểu đồ tim đã và đang yếu dần dần trở thành 1 đường dài thẳng tắp như số phận của người đó...đã chấm hết

Cánh cửa bật mở

Bác sĩ bước ra thở dài nhìn người con trai trước mặt họ

-xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức

Cậu nói đó như ngàn vết đâm vào tim hẳn, nhưng không chỉ hẳn mà còn có Quân, BA, Key, ông Dũng và Khải. Sắc mặt tất cả chuyển đổi nhanh chóng ruột gan như co thắt lại, mắt mở to tới mức muốn chảy máu. Hẳn khụy xuống khi vừa thấy bàn đẩy mang thân xác người con gái trong lòng hẳn ra, tấm vải trắng tinh khiết che phủ toàn bộ cơ thể.

Hẳn khụy xuống nước mắt tuôn rơi, BA không kìm được xúc động khóc như mưa rồi ngất lịm. Những người còn lại vẫn chưa thể hoàn hồn, vẫn chưa thể xác định được những chuyện gì xảy ra. Quân nắm chặt tay cố đứng vững tới gần lấy tay định nhắc tấm vải che khuôn mặt ngây thơ thánh thiện ngày trước ra.

-đừng khuôn mặt đã bị chiếc xe gây ra tai nạn hủy hoại rồi_bác sĩ ghen ngào nhìn họ. Nhưng Quân vẫn không dừng tay, cậu muốn nhìn lại đứa em gái bé nhỏ của cậu ra... mới 1 tuần cậu không gặp nó mà khi gặp lại lại là lần cuối sao.

Tấm vải bật mở, trước mặt cậu và mọi người vẫn là mái tóc hung đỏ, làn da trắng muốt như tuyết nhưng...đã bê bết máu là máu, khuôn mặt đã không còn là nó nữa.

Cậu gần như muốn ngã khụy xuống, không tin vào mắt mình. Hẳn ngồi thẫn người ra thành ghế đợi nhớ về nó, nhớ nụ cười của nó, nhớ sáng nay nó còn ngồi trước mặt cậu, nấu bữa ăn sáng cho cậu, cả 2 cùng lên trực thẳng đến biển,...Mọi thứ đến với cậu quá nhanh chóng, tai cậu ù đi như không tin vào tai, vào mắt của bản thân.

“Ji ới, em tỉnh lại đi, sao lại nằm ở đây”

Hẳn chạy đến ôm chầm lấy thân xác kia, hét lên

Mọi người phải giữ hẳn lại để bác sĩ đưa nó trở về nhà lạnh...

71. Chương 71

CHAP 71:

-anh xin lỗi Ji ơi, anh xin lỗi, xin lỗi em...cái chết của ba mẹ em xin lỗi anh chưa nói cho em sự thật_Quân nghẹn ngào từ từ lau dòng nước mắt trên má.

Tiếng nấc của BA vẫn không ngừng, Khải từ khi biết chuyện đã lững thững bước ra ngoài như người vô hồn “đứa em gái của cậu thật đáng thương”. Ông Dũng vẫn ngồi trên hàng ghế đợi, lặng lẽ nắm chặt đôi bàn tay đang run lên. Hấn không khóc nhưng trái tim đang rỉ máu, ngồi bất động dưới sàn...

Trong 2 tuần gia đình nhà họ Vũ tổ chức 2 tang lễ khiến ai đến góp mặt cũng không khỏi xót xa, nhìn đi ảnh của nó 1 cô gái trẻ xinh đẹp lại có tài vậy mà lại phải từ ra cuộc đời như vậy. Tuổi đời nó còn quá trẻ nhưng nỗi bất hạnh đến với nó lại quá nhiều, nghĩ đến đây Quân không kìm được nước mắt, ba cậu đã gần như suy sụp hoàn toàn với những biến cố xảy ra Quân đứng ra tổ chức tang lễ cho nó. Hấn cũng đến chịu tang xung quanh hấn tỏa ra hàn khí lạnh lẽo đến tận người làm không ai dám lại gần hấn gần đây ở bên nó hấn đã dễ chịu với mọi người hơn nhưng bây giờ hấn lạnh gắp bội trước kia, mắt cậu nhìn trân trân vào đi ảnh nó không rời...

-Ji owiiiiii mày ra đây cho tao

Tiếng hét của Jan làm mọi người đổ dồn ánh mắt vào cô, cô không khóc mà còn rất là tức giận chạy đến cầm đi ảnh nó định đập nát may mà Khánh chạy đến đỡ kịp.

Mọi người một phen hú hồn vì Jan, bỗng cô khóc òa miệng lẩm bẩm

“mày ở đâu, sao lại bỏ tao”

-em xin lỗi mọi người_tiếng nói nhẹ như lông thoảng qua, hấn giật mình quay đi quay lại tìm nó...dù có cách xa đến đâu đi chăng nữa cậu cũng có thể nhận ra nó.

-Ji Ji chưa chết_giờ đến lượt hấn kích động chạy ra khỏi tang lễ.

Quân cùng Khánh vội đuổi theo kéo hấn lại

-mày điên rồi, chấp nhận đi_Khánh không kìm được xúc động quát vào mặt hấn, Khánh hiểu hấn đang rất đau lòng

-nó đến 1 nơi khác thật rồi_đến lượt Quân đấm chính, lòng chua xót

-không Ji chưa chết, không thể nào tôi vừa nghe thấy tiếng Ji mà_hấn hét lên vùng tay ra khỏi Khánh và Quân, nhưng không thể hấn đã bị Quân đánh vào gáy ngất đi.

-tao xin lỗi

Nhưng đâu ai biết rằng ở 1 nơi khác gần đó có 1 người con gái mặc váy trắng tinh khiết và 1 chàng trai đang nhìn về phía bọn hấn. Cô gái đó gạt nhanh nước mắt theo người con trai kia đi “xin lỗi”

Tang lễ diễn ra trong nước mắt tiếc thương của nhiều người, bạn bè cấp 3 cũng tới dự trong đó có cả Nhật Hạ. Vì nó thích màu trắng và màu đen nên tất cả chỉ mặc 2 tông màu đó đi dự...mộ nó được xây trên 1 ngọn đồi nhỏ gần đó có cánh đồng hoa oải hương.

Thấm thoát cũng đã nửa năm từ khi nó mất, mọi thứ đã trở về quỹ đạo của nó trừ hấn vẫn cứ lặng lẽ một mình làm bạn với rượu ngày đêm. Quân, Key, Khánh, BA và Jan cũng đến khuyên nhủ rất nhiều lần nhưng vô ích vì trong thâm tâm họ chuyện nó ra đi cngx quá mức bất ngờ, chua xót miệng thì an ủi chứ thực ra trong lòng họ nỗi đau mất đi nó vẫn quá lớn...Nhật Hạ cũng từ đó mà lui tới nhà hấn thường xuyên hơn.

-anh đừng như vậy nữa, chị ấy đã mất rồi mà

-im đi, cút ra_hấn gằn lên giận giữ

-anh đuổi em đi cũng được miễn anh không trở nên như thế này nữa_NH nói trong tiếng nấc, cô đã bị hấn lạnh nhạt rất nhiều lần kể từ khi nó mất, trước đây dù không có tình cảm nhưng hấn luôn nhẹ nhàng nói chuyện với cô.

-đi ra_hấn cầm chai rượu ném phăng xuống sàn, một vài mảnh vỡ văng ra cửa vào chân NH rỉ máu, cô đau

rất

-chỉ vì chị ấy mà anh đối xử với em như vậy sao_sức chịu đựng của NH cũng đã tới giới hạn.

Mỗi lần nghe thấy có người nhắc đến tên nó, hắn càng trở nên mất bình tĩnh đã nhiều lần nghĩ quẩn nhưng đều không thành, đầu tóc rũ rượi mặt hốc hác không còn chút sức sống nào hết, râu cũng mọc dài ra không được cắt tỉa chỉ chu, nhìn cậu bây giờ khác hẳn 1 mĩ nam hoàn hảo trước kia được nhiều người ngưỡng mộ.

-cô thì biết cái gì chứ

-ở trên kia chị ấy cũng muốn anh sống hạnh phúc chứ không phải muốn thấy anh ngày càng sa đọa bên rượu bia như vậy đâu, còn ba mẹ anh nữa anh cũng phải biết suy nghĩ chứ 2 bác cũng đâu còn trẻ anh còn phải giúp họ gây dựng sự nghiệp chứ công ty nhà họ Trịnh anh nghĩ để làm cảnh à, anh trở nên vô trách nhiệm như thế từ bao giờ. Anh có bao giờ thử hỏi thử suy nghĩ chị ấy muốn anh như thế nào chưa_NH hét vào mặt cậu trong 2 hàng nước mắt chảy dài.

72. Chương 72

CHAP 72:

Nghe NH nói cậu mới chợt giật, đứng trong mắt nó cậu luôn muốn mình hoàn hảo, trước kia luôn muốn mình thành đạt để cho nó 1 cuộc sống hạnh phúc không phải lo toan, nhìn lại những gì mình làm trong thời gian qua, đúng cậu không phải là chính mình nữa...cậu không còn là một Nhật Duy cao ngạo và cậu chắc chắn nó không thích bộ dạng của cậu hiện giờ.

-cảm ơn em, vì Ji anh sẽ trở lại anh của ngày xưa như vậy Ji mới cảm thấy vui_vừa nói cậu vừa cười, cười che giấu những giọt nước mắt đang chảy dài trong tim.

“vì Ji sao” lời nói đó làm trái tim NH đau nhói, “sao mày lại vậy hả NH, mày muốn anh ấy như vậy mà sao khi nói là vì Ji tim mày lại đau thế” chưa kịp nói tạm biệt Nh đã chạy ngay ra ngoài ôm trái tim như đang thắt lại, nước mắt rơi lã lã “anh lại làm em đau nữa rồi”

Ngày hôm sau, hắn dậy từ rất sớm chuẩn bị quần áo tươm tất cạo lại râu tuy khuôn mặt có hốc hác hơn xưa nhiều nhưng vẻ đẹp trai của cậu vẫn không hề với bớt phần nào. NH đến làm cơm cho cậu từ sớm, “đeo mặt nạ nụ cười” chào cậu

-anh lại ăn sáng rồi tới công ty

Nhìn những món ăn trên bàn hắn lại nhớ tới quãng thời gian nó dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho cậu mỗi ngày, cười buồn rồi ngồi xuống nếm thử

-không bằng Ji nấu_bất giác cậu thốt lên nhưng chính vì cậu nói đấy làm NH như sắp khóc may mà cô tiết chế cảm xúc kịp

Đến công ty

-chào con_ba hắn hơi bất ngờ vì lâu nay hắn không bao giờ đoái hoài gì với cái chức phó tổng giám đốc nay lại tới công ty, và chuyện đáng ngạc nhiên nhất là trước đây cậu còn không thèm nhìn mặt ông luôn tránh mặt và chuyển nhà liên tục vì không muốn bị quấy rầy.

Hắn nhìn sang người phụ nữ bên cạnh ba nó, là bà Hạnh(lâu rồi không nhắc tới nv này, là vợ của ba hắn) có chút khó chịu nhưng cậu vẫn đáp lại bằng giọng không thể nào lạnh hơn (-_-)

-chào_nói rồi bỏ đi, NH vẫn lèo đèo theo sau từ này tới giờ, cô là thư kí riêng của hắn.

-con chào 2 bác, con xin phép đi trước_NH lễ phép chào hỏi, 2 vợ chồng ông cười hiền nhìn theo NH và hắn

-có lẽ con bé đã giúp thằng bé thay đổi_ông nhìn bà Hạnh nói

-đúng vậy (2 người này nhằm to)

Ở gần biển

-alo có tin gì sao

“uh, cậu Nhật Duy đã trở về công ty làm việc bình thường có lẽ cậu ta đã vượt qua nỗi đau rồi, nhưng...”

-nhưng sao anh

“nhưng đi theo cậu ấy có 1 cô gái khác, theo như tìm hiểu thì cô gái này rất hay lui tới nhà cậu ta”

Cô gái cười nhạt khi nghe đến đây

“cô gái ấy là Hàn Nguyễn Nhật Hạ”

-uh, cảm ơn cậu

Cô gái đó cúp máy, đứng trên phiến đá ngắm nhìn những chú hải âu tung cánh bay 1 cuộc sống tự do, hạnh phúc và bình yên. Trên người mặc chiếc váy trắng voan xếp li nhẹ nhàng, trên đầu tóc thắt bím nhẹ nhàng buộc lệch sang vai bằng dải lụa trắng, không sai cô gái đó chính là nó...và nó cũng chưa hề chết

Nửa năm trước

Sau khi ra khỏi bệnh viện khi đang mơ màng với mới cảm xúc nó gặp 1 cô gái trẻ mái tóc màu đỏ hung giống nó đang chạy qua đường không hề để ý tới có 1 chiếc mô tô đang lao nhanh tới

-cẩn thận_nó hét lên nhưng không kịp, tai nạn đã diễn ra trước mặt nó chủ chiếc mô tô bỏ chạy để lại cô gái bất tỉnh với dòng máu đỏ tươi chảy dần ra.

Nó vội gọi cấp cứu đưa cô gái tới bệnh viện đợi cho cô gái đó vô trong phòng cấp cứu rồi bỏ ra ngoài mua chút thức ăn vì bụng đang biểu tình giữ dội cả ngày nó chưa ăn gì.

Trên đường đi nó gặp bé gái nhỏ xinh xắn đang khóc và lang thang giữa đường trong đêm tối, nó nhớ lại hình ảnh mình ngày xưa vội chạy đến

-sao em lại khóc, giờ này sao lại không ở nhà_nó ân cần nhẹ nhàng hỏi

-oaoa_cô bé vẫn không ngừng khóc, mà còn khóc thét lên khi nó động vào người cô bé

-đừng sợ chị sẽ dẫn em về nhà_nó nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lam như dòng suối tinh khiết kia, trấn tĩnh lại cô bé ngừng khóc nó cầm tay cô bé dẫn đi tới sở cảnh sát làm thủ tục và lấy lời chứng gặp cô bé này ở đâu, như thế nào,...nên mất rất nhiều thời gian

73. Chương 73

CHAP 73:

Tới khi hoàn thành thủ tục, công an dốc hết sức tìm kiếm cuối cùng cũng tìm thấy được nhà cô bé, ba mẹ bé cũng đang rất lo lắng kiếm tìm cô bé khắp nơi

-cô có thể giúp chúng tôi đưa bé gái này về được không_anh công an ái ngại hỏi

Nó gật đầu cảm lấy tờ địa chỉ dẫn cô bé đi

-Tiểu Yến con đi đâu vậy_mẹ TY khóc nức nở cầm lấy TY

-cảm ơn cháu đã đưa TY của bác về_ba TY cất lời cảm ơn nó

-dạ không có gì, cũng nhờ có cảnh sát tìm ra chứ cháu có giúp được gì đâu

-cháu vào nhà uống li trà_mẹ TY niềm nở chào đón nó

-dạ thôi cháu xin phép

Sau một hồi mời mọc cuối cùng nó cũng xiêu lòng ở lại nhà TY một lát, sau đó còn được lái xe riêng của nhà TY đưa đến bệnh viện

Nhưng thật không may khi nó trở lại bệnh viện trước mặt nó là cảnh khóc lóc thê lương của mọi người, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nó định bước tới giải thích thì nghe thấy giọng nói của Quân

“anh xin lỗi Ji ơi, anh xin lỗi, xin lỗi em...cái chết của ba mẹ em xin lỗi anh chưa nói cho em sự thật”

Nó như từng người đôi chân như đeo hàng ngàn viên đá nặng trĩu không thể di chuyển thêm bước nào, “sự thật gì cơ rốt cuộc là có cái gì uẩn khúc ở đó”

Nó chạy nhanh ra ngoài lững thững như người vô hồn và phải một người con trai

-tôi xin lỗi_nó trả lời trong vô thức rồi bước tiếp nhưng người đó đã giữ tay nó lại

-là em thật sao hả Ji_Khải như không tin vào mắt mình, vậy người trong kia là ai

Nó ôm chặt lấy Khải khóc òa, nó đang rất cần 1 bờ vai để dựa dẫm ngả lưng lúc này.

-nói cho em biết ba mẹ mình mất là do đâu_nó lau nhanh nước mắt nhìn vào mắt Khải hỏi

-anh...anh em không biết sẽ tốt hơn_Khải lắp bắp trước câu hỏi của nó

-cho em biết đi_nó van nài

-được nhưng giờ chúng ta đến 1 nơi khác, Nha Trang được chứ_nó gặt đầu vậy là nó lên chuyến bay sớm nhất về Nha Trang ở đó Khải có 1 ngôi nhà.

Để lại cho bọn hần 1 lối suy nghĩ duy nhất là nó đã mất, nó đã đến 1 thế giới khác 1 nơi bình yên hơn nơi này

Nó tự cốc đầu mình “sao lại nghĩ đến mấy chuyện này”, đã nửa năm kể từ đó mà giờ Khải vẫn chưa cho nó biết nguyên do cái chết của ba mẹ nó và cậu...bắt nó phải chữa trị bằng thuốc và tiêm trong thời gian tới đợi khi nào bệnh Yuricakeshi (cái nak mình chém) một loại bệnh về não và thần kinh do ảnh hưởng của thuốc ngủ nó dùng trong thời gian dài ngày trước thuyên giảm Khải mới kể. Vì thế hiện giờ ngày nào nó cũng sống chung với thuốc...

Còn người con trai nói chuyện với nó ban nãy là Key, chuyện cho Key biết nó vẫn sống nó giấu Khải và đương nhiên là Key cũng không tiết lộ cho ai biết kể cả Jan.

-em đang nghĩ gì vậy_Khải từ sau khoác vai nó

-đến bao giờ anh mới kể cho em_nó không đợi được nữa rồi, nửa năm nay nó luôn im lặng chờ đợi và dùng thuốc.

-em muốn biết vậy sao

Nó gặt đầu

-anh nghĩ rằng em không nên biết thì hơn

Nó giận giữ

-anh lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng là em không nên biết anh có bao giờ suy nghĩ cho em không_nó bật khóc, nó trở nên mau nước mắt yếu đuối như vậy từ khi nào. Khải lau nhẹ dòng nước mắt lăn dài trên má nó nó gặt mạnh tay Khải ra chạy thật nhanh đi vào nhà để lại mình Khải với nỗi buồn mãi không thể phai nhòa

“anh xin lỗi nhưng chuyện này anh không thể nói cho em biết được”

Đt Khải rung lên

-alo ba ạ

“Ji sao rồi con”

-Ji vẫn muốn biết về cái chết của cô chú Vĩ Thi_đầu máy bên kia có tiếng thở dài

“ta xin lỗi 2 con, vì ta mà..”

-không sao ba,thôi con vào xem Ji thế nào con chào ba

“chào con, chăm sóc Ji nhờ cả vào con”

Vậy người mà Khải gọi là “ba” rốt cuộc là ai??? Sao lại quan tâm 2 anh em như vậy...

74. Chương 74

CHAP 74:

Khải cúp máy rồi vào nhà tìm nó, ngôi nhà không quá lớn mà cũng không quá nhỏ nằm ở bên cạnh bờ biển Nha Trang đường Hùng Vương, Nha Trang không quá ồn ào, nhộn nhịp nhưng lại mang những nét đặc trưng riêng vốn có.

Bước lên lầu nó đã đóng chặt phòng, tựa người vào tường cậu khẽ thở dài lắng nghe những tiếng nấc của cô em gái bé nhỏ đáng thương.

Nó khóc, khóc cho số phận của mình, khóc cho cuộc đời nó không được 1 chút bình yên...Nó hối hận, chính

nó đã phá hỏng tất cả hạnh phúc của mọi người, nó bắt lực...bó gối trong góc phòng gục đầu xuống và khóc.

Nó nhớ hẳn, lúc nó khóc luôn có hẳn bên cạnh ôm nó vào lòng nhưng giờ hẳn đã có Nhật Hạ và đã quên nó dù chỉ mới nửa năm, “tình yêu của anh chỉ đến vậy thôi sao, phải chăng em đã quá ngốc và đã quá phụ thuộc luôn nghĩ anh sẽ mãi bên mình”, xa hẳn nó đau lắm chứ nhưng nó cần sự yên tĩnh cho những gì đã qua và nó cần phải tìm hiểu cho quá khứ của mình, xa hẳn đâu phải nó hết yêu đâu phải nó đã buông tay hoàn toàn nó vẫn luôn quan tâm quan sát hẳn mà, vẫn luôn nhờ Key thông báo tình hình của hẳn.

Được biết trong thời gian qua hẳn đã rất đau khổ và suy sụp hoàn toàn nó đau lắm, nó muốn về lại Hà Nội ngay lập tức ôm lấy hẳn và khóc xin lỗi hẳn và còn muốn hẳn lau nước mắt cho nó nữa nhưng bây giờ suy nghĩ đó đã bị dập tắt thay vào đó suy nghĩ “hẳn đã yêu một người khác mà không phải nó”

Nhưng nó đâu có biết ở Hà Nội nói chính xác hơn tại nhà hẳn, hẳn cũng đang rất nhớ nó, nhớ từng cử chỉ ánh mắt và nụ cười. Hẳn không còn vui mình vào rượu bia đã tập trung vào làm việc trong công ty, không đập phá và ủ rũ như xưa nữa nhưng không phải là vì Nhật hạ mà là vì nó hẳn mới thay đổi. Hẳn vẫn đang nghĩ là nó ở trên kia vẫn luôn theo dõi hẳn, muốn hẳn sống tốt và thật vui vẻ khi không có nó bên cạnh...Hình ảnh của nó trong tâm trí hẳn là nghị lực sống duy nhất, trái tim của hẳn đã thuộc về nó rồi. 3 năm bên nó không phải quãng thời gian quá dài nhưng đối với hẳn là quãng thời gian hạnh phúc nhất, thời gian hẳn được sống với chính mình.

“em không được khóc đâu đó, vì khóc anh sẽ không lau nước mắt cho em được” hẳn thầm nghĩ ngược lên những vì sao sáng trên bầu trời kia.

Phải chăng đó là thần giao cách cảm, những lời nói đó nó như nghe thấy và ngừng khóc hẳn...cười nhạt với suy nghĩ ngốc nghếch của chính mình, hẳn sao có thể nói với nó như vậy được.

Ngồi trên bệ cửa sổ nó nhìn ra biển, yên lặng nhẹ nhàng và dịu mát, ánh sáng của trăng chiếu xuống như long lanh lạ thường, nhìn bãi cát mịn màng, phẳng lặng trắng như gương nó cứ như vậy nghĩ vẩn thơ 1 mình cho tới khi sáng. Bước ra khỏi phòng đập vào mắt nó là hình ảnh Khải tựa mình nằm ngủ trong tư thế ngồi ngay trước cửa phòng nó, nó toan bước đi nhưng rồi lại dừng lại đánh thức Khải

-anh dậy đi, vào phòng mà ngủ

Khải dần dần mở mắt tay chân tê dại không còn chút cảm giác nào nữa, may mà trong nhà có máy sưởi không là thành xác ướp ngay trong đêm qua rồi

-thôi, chắc có đồ ăn rồi em xuống dùng bữa đi_Khải cố ngồi dậy vươn tay vươn chân cho thoải mái.

Nó gật đầu, dù không thấy đói lắm nhưng nó cũng muốn ăn một chút.

Nhưng vừa ngồi vào bàn ăn nó lại ngồi thẫn ra, nó nhớ lại cảnh ăn uống vui đùa cùng ba mẹ (ba mẹ nuôi Dũng Ngân ý), nhìn chằm chằm vào bát cơm, tay gầy gầy thức ăn mà Khải vừa gấp cho. Một cảm giác đau xót lại ủa về nhìn bát cơm trước mặt thực sự là không nuốt nổi.

Khải nhìn nó nãy giờ đương nhiên thái độ biểu cảm trên khuôn mặt nó không thể thoát khỏi mất cậ. Nhìn dáng người nó đã gầy đi nhiều, hai hốc mắt thâm nhẹ vì thiếu ngủ mà đau xót

-anh sẽ kể lại cho em mọi chuyện_Khải không chịu nổi cảnh em gái mình như vậy nữa, dù không biết quyết định khi cho nó biết là đúng hay sai nhưng có lẽ nếu cho nó biết sự thật có thể nó sẽ yên lòng hơn...và càng không gây gò xanh xao như bây giờ

Nó hơi bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn Khải

-thật sao

-uh, thu xếp hành lý về Hà Nội trên đường đi anh sẽ kể cho em

Nói xong cậ ra khỏi bàn ăn về phòng mình, nằm lên giường nhắm mắt lại khe khẽ nhìn ảnh người phụ nữ đã dần phai nhòa về kiếp sa theo năm tháng trên môi nở nụ cười lòng cậ đau thắt...

75. Chương 75

CHAP 75:

Nó trở về phòng chuẩn bị hành lí, nhưng trong lòng nó lại cảm thấy bất an vô cùng cầm vài viên thuốc màu đỏ trên tay nó lấy li nước rồi uống, nó càng ngày càng thấy choáng nhiều hơn, phản xạ cũng không được như trước...

-em xong chưa_Khải gõ cửa

-rồi anh_nó mở cửa mang 1 chiếc va-li theo sau, Khải đỡ chiếc va-li rồi đưa nó ra sân bay
Nó với Khải vẫn im lặng từ khi bước ra khỏi nhà.

Bước xuống sân bay Nội Bài, đã có xe đợi nó và Khải, nó và cậu phải đeo khẩu trang kín mít để không bị lộ thân phận đưa nó tới 1 ngọn đồi nhỏ gần đó có một cánh đồng hoa oải hương nở quanh năm rất đẹp. Chắc mọi người cũng đoán được đó là nơi xây mộ của nó. Khải cùng nó thấp nhang cho cô gái xấu số kia, người mà tụi hần nhận nhầm là nó, nhìn dòng chữ in trên phiến đá “Vũ Thảo Nhi” nó chưa xót tên nó đã không phải vậy nữa

Cùng Khải xuống cánh đồng hoa oải hương Khải cất lời

-em muốn biết chuyện gì cứ hỏi

-ba mẹ chúng ta vì sao mà chết_nó nhắm mắt hỏi, đúng hơn là nó không đủ tự tin để nhìn vào mắt Khải

-thực ra thì họ không phải ba mẹ ruột của chúng ta

Lời nói của Khải như sét đánh ngang tai nó, đùa sao, trước giờ nó luôn coi họ là ba mẹ mình vì thế mà nó đem lòng hận bà Ngân, bà còn vì nó mà mất giờ chỉ cần câu nói đó mà trời đất như muốn sụp đổ

-vậy ba mẹ chúng ta là ai_nó run run bấu chặt tay mình

-ba chúng ta, thực ra là người em biết rất rõ...vua thế giới ngầm Triệu Tịnh An

Nó sock, không thể tin vào tai mình nữa mắt nó như muốn văng ra ngoài mở trân trân không hề chớp mắt nhìn Khánh. Gì chứ người nó luôn coi là ba nuôi, người dìu dắt nó vào thế giới ngầm huấn luyện nó trở thành Tuyệt Đen lại là ông ấy sao

-gì chứ, rốt cuộc em là ai

-em phải thật bình tĩnh nghe anh nói được chứ_Khải nắm chặt vai nó trấn an, người nó đang run lên mất đồ hoe như sắp khóc. Cấn chặt môi hít thở sâu nó gật đầu

-em là Triệu Hiểu Nhi con gái của Triệu Tịnh An, từ khi em được sinh ra danh tính của mẹ đã bị đám người căm thù ba mà giết hại vì sự an nguy của chúng ta mà ba đã phải chia cắt anh và em, anh được đưa tới Mỹ

còn em được đưa tới cô nhi viện, ở đó 2 người đến nhận em là con nuôi là cô chú Vĩ Thi, ngày đó cô chú rất nghèo phải làm thuê cho nhà họ Vũ em lại được rất nhiều người yên mến nên cô Ngân đã nhận nuôi em và coi như con đẻ của mình...

Nó vẫn chăm chú nghe lại câu chuyện của Khải

-chắc em vẫn còn nhớ ngày đó cô chú Vĩ Thi bị bắt, đáng ra người chúng bắt là em nhưng do hôm đó em đi chơi khuya mới về nên chúng đành bắt họ và dụ em đến nhằm uy hiếp cô chú Ngân Dũng có thể nói là bắt cóc tống tiền. Tuy nhiên sau khi bị bắt đi họ đã không hé răng nửa lời, không chịu gọi điện thoại dụ em đến vì họ sợ em sẽ gặp nguy hiểm nhưng chúng dự tính còn ngoan cố và lén dùng nhắn tin cho cô Ngân rằng “không được đến, bảo vệ Ji”, khi bị chúng phát giác họ đã bị đánh thê thảm...rồi vì dõ dạn cho em mà chú ấy ra đi...nghe đến đây nó đã thực sự hối hận, không phải vì bà Ngân mà cô chú Vĩ Thi chết mà là tại nó. Nói trắng ra không có bà Ngân thì nó đã chết từ lâu rồi. Tất cả là tại nó mà thành ra thế này, mọi người xung quanh nó đều dần dần ra đi mất nó nhòa đi

-em đã sai, em đã sai rồi, đáng ra em phải tìm hiểu kỹ mọi chuyện, đáng ra em không nên lạnh nhạt với bà ấy như thế, tất cả là tại em, vì em mà bà ấy mới mất, vì em mà cô chú Vĩ Thi mới mất, tại em cả...em...em...nó nói trong tiếng nấc, mọi chuyện với nó như đã sáng tỏ.

“anh xin lỗi em” thực ra Khải chỉ kể 1 phần của sự thật ngoài ra toàn là bịa đặt, may mắn với cậu là nó đã không hỏi “vì sao anh lại biết chi tiết như vậy” nếu không cậu khó lòng mà trả lời, chẳng nhẽ cậu lại nói sự thật “tất cả mọi chuyện là do cậu làm”, là do người của cậu đã giết chết cô chú Vĩ Thi...nhưng làm vậy cũng chỉ vì bảo vệ cho nó...

Trong cuộc đời này làm gì có sự trùng hợp như vậy, làm sao có thể đưa Khải đến Mĩ và chăm sóc nó, quan tâm chia sẻ mọi chuyện với nó như đó là chuyện của cậu như vậy được, tất cả đã được sắp xếp theo 1 trình tự, 1 trình tự hợp lý nhất có thể chỉ sai sót 1 điều là ngày đó nó đã lỡ yêu Khải và mọi chuyện giờ đã sai lệch với quỹ đạo và sự sắp xếp của Khải ngày trước

76. Chương 76

CHAP 76:

”-con nghe_là giọng của Khải

“ba mẹ nuôi nó biết thân phận của nó rồi, con biết mình phải làm gì rồi chứ”

-vâng, nhưng nếu Ji biết con e rằng...

“chỉ cần làm theo những gì ta sắp xếp con dọn dẹp lại là được, hiểu ý ta chứ”

-vâng, thưa ba con hiểu”

Khải đã hiểu những gì ba mình sắp xếp là một vở kịch, 1 vở kịch hoàn hảo tính từ thời điểm đó nhưng đến bây giờ cái quá khứ đó là 1 thảm họa, 1 thảm kịch mất đi bao nhiêu nước mắt và sự tổn thương cho nhiều người...đặc biệt là nó.

Ôm nó vào lòng nghe những tiếng nấc nghẹn ngào đó là cậu thấy xót xa, phải chăng ngay từ đầu cậu đã sai cậu cứ ngỡ làm vậy là bảo vệ cô em gái đáng thương này...có lẽ cậu đã nhầm, chính cậu và ba cậu đã mang tổn thương đến cho nó.

-em có muốn đến thăm bà Ngân không_đợi nó nín khóc Khải mới cất tiếng hỏi.

Nó im lặng chỉ khẽ gật đầu. Vậy là 2 anh em lại tiếp tục lên đường đến biển...Nhưng đâu biết rằng địa điểm mà nó đến cũng có 2 người khác đến, không ai khác chính là hấn và NH.

-em về đi anh muốn đi một mình_hấn đã bớt lạnh nhạt với NH hơn trước.

-có hơi nào phó giám đốc đi công tác mà thư kí lại ở nhà không, anh đừng ngăn em_NH nhất quyết không chịu ở nhà mà bám theo hấn

-tùy em

Công ty hẳn tổ chức khảo sát mở rộng thị trường đến vùng ngoại ô gần biển, nơi đó cũng chính là lần cuối hẳn đến cùng nó nên trong lòng cậu giờ có chút vui nhưng cũng buồn vì lần này nó không còn ở bên cạnh. Nói là mọi người đã ổn, nhưng không hẳn là đã quên nó. Quân ngày nào cũng buồn bã khiến BA càng buồn hơn, Jan với Khánh cũng chẳng khá khẩm gì hơn mất nó giường như mất luôn cả tiếng cười.

Lần này hẳn cũng đi trực thăng mini mà ba hẳn đã chuẩn bị, mục đích cũng chỉ vì muốn hẳn và NH có thể gần gũi nhau hơn...ai cũng biết điều này trừ hẳn, hẳn chẳng màng quan tâm chỉ làm tốt công việc của mình duy chỉ có NH là háo hức chuẩn bị cho chuyến đi.

Đến nơi, trời như sắp đặt lại cảnh tượng ngày ấy vậy...cũng là đi trực thăng rồi lại đến biển cảnh sắc ở đây vẫn vậy yên bình và lồng gió, cuộc sống vẫn cứ thế trôi đi cho dù nó không còn. Hẳn càng ngày càng buồn và nhớ nó hơn, đến nơi việc đầu tiên cậu làm là đến nơi nó đứng ngày đó

Nó và Khải cũng vậy lúc họ đáp chuyến bay xuống nó cũng vậy, 2 anh em cũng đến biển nhưng lại ở 1 vị trí khác...nó đứng nhìn ra biển mắt nhìn về 1 hướng vô định

-con xin lỗi người_nó nhắm mắt lại cầu nguyện cho bà ở thế giới bên kia luôn luôn vui vẻ

Trời sắp đặt hay sao mà hẳn cũng giống nó 2 người chỉ cách nhau có 1 ngôi nhà bằng gỗ cũ kĩ không có người sinh sống đúng thật là “xa tận chân trời gần ngay trước mắt”

Biết là nó cần yên tĩnh Khải bước đi trong vô thức, không hẹn mà gặp Khải và NH gặp nhau.

-á_tiếng kêu khê của NH, NH thì đang vội đi kiếm hẳn khắp nơi còn Khải thì cứ nhìn xuống chân mà bước.

-xin lỗi cô, tôi vô ý quá

-không sao_mặc dù có chút khó chịu nhưng NH vẫn im lặng cho qua

-tay cô chảy máu rồi

-hả_NH giật mình mình tay mình, đúng là bị trầy thật hưng đối với 1 tiểu thư được nâng niu từ bé thì đó là “chuyện lớn”

-oaoaa đau quá, mẹ ơi con đau, ba ơi con gái ba chảy máu rồi, huhu..._NH mau nước mắt nhanh chóng làm Khải bất ngờ đâm ra hoảng lấy tay giữ tay NH lại xem vết thương nhưng thật “không may” tay cậu lại chạm trúng vào vòng một của NH

-anh làm cái trò gì vậy, vô sỉ_NH ngừng khóc hẳn, mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ

-tôi không cố ý, tôi xin đang vội xin phép_nói dứt câu Khải chạy thẳng lấy tay chạm vào ngực mình, cậu tự cảm nhận thấy tim mình đang đập loạn lên, mặt cũng đỏ dần “mình bị sao vậy nè”

NH cũng chẳng kém gì, mặt đỏ ửng như quả cà chua chín, tức giận chửi rửa Khải

-tên đáng ghét, đồ bệnh hoạn, anh ta giám động vào mình thế rằng thù này không trả sẽ không là Hàn.N.Nhật Hạ nữa,..._vừa đi vừa lẩm bẩm cuối cùng cũng đến chỗ hẳn, cô vui mừng hẳn chạy đến ôm lấy cánh tay hẳn

-anh về khách sạn đi, trời cũng tối rồi ở đây cũng có gì đâu_NH nũng nịu

-em về trước đi, lát anh đến

-vậy thôi em đi trước, em hơi đói anh về sớm nhé!!!

Hẳn khê gật đầu rồi lại chìm vào những mảnh ghép của quá khứ, tim cậu vẫn đập rất nhanh giống như cảm giác nó đang rất gần mình vậy, bất giác cậu gọi to

-Ji ơi anh nhớ em

Vì ngược gió nên hương nó chỉ nghe thấp thoáng mập mờ nhưng nó đâu có cho là thật “lại ảo giác rồi” nó cười nhạt, gạt nhanh dòng nước mắt nóng hổi mới trào ra.

Nó nhớ hẳn lắm, rất nhớ...

77. Chương 77

CHAP 77:

Trời đã sẩm tối, không ai bảo ai cả 2 bước song song rất gần mà cũng rất xa, 2 trái tim hướng về nhau như cùng chung 1 nhịp đập một suy nghĩ. Trách ai được ngoài ông trời đã sắp đặt cảnh ngộ quá trớ trêu.

Hắn vừa bước vừa thở dài đi lang thang 1 lúc rồi mới về khách sạn, nó và Khải cũng vậy nhưng đã nhận phòng và gọi phục vụ mang đồ ăn tới tận phòng rồi

-anh ăn tối chưa để em gọi phục vụ_NH gõ cửa phòng hắn

-anh không muốn ăn em ngủ sớm đi_hắn nằm trên giường nghĩ vu vơ rồi cũng chìm vào giấc ngủ,cả ngày nay cậu đã quá mệt mỏi rồi.

Cách 1 bức tường phòng hắn là nó, là trùng hợp hay duyên phận đây rất gần nhau mà chẳng thể thấy nhau. Nó mở va-li ra, lấy trong ngăn nhỏ ra 1 chiếc hộp bên trong có chiếc vòng cổ hình bông tuyết hắn tặng nó, vân vê chiếc vòng trên tay mắt nó lại ngấn lệ.

“Nhắm mắt để cảm nhận nhịp tim lên tiếng nó chẳng nói dối bao giờ

Vẫn mãi lập lờ giữa khoảng không sáng tối những vết cắn trên môi

Cứ trốn chạy cùng hoài nghi để quá khứ in dấu nên những vết hằn

Nhắm mắt để ngọt ngào cũng trôi đi mất sao vỡ nát thân tôi

Oh I'm sorry I'm sorry

Cho tôi xin chút thời gian để hàn gắn những nỗi đau của xác thân đầy tổn thương

Oh I'm sorry I'm sorry

Hãy đưa tôi đến nơi có thể quên hết những giằng xé để tìm thấy được trái tim chân thành

Bỏ lại đằng sau lưng tôi bao niềm đau, tôi chạy nhanh như cơn gió đến bên người

Bỏ lại đằng sau lưng tôi bóng tối!

Chỉ cần chút vô tư trong đôi mắt, quên hết những nhức nhối trong con tim này

Tôi nhận ra: quá khứ cũng đã đi qua!”

[Sáng tối_Linh Phi]

Chuông đt nó vang lên là số của Key.

-alo

“đang ở đâu thế”_nó hơi bất ngờ trước câu hỏi

-ở biển vùng ngoại ô khách sạn ..., sao vậy_nó trả lời trong vô thức cũng chẳng hiểu tại sao mình lại trả lời chi tiết thế

“à ừm, nên cẩn thận Duy và NH cũng đang trog khách sạn đó”

Giọng nói Key đều đều, rất dễ nghe nhưng vào tai nó thì không lọt chữ nào “Duy và NH” 2 người này thân thiết đến độ dắt nhau đến khách sạn vui chơi vậy sao nó thăm nghĩ.

-uh, cảm ơn

Nó cúp máy, tự đánh thức mình “mày tỉnh lại thôi, Duy quên mày rồi chấp nhận thôi” đặt ình sự quyết tâm, nó cười buồn.

Cốc!! Cốc!!

-ai vậy_nó cảnh giác nói vọng ra

-là anh đây_Khải lên tiếng

Nó ra mở cửa

-có chuyện gì sao, muộn rồi mà

-chuyển khách sạn thôi em chuẩn bị đi, Duy đang ở đây_nó chột dạ, nhanh chóng thu dọn rồi đi với Khải trong đêm tối. Cứ ngỡ không ai hay nhưng đoạn đối thoại của họ đã lọt hết vào tai NH cô cũng người nhìn

qua khe cửa phòng nó.

“sao chị chưa chết, sao chị lại về đây” nấp sau hành lang gần đó đợi nó và Khải đi khuất Nh mới bước ra tìm cô vẫn đang đập nhanh, như người vô hồn bước về phòng.

NH vẫn chưa định thần được

“chẳng lẽ là ma, không phải chính mắt mình thấy mà, không được rồi không được để cho anh Duy biết” NH ngồi thẫn người như vậy cho tới sáng.

Nó với Khải đã yên vị trong 1 quán trọ nhỏ cách khách sạn đó khá xa.

-em có muốn ra nước ngoài không_Khải e dè nhìn nó

-sao phải vậy, em chưa chết mà_nó ngây ngô hỏi, cố tạo ra vẻ tự nhiên nhất

-còn Duy, em ổn chứ

-em không sao, em sẽ chúc phúc cho anh ấy, anh đừng lo_nó cười

-ở lại đây vài ngày rồi về thành phố, Jan rất nhớ em đó (chuyện nó còn sống Khải đã kể với Jan từ khi lên máy bay, bảo Jan giữ bí mật cơ mà Jan lại kể hết với Khánh rồi --)

Nó gật đầu

-em muốn ngủ, anh cũng về phòng ngủ đi

Nó trèo lên giường nhắm mắt lại vờ ngủ đợi Khải đi rồi cô mới ngồi dậy thở dài.

78. Chương 78

CHAP 78:

Thoảng chớp rồi trời cũng sáng, NH như người mất hồn dưới mi mắt đã thâm lên nhàn nhạt có lẽ vì mất ngủ. Xem đồng hồ nhanh chóng bước xuống giường qua phòng hắt gỗ cửa

Cốc...cốc!!!

-là em đây_NH lên tiếng

Hắn lết từ giường xuống uể oải ra mở cửa nhưng chưa kịp tới cửa hắn đã ngã khụy xuống, bất tỉnh

NH gõ cửa mãi không thấy trả lời, nghe thấy tiếng động lạ như tiếng va đập của 1 vật nặng xuống sàn. Lo lắng, bất an NH chạy ngay xuống chỗ nhân viên phục vụ gọi người đến mở khóa.

Lại 1 lần nữa đập vào mắt cô là hắn nằm bất tỉnh dưới sàn (NH có duyên với cảnh nak thì phải :)))

-anh sao vậy tỉnh dậy đi_NH hốt hoảng

-còn đứng đây làm gì mau gọi bác sĩ_NH hét lên nhìn đám người đang loay hoay xì xào bên ngoài

-giúp cậu ta lên người tôi_Khải từ ngoài bước vào lên tiếng cắt ngang mọi ánh nhìn. NH nhận ra Khải cũng chẳng nói gì thêm việc trước mắt bây giờ là phải đưa hắn đi gặp bác sĩ.

Khải dìu hắn ra ngoài đưa lên xe nhanh chóng đến ngôi làng chài phía bên kia khách sạn

-anh điên sao, sao lại đến đây

NH giận giữ, hét vào mặt Khải, trước mắt cô là 1 ngôi nhà cũ kĩ bằng gỗ lát tạm bợ sống qua ngày.Khải phớt lờ NH nhanh chóng đưa hắn vào bên trong

-bác giúp con_Khải lên tiếng nhìn lão già trước mặt (nếu ai còn nhớ thì đây chính là người đã giúp nó bằng bó vết thương ở chap 69)

Ông nhìn người con trai trên lưng Khải mỉm cười đầy ẩn ý “nhanh vậy sao”. Nó đang nấp sau cánh tủ nhìn lên ra ngoài “anh gầy đi nhiều quá” trái tim nó thắt lại đau nhói.

Ông bắt mạch với kiểm tra vài thứ rồi phán:

-cậu ta chỉ bị suy nhược cơ thể thôi không có gì đáng nghiêm trọng, để cậu ta ở lại nghỉ ngơi là được

-vậy cũng được ạ_Khải đáp

-KHÔNG ĐƯỢC_NH hoảng hốt hét lên, cô sợ đúng cô đang rất sợ nó đang ở gần đây và càng sợ nó sẽ gặp hắn...

Mọi ánh mắt đổ dồn vào NH

-cô sao vậy

-không không sao, đưa anh ấy về khách sạn giúp tôi_NH đã bình tĩnh hơn, cười trừ nhẹ nhàng đáp

-để cậu ấy ở lại cũng có sao đâu, nếu cô muốn có thể về_nhìn lũ trẻ trước mặt lão không chịu nổi gắt lên. Tiếng nói này như có uy lực đối với NH cô nghe rầm rập tuy trong lòng thấp thỏm lo âu.

Nó quan sát thái độ NH nãy giờ, NH cứ nhìn xung quanh ngôi nhà mắt đảo liên tục như tìm thứ gì đó “hôm trước khi nói chuyện với anh Khải có bóng cô gái vụt qua chẳng lẽ lại là cô sao NH”

Ngôi nhà khá chật chội với từng nẩy người, lão đã ngủ từ lâu Khải cũng vậy duy chỉ NH và nó mắt vẫn mở không hề có dấu hiệu buồn ngủ

CẠCH!!

Nó tựa mình không may chạm mạnh vào thành tủ phát ra tiếng động, với những người đang chìm sâu vào giấc ngủ chắc chắn là không nghe thấy tuy nhiên với NH thì không, cô đã đoán trước chắc chắn nó ở gần đây vì ở đây đang có Khải vậy là không nhầm

-là chị sao_NH bước lại gần tủ, nói nhỏ đủ nghe cho cả hai, biết mình không thể trốn mãi nó đành đứng dậy

-là tôi_lấy quyết tâm nó mới thốt thành lời nhìn thẳng vào mắt NH

-chị nói chuyện với em một chút_nói rồi NH bước ra ngoài, nó cũng theo sau đi khá xa căn nhà NH mới dừng lại

-chị chưa chết sao, à không chắc chắn là vậy rồi, sao chị lại về đây_Nh cười trước câu hỏi ngỡ ngàng của mình.

-tôi không được về đây sao_giọng nó lạnh băng

-anh Duy đã quên chị rồi, anh ấy giờ đã yêu em chị hiểu ý em chứ_từng lời từng chữ như in sâu vào tim nó, nó cười nhạt

-chuyện 2 người không liên quan tới tôi

Nó quay gót bước đi trước sự sững sờ của NH, “em xin lỗi nhưng em yêu anh ấy mất rồi” NH gạt nhanh dòng nước mắt.

Còn nó, nó không còn nước mắt để mà khóc nữa rồi “nực cười đúng là nực cười” nó lẩm bẩm rồi nhếch môi cười, khuôn mặt không chút biểu cảm nhấn số gọi Key

“alo, sao gọi muộn vậy”

-cho 1 trục thẳng đến ngoại ô

“ô cê”

Cuộc gọi ngắn ngủn có vài câu rồi kết thúc, nó muốn về nó muốn công bố sự tồn tại của nó và nó muốn chấm dứt tất cả với hần.

79. Chương 79

CHAP 79:

10' sau chiếc trục thẳng Key cử tới đã đến chỗ nó,nó mang khuôn mặt lạnh tanh nhanh chóng bước lên tất nhiên vào 1 đêm u tối vạn vật im lìm mà xuất hiện “vật thể lạ” này sẽ làm náo động cả 1 vùng khô ngoại trừ chỗ hần. Bị tiếng đông lạ đánh thức, ai cũng nhú mào khó chịu riêng có hần là đang ngỡ người không biết mình ở đâu đảo mắt 1 lượt quanh nhà

“Mình bị bắt cóc sao, không được”

-cậu tỉnh rồi sao

Ông lão mò từ dưới gầm giường lên(chẳng là ngủ say quá nên lăn từ góc nhà xuống gầm giường không hay á mak), giọng nói ồm ồm trong màn đêm trở nên man rợ lạ thường.Tuy hần không phải người sợ ma nhưng trong hoàn cảnh này cũng có đôi chút sợ hãi.

-ông là ai

-quên ta nhanh vậy sao_hần nhìn chằm chằm vào ông rồi thốt lên

-ông già hói đầu_ông tức tái mặt, “ta có không có tóc thì cũng không được gọi như vậy chứ, khốn khiếp” chỉ dám nghĩ mà không nói. định thần lại được thì hần đã đi đâu mất tiêu rồi

Ra khỏi căn nhà lụp xụp đó hần đi lạnh quanh hóng gió 1 hồi thì nghe thấy tiếng nói lạ phát ra

-Ji em đi đâu vậy_1 giọng nam gât lên qua đt

“...”

-cái gì, sao không nói câu nào mà đi có biết anh lo lắng không hả

“...”

-anh đến ngay

Cuộc đối thoại đó như in sâu vào não bộ hắn khiến ứ đọng, hăng sừng người nhìn Khải rồi khụy xuống
Khải tái mặt nhìn hắn định đỡ dậy hắn gạt nhanh tay Khải ra

-Ji cô ấy đâu_túm áo Khải hắn giận giữ gân xanh trên tay nổi hết lên, những tia đỏ ở mắt như đậm dần

-cậu nghe rồi sao_gạt tay hắn ra khỏi người mình cậu điềm đạm nói tiếp

-con bé đang về HN rồi, tôi mong cậu có thể tránh xa con bé_từng lời từng chữ hắn nghe không lọt tai
chút nào, hắn đã rất vui mừng khi biết nó còn sống những lời Khải nói là có ý gì, hắn không nghĩ sâu xa
chỉ biết 1 điều duy nhất “về HN gặp nó”

*Tại nhà Jan

Mọi người đã kéo nhau có mặt đông đủ, từ khi Khải thông báo chuyện nó chưa chết Jan đã kể hết cho
Khánh do quá vui mừng Khánh lại không biết giữ mồm giữ miệng bay qua kể lại cho Quân kết quả là sau
1 chuỗi người “nhiều chuyện” tất cả đã biết hết...vui mừng có,bất ngờ có, thắc mắc lại “chất hàng đông”
không biết vì sao nó sống và đang ngồi trước mặt họ như thế này.

Bao nhiêu con mắt cứ nhìn trân trân vào nó không rời,mặt nó muốn cháy luôn không chịu nổi nữa nó đành
nói trước

-mọi người có gì cứ hỏi đừng nhìn con như vậy

Nó khó chịu nhìn mọi người,bắt đầu là tiếng sục sục của Jan sau đó là tiếng nấc và khóc nức nở của BA và
ông Dũng. Nó ngó người

Jan cùng BA cùng lúc chạy lại ôm chầm lấy nó, Jan đánh mạnh nó muốn “nội thương” luôn cơ mà may
mắn nó đã chuẩn bị tinh thần trước con nhỏ bạo lực không là tiêu rồi

-mày làm cái tởm gì mà giả chết,mày có coi tao là bạn không không thèm nói cho tao tiếng nào giờ lại dùng
đùng mò về ngồi 1 cục,mày chán sống rồi hả mày muốn chết tao ày toại nguyện_miệng nó mở to không
ngậm lại nổi, Jan rượt nó chạy khắp nhà cầm tất cả những thứ có thể ném được nhắm vào nó.

Không riêng gì nó bất ngờ mà tất cả mọi người 1 phen sợ hãi vì thái độ biểu cảm thay đổi nhanh chóng của
Jan

-STOP_Quân với Khánh đồng thanh nhìn bãi chiến trường trước mặt, Khánh xót xa vì đây toàn là đồ cậu
mua cho Jan

Đợi ổn định lại mọi thứ nó mới từ từ kể lại toàn bộ câu chuyện

\$&&&\$#@%&##\$&&\$

Nghe xong câu chuyện ai nấy gạt gù hiểu ra, thì ra cũng tại họ quá nóng vội nhận nhầm người là nó. Quân
này giờ áy ngại không dám nói 1 lời

-con xin lỗi ba và anh 2 vì em mà..._chưa để nó nói hết câu ông Dũng đã cắt ngang lời

-không sao con về là tốt rồi

-chắc Duy sẽ vui lắm_Khánh bỗng thốt lên cười tươi rói như bắt được vàng, Jan khẽ liếc Khánh néo mạnh
nhìn “đắm đuối” nói nhỏ “ox nói nhiều quá rồi đấy”. Từ khi thấy nó trở về Jan đã quan sát thái độ của nó
biết là có rất nhiều chuyện xảy ra với nó,nếu như mọi khi chắc hẳn nó sẽ hỏi hắn đâu nhưng hôm nay lại
khác, nghe câu hỏi của Khánh nó cười trừ không trả lời lảng sang chuyện khác

-ba ốm đi nhiều quá,mọi người cũng vậy_nó nhìn quanh mà xót xa,nó có lỗi với tất cả mọi người

Nó trở về, như mang cả tiếng cười cho tất cả...căn nhà trở nên ấm cúng vui vẻ lạ thường. Nhưng tất cả đều
nhận thấy những nụ cười gượng gạo của nó

RẦM!!!

80. Chương 80

CHAP 80:

a Hấn từ ngoài hùng hổ bước vô đập vấp cách cửa nhà Jan, nhìn thấy nó tim hấn như sống dậy quăng đường đến đây hấn cứ mãi thấp thỏm không yên, hấn chỉ sợ những gì hấn nghe thấy không phải sự thật...

Vội chạy đến ôm lấy nó nhưng nó đã lùi lại né cái ôm của hấn, cái ôm đó nó đã rất nhớ ấm áp và hạnh phúc biết bao nhưng hôm nay à không từ lúc nó quyết về HN thì nó đã từ bỏ hấn rồi

Hấn như chết trân, không nói được cầm tay nó kéo lên xe về trước sự ngỡ ngàng của mọi người bao gồm nó -anh đang làm cái trò gì vậy, DỪNG XE_nó hét lên

KÍT!!! Hấn lập tức phanh gấp nó chưa kịp chuẩn bị đập đầu vào thành ghế

Dù đang tức giận nhưng thấy vậy hấn cũng phát hoảng

-em có sao không, có đau lắm không, anh xin lỗi

Nước mắt nó như trực trào, mà ngăn lại kịp nó quay ra chỗ khác không đáp câu hỏi của hấn

Từ lúc về đây hấn đã kịp hỏi Khải về nó nửa năm trước nên đã biết toàn bộ nhưng còn chuyện nó luôn lạnh nhạt và né tránh hấn thì hấn hoàn toàn không biết, còn nó từ khi bị hấn kéo đi tìm nó đập liên hồi như muốn bay ra khỏi lồng ngực, người con trai trước mặt kia nó muốn ôm ngay lấy để rồi nó có thể khóc cho thỏa lòng. Hai người cứ suy nghĩ mông lung mãi cuối cùng xe đã đỗ trịch trước cửa nhà hấn

-anh đưa tôi đến đây làm gì_nó lạnh nhạt hỏi không thèm nhìn hấn lấy một lần

Hấn cười chua xót

-anh không thể nói chuyện với em được sao

-tôi không có gì để nói với anh, xin phép_chưa để nó bước thêm bước nào hấn đã ôm chầm lấy nó, siết chặt vòng tay như thể buông ra sẽ mất ngay lập tức

-anh rất nhớ em

“sao mà ấm áp quá, Không Ji mày đang nghĩ cái gì vậy” nó bất động vài giây rồi đẩy ngay hấn ra, hấn chưa kịp có phản ứng gì đã nghe thấy tiếng nói

-anh về rồi sao, em nấu đồ ăn cho anh rồi đó_tiếng NH từ trong nhà vọng ra

-hai người ở chung với nhau rồi sao_Nó cười nhạt đợi hấn trả lời nhưng không có. Chẳng lẽ hấn lại trả lời “đúng, anh và NH ở với nhau từ khi em đi” hấn chỉ biết đứng bất động nhìn nó bỏ chạy đâu biết rằng vai nó đang run bần bật.

Nó đã từng mong nó bỏ đi hấn sẽ đuổi theo níu nó lại và giải thích tất cả, nhưng nó đã làm

Hấn như chết lặng nhìn nó chạy khuất dần trong bóng tối, tay hấn đưa r rồi từ từ rụt lại mắt như trĩu xuống u buồn...tim hấn như vỡ ra hàng trăm mảnh vỡ là hấn đã mất nó rồi.

NH trong lòng đang rất hả hê vì quyết định lên tiếng của mình, vài phút trước ở trong nhà cô đã nhìn thấy hấn và nó có vẻ không ổn, NH lại nổi lên ý định xấu xa “thêm dầu vào lửa” có người con gái nào lại có thể chịu đựng được khi người con trai mà mình yêu thương ở chung nhà với người con gái khác. Mặc dù việc chuyển đến không có sự cho phép của hấn và từ khi cô đến hấn thường xuyên không về nhà.

Còn về nó, nó đã ngừng chạy khuôn mặt không biểu lộ tình cảm lạnh như băng cứ như thể ai đến gần sẽ đóng băng lại hết. Trông cô thật sự là rất “cô đơn” giữa màn đêm tĩnh mịch không một bóng người, chỉ mình nó lang thang trái tim như cô quạnh lại, một cảm giác trống trải đến đau lòng.

” Lời xin lỗi vì đã lừa dối, ước gì mình nằm mơ thôi, lời anh nói làm tim đau nhói, sự thật sao quá tàn nhẫn.

Nghĩ đến một quá khứ thật hạnh phúc,
Đã chôn vùi vĩnh viễn trong tiềm thức, Em sẽ nuốt nước mắt bước đi, xa cuộc đời anh.

Nhiều lần cố gắng để không khóc.
Nhưng chỉ còn lại sự yếu đuối
Vì em không thể quên được anh, chẳng thể bên anh nữa.

Hãy bên người trao anh đc tình yêu, chỉ một người chắc chắn chẳng phải em.
Em vẫn biết em là người đến sau, còn anh đã trao hết cho tình đầu.

Vòng tay anh ấm áp ôm em ngày xưa nay cũng dành cho ai kia.
Môi hôn ngọt trao em mê mẩn nhưng khi bên người anh cũng thế
Đừng xin lỗi với những đôi chối khi e đã mệt rồi, mình ko thể tiếp tục lầm lỗi

Trở về bên cô ấy hãy xoá hết yêu thương ngày nào ta bên nhau.
Em sẽ thầm chúc phúc cho anh sẽ trọn vẹn yêu thương,
Dù cơn đau như đang giày xé trong con tim này, tình yêu ấy em không muốn nhận lấy.
Cám ơn người đã từng đến đây cho em Bình yên”
[Hạnh phúc đó em không có _Lương Minh Trang]

81. Chương 81

CHAP 81:

“Vừa đi vừa hát” hát ình nó nghe, hát như nói lên tâm trạng của nó lúc này chỉ có lời hát mới có thể nói lên tâm trạng sâu thẳm của nó. Cứ ngỡ chỉ mình nó hát và nghe nhưng không phải tất cả mọi người Jan, Khánh, Khải,... trừ hấn và NH, tất cả đã phóng xe đi theo hấn và nó còn giờ thì đứng hết một góc lắng nghe từng câu hát câu chữ mà lòng thấy xót xa
Nó cứ ngân nga mãi, nó lại muốn khóc rồi nhưng không hiểu sao chẳng một giọt nào chịu rơi. “sao mà yếu đuối vậy Ji” nó lại tự chất vấn lòng mình rồi cười, một nụ cười khô khốc như không.

Còn hấn từ khi nó đi hấn lại vui mình vào rượu bia như trước, cũng phải thôi trước kia vì nó mà hấn đổi thay giờ thù vì gì nữa. NH cũng chẳng màng nữa cứ kệ cho hấn uống, cô giận rất giận thời gian cô ở bên hấn không thể thay đổi một con người sao

-Ji...Ji ơi_ men rượu đã ngấm dần vào người hấn, chao đảo và tới gần cô kéo tay lại kẻ sát vào người mình, hấn ôm cô miệng luôn gọi tên nó.

NH từng người trước hành động thân mật này đặc biệt lại trong cảnh đèn trùm mập mờ huyền ảo cô nam quả nữ khiến khung cảnh trở nên ma mị lạ thường.

“anh ôm em sao” không cô lắc đầu nguầy nguậy “là ôm Ji trong mắt anh mới phải” nghĩ rồi cô đẩy mạnh hấn ra nhưng hấn đầu vừa càng ôm chặt và bắt đầu khóa môi cô một cách cuồng bạo, những ngón tay tinh nghịch bắt đầu sờ soạn khắp người cô...hơi bất ngờ trước hành động của hấn nhưng rồi cô cũng xiêu lòng mà đáp trả (...)

Sáng hôm sau, ánh nắng chói chang bắt đầu chiếu xuống tất cả mọi nơi nhưng trừ chỗ hấn (rèm đen kín mít nắng nào vào đc =]])

Hấn thấy đầu đau như búa bổ, miệng đắng ngắt ruột gan như cồn cào cả lên...tự gõ đầu mình cho tỉnh táo trước mặt hấn là một bãi chiến trường rất chi là đẹp: quần áo vương vãi khắp nơi, bàn ghế đổ nghiêng ngả,

đặc biệt hơn là căn nhà vẫn đang nồng mùi rượu và trên người hắn không có chút quần áo, mảnh ga giường màu đen đã có phần chuyển sang màu thẫm đi “vì máu”. Vợ vội quần áo hắn nhanh chóng bước vào phóng tắm gội rửa tất cả những thứ trên người điều quan trọng hơn cả là hắn muốn mình tỉnh táo và nhớ lại mọi chuyện.

Để cho làn nước mát lạnh tuôn xối xả vào người hắn như tỉnh táo hơn, dùng hết “chất xám” phân tích tất cả chuyện hôm qua các mảnh kí ức rồi tung rồi cuối cùng cũng ghép lại hoàn chỉnh thành một câu chuyện rất chi là éo le, trong cơ say hắn đã “mạo phạm” NH.

Từ khi hắn chìm vào giấc ngủ, cô đã đắp nước mắt mặc lại đồ bắt taxi về nhà.

Đt cô rung lên từng hồi, cô biết nhưng cô vẫn cứ khóc cô cần được yên tĩnh đặc biệt là không muốn gặp hắn và nghe giọng hắn bây giờ...

Kính koong!!! Tiếng chuông cửa cũng ráo riết réo liên hồi, nhìn qua tấm rèm cửa hắn đứng ngoài đó.

Hắn muốn xin lỗi cô

Tít tít!!! Có 1 tin nhắn mới

“anh xin lỗi em, anh sẽ chịu trách nhiệm” sao thế này đáng lẽ ra NH phải vui chứ nhưng không cô thấy lòng đau thắt, vậy là anh đến với cô chỉ là vì trách nhiệm ngoài ra chẳng tồn tại một thứ tình cảm nào...thất vọng cô đâu có quyền muốn anh chịu trách nhiệm cũng đâu phải là cô tự nguyện dâng hiến cái ngàn vàng của người con gái, cô dám đòi hỏi gì sao

Cô cần anh cần tình cảm của anh cơ mà, thân xác anh bên cô mà lòng luôn gần nó làm sao cô có thể sống nổi.

“không sao, ở bên mình rồi anh ấy sẽ yêu mình thôi” cô dặn lòng phải tin vào lối suy nghĩ mù mờ đấy.

Hôn lễ được cử hành nhanh chóng, 2 ngày nữa hắn sẽ trở thành chú rể tuyệt nhiên cô đâu không phải là nó mà là NH...với thể lực hai nhà chuyện con trẻ lấy nhau lan tỏa trên các mặt báo

-xin cho hỏi anh chị yêu nhau đã lâu chưa_phóng viên 1

-có nguồn tin cho rằng 2 người đã “ăn vụng” mới phải tổ chức đám cưới có phải vậy không_phóng viên 2

-cho hỏi ... cho hỏi.. *#&%%\$#%%%\$

Các phóng viên bu kín xe hắn trong khi hắn đang đưa NH đi chụp ảnh cưới

Đập mạnh tay vào gô-lăng “phiền phức” hắn rít lên khó chịu khó khăn lắm mới có thể thoát ra đám đông hỗn loạn

82. Chương 82

CHAP 82:

Tại nhà Jan, nó đã ở lại đây từ khi về HN Jan bắt nó ở lại sống chung 1 phần vì lo lắng còn lại là muốn nó nấu ăn ỉn

-mày ơi. nhanh lên sao lâu thế_Jan vắt chân hình chữ ngũ (mắt hình tượng quá cô nương) nằm trên ghế sofa ở phòng khách nói vọng ra

-chờ chút_ nó thản nhiên trả lời, không chút khó chịu vì nấu ăn là việc cô yêu thích nhất.

-mày nhanh lên tao đói_Jan nhăn nhó xoa bụng. Lần này nó không trả lời trứ tâm vào trang trí đĩa đồ ăn trước mặt

-nhanh lên mày ơi

-tao đói lắm mày ơi

-mày ơi

Jan cứ 50 giây hỏi 1 lần nó có bình tĩnh tới đâu cũng phải bực mình.

-mày ơi

-mày cái con khỉ mày ngon ra mà làm, đừng có chọc điên tao_nó bực bội cời tạp dề ra ném phăng xuống đất, Jan chỉ có nước há hốc mồm đứng hòng không nói được lời nào

Nó đi qua bàn và phải chiếc tủ gỗ, bực bội có thứ cản chân mình nó đập thẳng vào cái tủ gỗ cho pổ tức làm chiếc tủ gãy đôi (tội Khánh phải mua cái khác rồi) chiếc bình hoa đặt bên trên rơi xuống vỡ tan tành, chợt có 1 chiếc thiệp đỏ văng ra trang trí rất đẹp và trang nhã

“cái gì đây” nó thăm nghĩ toan cầm lên đọc đã bị Jan giật mất

-không có gì đâu,mày vô nấu cơm cho tao đi mà nha nha please please_Jan năn nỉ mún gây lười lun cơ mà đối với nó không xi-nhê

-đưa nó cho tao_nó đưa tay ra liếc tấm thiệp Jan đang dấu sau lưng,ánh mắt sắc đến lạnh người...Jan đành phải đưa cho nó không thì xảy ra án mạng mất

Nó bình thần từ từ mở tấm thiệp ra tên hắn và NH đập thẳng vào mắt nó,nó không bắt ngờ không buồn không gì cả...trái tim nó đóng băng rồi nhưng như thế lại tốt nó sẽ chẳng cảm thấy đau nhói trong tim nữa, nó còn lạnh hơn cả ngày xưa gặp bội lần.

Jan nhìn nó không chớp mắt nơm nớp lo sợ nó sẽ sock mà “die” mất nhưng tất cả đều nằm ngoài dự đoán của Jan, nó không hề sock thay vào đó là 1 nụ cười, thăm nhủ “mày diễn đạt thật nhưng sao qua khỏi mắt tao”

Ở tiệm váy cưới hắn thay đồ ngồi đợi NH buồn vu vơ, nhớ về nó. Sự thật lúc nói với NH cậu sẽ chịu trách nhiệm cũng chỉ là sĩ diện của một thằng đàn ông, cậu chưa nghĩ tới việc kết hôn ngay lúc này...chỉ vì gia đình hai bên biết chuyện bắt ép cậu đành chấp nhận vì nghĩ cho NH và sai lầm của mình.

Rèm được kéo ra, NH rạng ngồi trong bộ váy cưới tinh khôi trang điểm hơi đậm đường cong cơ thể tôn vẻ đẹp của một thiếu nữ mới trưởng thành. NH cười rạng rỡ nhìn ra phía hắn, cô rất vui vì hắn nhìn cô và còn cười nhẹ nụ cười đầu tiên mà cô thấy trong thời gian qua...nhưng đâu biết rằng cậu đang nghĩ “nếu nó là người mặc bộ váy cưới này sẽ đẹp biết bao”. Hắn giật mình trước suy nghĩ của mình cười buồn rồi quay đi không đoái hoài gì tới NH, cô hơi sững người ngại ngùng trước những ánh mắt nghi hoặc soi mói người chụp ảnh về tân cô dâu chú rể.

Chụp ảnh qua loa khuôn mặt hắn biểu lộ một chút gì gọi là vui mừng

-cậu cười lên một chút đi_anh chụp ảnh có vẻ hơi khó chịu, lần đầu tiên anh nhìn thấy người không vui mừng gì trước lễ cưới đặc biệt với một cô dâu xinh đẹp như NH

NH nhìn hắn, hắn có vẻ thấy có lỗi mà gượng cười

-nếu anh không muốn mình có thể ra về_NH cười buồn quay mặt đi

-không sao

Hắn cố gượng cười nhưng chẳng giống nụ cười là mấy giống “nhắc nhở” hơn, anh chụp ảnh bó tay bèn nói

-cậu cứ như lúc này còn đẹp hơn_khuôn mặt lạnh tanh lại trở về trong không khí gượng gạo không một tiếng động ngoại trừ tiếng “tách...tách” của máy ảnh.

Cuối cùng buổi chụp ảnh cũng chấm dứt hắn khẽ thở dài mệt mỏi

-anh cùng đi ăn nhé, bữa tối chúng ta chưa ăn_NH nhẹ nhàng nói

Hắn gật đầu chiều ý mặc dù trong lòng không muốn, cậu muốn về cậu rất mệt

-đến đó đi anh_NH kéo hắn đến một quán ăn bình dân, hắn hơi giật mình vì nơi này hắn đã nhiều lần đến với nó.

-cho tụi cháu 2 tô hủ tiếu_Nh nở nụ cười với cô bán hàng

Hắn nhìn quanh ở đây vẫn vậy không hề thay đổi chỉ riêng một điều không có nó.

Hình ảnh của nó cứ bám lấy hắn không thôi, không hiểu sao trong quán ăn bình dân này hắn lại thấy nhớ nó da diết như vậy giờ hắn đã hiểu mình đã sai khi dễ dàng buông tay như vậy...nhưng giờ đã quá muộn rồi. Hắn phải có “trách nhiệm” với NH...từ “trách nhiệm” hắn phải nhắc đi nhắc lại trong tâm trí mãi vì hắn sợ chỉ 1 giây hắn quên đi hắn sẽ bỏ NH mà chạy đến bên nó mất.

3 năm không phải thời gian quá dài...nhưng tình cảm cứ dần dần từng chút từng chút một dần xâm chiếm từng góc ngách trong trái tim hắn. Đến khi phát hiện ra nó đã bám rễ, muốn đuổi hình ảnh nó đi nhưng điều đó chỉ khiến trái tim hắn nhói đau như giao cắt...

83. Chương 83

CHAP 83:

Cuối cùng thì ngày cưới cũng đến, lễ đường tấp nập kẻ ra người vào

-thôi mà đừng đến_giọng lạnh lạnh của nhỏ Jan can ngăn nó

-họ đã mời thì tao phải tới dự chứ_nó thờ ơ đáp lại. Trước ngày cưới một ngày tức là hôm qua NH đến gặp nó và đưa cho nó thiệp mời

“-em mong chị sẽ đến chúc phúc cho em_NH cười hiền đưa thiệp mời cho nó

-tôi rất sẵn lòng, gặp cô vào ngày mai_NH đứng lặng người nhìn nó bước đi, NH khóc...cô khóc vì thấy có lỗi với nó, mời nó đến NH không có ý gì khác ngoài việc mong nó tha thứ và muốn nó chúc phúc cho cô, cô ích kỉ cô biết nhưng chỉ ích kỉ 1 lần này thôi “em xin lỗi chị”

Thấy nó có vẻ không bình thường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, Jan vỗ nhẹ vai

-mày đang nghĩ gì vậy

-à không...không có gì đâu vào thôi cả Khánh nữa nói bx anh đi kìa_nó vẫn còn tâm trạng để trêu chọc Jan và Khánh, Jan nhéo tay nó lườm nhẹ.

Nó giục Jan ra khỏi xe. Khánh này giờ vẫn quan sát hai đứa nó không nói lời nào nghe nó nhắc tới mình cũng mỉm cười. Lúc tụi nó bước ra khỏi xe thì cũng là lúc xe Quân và BA đến (Khả không được mời, còn Key thì là MC của lễ cưới đã đến từ lâu để chuẩn bị, bama nó sẽ đến sau), bọn nó là thành phần vinh dự tham gia buổi tiệc cưới của hần và NH.

-mọi người đến rồi_hần bước ra chào miệng mỉm cười như đang rất hạnh phúc, khẽ liếc nhìn nó...nó thật khác không còn diện trên người tông màu trắng tinh khiết như mọi khi thay vào đó là màu hồng phấn nữ tính, trang điểm đậm và làm tóc tỉ mỉ hơn, “em khác quá Ji à” hần thầm nghĩ tim nhói đau.

Jan khó chịu không phải vì nó đã nhắc nhở mọi người từ hôm gặp nó lang thang ngoài đường vừa đi vừa hát (giống khùng ghê hh ^^) là “em không còn quan hệ gì với Trịnh Nhật Duy nữa vì vậy mà mọi người đừng làm gì cả” nó hiểu với tính cách những người xung quanh nó khi biết chuyện này chắc chắn sẽ làm loạn lên, tính mạng hần cũng chưa chắc sẽ giữ được...ơ mà dù có thế nào họ cũng không thể thân thiết với hần như trước kia.

-bọn tao tới rồi, cô-dâu-của-mày đâu_Khánh nhấn mạnh chữ nửa đùa nửa mỉa mai, Khánh rất không hài lòng vì những chuyện xảy ra

-vợ tao đang chuẩn bị bên trong, thôi tao phải xem cô ấy thế nào mọi người vào trước đi

Dù nó đã đoán trước được là sẽ phải đối mặt với hần nhưng hai chữ “vợ tao” cũng làm nó hơi bất ngờ. Nhận thấy sắc mặt của nó không được bình thường Quân lại cốc đầu nó

-á

-con nhỏ này, em định giết hết con trai ở bên trong à_phải thôi nó rất nổi bật và quá đẹp mà

-anh nói vậy là có ý gì, chê em hả_BA tỏ vẻ hờn dỗi

-đúng đó, ơ hix anh Quân chê em xấu kìa_Jan bù lu bù loa ôm lấy tay Khánh sụt sịt
Nó bật cười trước chị dâu, Jan và khuôn mặt dần dần của anh 2 mình
-ai cũng rất đẹp mà_nó lên tiếng ngay sau đó nhận được sự ủng hộ của tất cả

-nhưng không bằng em_nó cười tinh nghịch rồi “tẩu thoát” nhanh vào lễ đường, ở lại có mà tan xác mặc cho những tiếng ý ới tức giận đằng sau với độ “tự sướng” của nó.

Khánh ôm eo Jan rồi nói
-mong Ji sẽ ổn_cười buồn

-bọn em vào xem nhỏ thế nào trước_Jan kéo BA đi vào trong chỉ còn lại Khánh với Quân bên ngoài rồi 2 cậu tiến đến sau tán cây

-mày ra đây đi

Hắn từ từ bước ra, ánh mắt đượm buồn
BỐP!!! Quân ban tặng hắn một cái đấm rõ đau

-quà cưới của tao đó_Quân giận giữ may sao Khánh ngăn lại chứ không chắc phải tổ chức lễ cưới trong bệnh viện

-thằng ngốc này, mày yêu Ji sao lại cưới NH
Đáp lại Khánh là một ánh nhìn, một ánh nhìn của một kẻ tội lỗi
-tao có lỗi với NH, chăm sóc Ji giúp tao

-hủy lễ cưới trước khi quá muộn, tao không muốn mày phải hối hận_Quân nói vọng trong lúc hắn đang bước đi...”trước khi quá muộn sao, tao còn làm gì được nữa đã quá muộn rồi” hắn cười nhạt

84. Chương 84

CHAP 84:

Trở lại với buổi lễ, dù chưa chính thức bắt đầu nhưng khách đã đến đông đủ...lễ đường trở nên náo nhiệt vui tươi trong lễ thành hôn của hai bạn trẻ có tiếng trong giới kinh doanh.

Cả 3 trên tay đều cầm li Chivas “tám” khí thế mặc kệ bao ánh nhìn của bao nhiêu thằng con trai hướng mắt về tụi nó, tụi nó quá đẹp tựa như bức tranh hoàn mỹ mà thượng đế vẽ lên bên cạnh 3 đứa còn có 3 chàng trai là Khánh, Key, và Quân...thật không còn gì hoàn hảo hơn.

-tôi phải đi làm việc của mình rồi tạm biệt_đã gần tới giờ Key cũng phải chia tay bọn nó

-ừ,cậu đi đi_nó cười nhẹ

-e hèm...hôm nay là buổi lễ kết hôn của đôi bạn trẻ Nhật Hạ và Nhật Duy xin mọi người ột tràng pháo chân à quên pháo tay

Tiếng pháo tay công tiếng cười của mọi người làm Key đỏ cả mặt.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh

-sau đây buổi lễ xin được bắt đầu mời chú rể

Tên ten ten ten

Tên tén tén ten

Tên ten tén tén

.....

Dàn hợp xướng cùng khách mời du dương trong điệu nhạc mắt không rời chú rể, cậu mặc một bộ véc trắng thanh lịch đuôi tôm, tóc trở về với màu đen cắt tỉa gọn gàng, khuy cũng cài hết tuy vậy trên người cậu vẫn toát ra vẻ lịch lãm có chút lãng tử

Sau đó ánh nhìn lại chuyển về phía cô dâu đang bước đến sánh vai cùng cha cô

-đúng là một đôi trời sinh_người khách 1

-đúng đó_người khác 2

%@&@%\$#%

NH nghe được những lời đó trên môi thoáng nở nụ cười,nhưng khi vừa bắt gặp ánh nhìn lạnh tanh của Quân, Khải,... trừ nó cô im bặt

-nhìn cô ta ngứa gan quá_Jan liếc xéo NH

-NH cũng rất xinh đẹp mà,họ rất hợp nhau_nó điềm nhiên nói nhấp 1 ngụm Chivar

-em...à thôi

Quân định nói gì đó nhưng đã bị BA chặn lại bằng cái đá chân kín đáo.

-ta thay mặt cho cha sứ, thượng đế, đức phật tổ Như Lai, Quan Thế Âm Bồ Tát,...xin chúc phúc cho 2 con, chắc không cần hỏi 2 con cũng đồng ý lấy nhau rồi vậy thôi trao nhẫn đi còn nhìn cái gì nữa_Key nói một lèo trong sự sững sốt của dòng họ 2 bên nhà cùng bao nhiêu quan khách

Riêng chỗ nó bụp miệng cười

-là tác phẩm của mày hả_nó nhún mày nhìn 4 người trước mặt mình đang ôm bụng cười đặc biệt là Jan

-không ... không phải tao là chị BA đó_BA tỏ ra ngây thơ không biết chuyện gì nấp áo nấp sau người Quân.Ai nói BA hiền nào, chúa quậy thì đúng hơn nó biết điều đó nhưng vẫn không ngờ tới việc lần này.

-chị có làm gì đâu chỉ đưa cho Key tờ giấy bảo học thuộc thôi mà hì hì_BA cười trừ

Đương nhiên cuộc đối thoại của tụi nó toàn dân thiên hạ nghe thấy hết tiếng cười đồng loạt vang lên trước trò đùa của mấy cô cậu.

Hắn nhìn nó buồn bực...không lẽ nó không còn chút tình cảm gì với cậu sao, kể cả khi cậu kết hôn với người con gái khác trước mặt nó như thế này nó vẫn vó thể cười đùa như thế hắn chẳng là gì trong mắt nó, hắn chỉ muốn buổi lễ mau kết thúc để có thể tránh xa nơi này.

Nghĩ rồi hắn cầm lấy nhẫn đeo lên tay NH một cách vội vã đương nhiên mọi người xung quanh đều nghĩ hắn làm vậy vì muốn NH làm vợ mình càng sớm càng tốt

Nó vẫn quan sát từ nãy tới giờ thật lạ là tim nó chẳng thấy đau đớn gì nó chỉ chăm chú nhìn và nhìn nhấp rượu vậy thôi.

-mày không nên uống quá nhiều_Jan nhìn nó, nó cứ uống hết li này đến li khác (bọn nó đứng ngay cạnh bàn rượu mà)

-mày biết tao không thể say với loại Chivas này mà

-mày đừng quên tình trạng của mày bây giờ_nó sực nhớ ra, rồi cười nhạt cho chính số phận của mình...nó đã quên vì tình trạng của bản thân nên mới đến chúc phúc cho hắn và NH cũng có thể đây là lần cuối Quân, BA, Khánh nghe 2 đứa nó nói chuyện mà chẳng hiểu gì cả

-2 người nói vậy là sao_Quân chưa kịp hỏi thì Khánh đã nói thay lời Quân rồi.

-không có gì đâu ox, Ji không được khỏe thôi_Jan cười trừ khẽ liếc sang nó, một nỗi buồn lướt qua tâm trí Jan

Khánh có vẻ tin lời Jan tuy nhiên Quân và BA thì không, Quân dù không sống cùng nó nhưng bữa nay nó thường có những biểu hiện khác thường... thay đổi phong cách ăn mặc nhanh đến chóng mặt không nói nhưng bên người nó lúc nào cũng mang theo túi sách thứ mà trước kia nó luôn nói là “diêm dúa, bất tiện” vậy trong đó có thứ gì.

Quân, BA, Khánh nghe 2 đứa nó nói chuyện mà chẳng hiểu gì cả

-2 người nói vậy là sao_Quân chưa kịp hỏi thì Khánh đã nói thay lời Quân rồi.

-không có gì đâu ox, Ji không được khỏe thôi_Jan cười trừ khẽ liếc sang nó, một nỗi buồn lướt qua tâm trí Jan

Khánh có vẻ tin lời Jan tuy nhiên Quân và BA thì không, Quân dù không sống cùng nó nhưng bữa nay nó thường có những biểu hiện khác thường... thay đổi phong cách ăn mặc nhanh đến chóng mặt không nói nhưng bên người nó lúc nào cũng mang theo túi sách thứ mà trước kia nó luôn nói là “diêm dúa, bất tiện” vậy trong đó có thứ gì.

Đột nhiên nó cảm thấy chóng mặt tim đập nhanh, loạng choạng không vững suýt ngã

-mày phải cẩn thận chứ_Jan tuy nói vậy nhưng mắt đã ngấn nước

-không sao, em vô nhà VS chút

-tao đi với mày

Nó gật đầu Jan dìu nó đi để lại trong đầu mọi người một đống suy nghĩ

-đi theo_Khánh lên tiếng

Vậy là mục tiêu hiện giờ của tất cả là nhà VS

85. Chương 85

CHAP 85:

-mày ổn chứ_Jan lo lắng mở túi xách nó ra lấy thuốc và một chai nước khoáng nhỏ đưa nó

-tao không sao, mày yên tâm

-bao giờ mày đi

-tối nay tao ra sân bay, anh Khải sẽ đợi tao ở đó

Nó uống thuốc rồi có vẻ ổn hơn, bệnh tình nó đã trở nặng...bệnh Yuricakeshi không thể chữa trị bằng thuốc nữa, nó phải sang Mỹ để chữa trị bằng trị liệu không thì các dây thần kinh vận động của nó sẽ ngừng hoạt động.

Rầm!!! Quân đập cửa chạy vô nhà VS nữ, sau đó là Khánh BA may mà trong nhà VS chỉ có tụi nó không thì xảy ra bạo loạn mất.

-số thuốc này là sao, mặt mũi em sao vậy, tối nay đi đâu

Quân nửa lo lắng nửa giận giữ nắm chặt hai bả vai nó, mặt nó tái nhợt vì triệu chứng bệnh phải trang điểm đậm để che khuyết điểm nhưng nãy nó đã rửa mặt trôi hết phấn rồi, mặt nó thâm quầng do không ngủ được da không còn hồng hào như trước nhìn nó bây giờ không khác gì một xác ướp di động cả.

-em...em_nó lấp bắp, rồi ngất lịm trong vòng tay Quân.

Tất cả hốt hoảng đi cửa sau nhanh chóng đưa nó cấp cứu

Key nhận được tin nhắn của Khánh mặt tái dần lo sợ nhưng không thể rời khỏi lễ cưới và cũng không thể cho ai biết

-Key biết bọn họ đi đâu rồi không_hắn vỗ vai Key hỏi làm cậu chột giật thót mình

-không...à quên bọn họ có việc về trước rồi, cậu định đi đâu lễ cưới chưa kết thúc mà

-tôi hơi mệt, đi trước thông báo cho khách vậy đi

-còn NH, cậu định bỏ cô dâu ở lại à

-tôi cũng đưa cô ấy về

Nói rồi hắn đợi NH thay đồ cũng đi cửa sau ra về nhà hắn, trên đường đi chẳng ai hé răng nửa lời, NH vẫn còn tức giận vì lễ cưới không như cô mong muốn...và hắn không thèm nhìn lấy cô dù chỉ một lần.

Dừng xe trước nhà, hắn ngồi im trong xe

-Nhật Hạ

-anh có gì muốn nói sao, để vào nhà nói_NH có vẻ vui hơn khi hắn bắt chuyện trước

-từ bây giờ anh chỉ có thể nói xin lỗi em thôi, em vào nhà đi thỉnh thoảng anh sẽ đến thăm em, tiền anh sẽ gửi vào tài khoản

-khoan, anh nói vậy có ý gì_NH như chết chân nghe từng lời hắn nói

-anh nghĩ em cần tiền của anh vậy sao_cô bắt đầu khóc

-anh xin lỗi, anh muốn ở một mình em xuống đi_hắn vẫn vậy, bình thần nói như chưa có chuyện gì xảy ra...cũng đúng mà kết hôn với hắn bây giờ chẳng có nghĩa lí gì cả, chỉ mình NH khóc như mưa vội mở cửa xe rồi đóng mạnh vào.

Chỉ đợi vậy hắn phóng xe vụt đi, “anh xin lỗi” hắn khẽ mấp máy môi còn NH vẫn đang khóc như mưa, cô không vào nhà mà lang thang ngoài đường...

Đến trường trung học phổ thông Kim Khánh lúc nửa đêm như thế này chắc chỉ có mình hắn, ngồi tựa mình vào gốc cây phong trước hồ sau nhà thể dục...cũng tại nơi đây, hắn gặp nó và rồi cũng từ đây mà trái tim hắn đã thuộc về nó rồi, nhắm mắt lại hắn thiếp đi trong vô thức trên môi hắn nở một nụ cười hắn mơ thấy nó...

*Bệnh viện:

-nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra với con bé_mắt Quân không rời nó, nó nằm yên trên giường bệnh chuyền nước trên trán còn lấm tấm mồ hôi

-Ji bị bệnh Yuricakeshi hội chứng sau việc uống quá nhiều thuốc ngủ và an thần trong thời gian dài_Jan bắt đầu khóc

-gì chứ, con bé sao có thể_BA thần người

-10h chuyến bay cất cánh phải đưa nó đến thôi, đồ đạc gửi qua Mĩ trước rồi, Khải đang đợi Ji_Khánh nhìn đồng hồ điểm 9h25' rồi lên tiếng, ôm Jan vào lòng trấn an

-con bé còn rất yếu, để mai hẵng đi_Quân nắm tay nó tim nhói đau

-phải đưa Ji đi càng sớm càng tốt, còn một chuyện mà em còn dấu Ji...bệnh tim của nó đã chuyển biến xấu, nó không thấy đau hay không có cảm giác gì ở tim lâu lâu còn chóng mặt là vì 2 loại bệnh đang xâm chiếm nó, dây thần kinh đang dần mất cảm giác

Jan khóc òa, nó bất tỉnh thực ra nó đã thức từ lâu nhưng không muốn đối mặt với mọi người nên vờ ngủ không ngờ lại nghe được chuyện này, mình bệnh Yuricakeshi đã làm nó đủ sock giờ còn tim nữa sao

-mày nói gì cơ_nó sock mặt không còn một giọt máu, Quân ôm lấy nó, Jan BA không ngừng khóc.

-không sao, đến Mĩ người ta sẽ có cách giúp em, được chứ giờ thì đi thôi_Quân phải cố gắng lắm mới có thể bình tĩnh nói với nó mấy câu này

Mắt nó nhòa đi gật đầu tay vẫn bầu chặt đến bật máu nhưng lại chẳng thấy đau

86. Chương 86

CHAP 86:

9h40' tại sân bay, Khải vẫn đứng đó đợi nhìn thấy nó chân tay muốn rụng rời, mới chỉ vài ngày sao nó đã trở nên gầy hằn gương mặt xanh xao mất hết sức sống thể này.

Quân bế nó trên tay mắt nó nhắm nghiền mệt mỏi chắc đã ngủ, thấy mà xót xa trao lại cho Khải
-con bé làm sao vậy_Khải nhìn nó trong vòng tay mình đảo mắt một lượt những người trước mặt mình.

-em xin lỗi đã không chăm sóc được cho Ji_Jan nước mắt ngấn nước mắt dài

-không sao_Khánh vỗ về Jan, nãy giờ cô khóc mất sưng mọng lên rồi, BA cũng chẳng khá khẩm hơn ai cũng hiểu rằng bệnh tình nó khó lòng qua khỏi.Nhìn bóng dáng Khải bế nó vào trong khuất dần mà tất cả vẫn lặng người nhìn theo

Về lại với hần, hần giật mình tỉnh giấc, tim đập nhanh hần cảm thấy như thứ gì đó rất quan trọng đang rời hần đi rất xa...

Lắc đầu cười vu vơ rồi bỏ về khách sạn yễn đường đi hần lướt qua nhà thấy một bóng một cô gái nhỏ đang gục đầu trước cửa nhà dưới ánh sáng mập mờ của đèn khuya hần dễ dàng nhận ra NH với bộ đầu bằng voan mỏng vẫn đang bay nhẹ nhẹ trong gió cuối Thu se lạnh

Nhìn thấy mà xót xa

-sao em không vào nhà_lại lay người NH, cô gương mở mắt cười nhẹ rồi ngắt đi tay chân lạnh ngắt
Vội bế xốc NH lên mang vào nhà, đắp chăn ấm lại rồi đi

-đừng đi

-em nghỉ đi

-ở bên em hôm nay thôi, ngày mai em sẽ trả tự do lại cho anh_NH cười khuôn mặt phờ phạc thấy rõ

-em không cần phải làm vậy, anh đã nói là sẽ có trách nhiệm với em anh sẽ làm_hần lạnh nhạt đáp
NH lặng im một lát, tìm cô quoad đau

-vậy anh làm được gì cho em

Hần chột dạ,phải cậu không làm gì được cho NH, ngày chụp ảnh cưới làm bẽ mặt cô còn ngày cưới không trọn vẹn chẳng nhận được chút yêu thương hay vui mừng gì từ hần...hiện tại thì sao bỏ lại cho cô chút tiền rồi đi, bỏ mặc cô trước cửa nhà rồi phóng xe đi mất không thềm đoái hoài gì đến cảm giác của cô

“Trách nhiệm” mà hần nói là vậy sao, “trách nhiệm” là đem lại cho cô thêm nhiều nước mắt sao...thử hỏi có ai cần thứ đó

-anh xin lỗi

NH lại khóc có lẽ cô đã sai khi yêu hần quá nhiều nhưng cô không hối hận vì trót đem trái tim mình cho hần, cô chỉ thấy hối hận vì mình đã phá tan hạnh phúc của hần thôi

-anh xin lỗi em

Hần bỏ ra ngoài đóng cửa lại tựa người vào cửa nghe từng tiếng nấc uất nghẹn của NH

“Duy ơi mày sai thật rồi” hần lặng thinh suy nghĩ về những gì trước đây và bây giờ NH đã làm cho cậu, những gì mà NH đã hi sinh...mà hần chưa làm gì được cho cô. “trách nhiệm” ôi cái trách nhiệm đáng trách đó hần đã nghĩ sai rồi.

Cậu đã khóc một giọt nước mắt hiếm hoi, khe thở dài...

Trở lại 1 tiếng trước ở trên máy bay

Khải nhẹ nhàng nó nó vào bên trong vào hàng ghế VIP có một người đàn ông đứng tuổi đang đợi sẵn

-con gái của ta_ông vội vàng lại chỗ Khải vuốt lọn tóc đỏ hung vương trên khuôn mặt thiếu sức sống nặng nề kia. Vâng người đàn ông đó không ai khác chính là Triệu Tĩnh An ba ruột nó hay trước kia là ba nuôi nó vua thế giới ngầm.

-con bé đang dần mất cảm giác rồi ba à

-ta sẽ dùng mọi cách để chữa trị cho con bé_ba nó khóc, không phải lần đầu tiên ông khóc vì nó chỉ có điều đây là lần khóc trước mặt nó trên cương vị là một đấng sinh thành.

Nó đã thức nhưng nó không đủ sức để mở mắt ra nữa, đúng như lời Khải nói nó không còn thấy đau ở bất kì bộ phận nào trên người ngay cả trái tim. Có lẽ đó lại hay, nó không còn bị hành hạ bởi những cơn đau tim nữa.

Mắt nó nặng trĩu lại thiếp dần đi, khóe mắt trào ra một giọt nước tinh khiết như pha lê nhưng mặn chát đến đắng lòng.

-chính ta, chính ta đã hại con, ta xin lỗi

Riêng lần này thì nó không còn thức để lắng nghe lời xin lỗi chân thành này nữa, nó quá yếu, nó quá mệt rồi. Khải chỉ lặng người đi nhìn ba và cô em gái đáng thương đang trong vòng tay cậu, trái tim cậu đang đau đúng rồi là vì cậu nếu cậu ở bên nó chăm sóc nó và nói cho nó hiểu cậu là anh trai nó từ ngày trước có lẽ nó đã không phải đắm chìm trong thuốc an thần và thuốc ngủ trong một thời gian lâu như vậy thì đến giờ nó sẽ không bị chịu tác dụng phụ của thuốc bệnh tim nó cũng sẽ có cách chữa trị

87. Chương 87

CHAP 87:

Sau một đêm dài nghĩ về những thứ đã qua, hắn đã cân nhắc những gì mình phải làm và những gì cậu nên từ bỏ.

Cộc!!! Cộc!!!

-anh vào được không_hắn đứng bên ngoài gõ cửa nhưng gọi mãi cũng chẳng có tiếng NH đáp lại, linh cảm có chuyện chẳng lành hắn vội mở cửa ra

Đảo mắt một vòng quanh phòng, không thấy người đâu

-Nhật Hạ em ở đâu_chợt nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm không suy nghĩ nhiều đẩy cửa ra, hắn sững người trước mặt hắn là khuôn mặt tái nhợt đi của NH, trên tay còn nhiều vết cắt chi chít của dao lam máu loang dần trong nước tạo thành màu đỏ nhạt sóng sánh mùi tanh nồng của máu. Và còn nữa dưới sàn là lọ thuốc ngủ những viên thuốc trắng nhỏ vương vãi trên tay NH còn vài viên thuốc, mắt nhắm nghiền

*Bệnh viện:

Nơi đây chắc sẽ trở thành ngôi nhà thứ hai của hấn, Jan, Quân, BA và Khánh mất. Ra vào đây chắc hơn cả chục lần và lần nào cũng muốn làm cho người ta sợ hãi

NH đã được đưa cấp cứu ngay sau khi hấn phát hiện ra nhưng không ngờ tại bệnh viện Jan và BA cũng đang trong cơn nguy kịch đương nhiên cả 3 chàng đang rất sợ hãi với những gì đang xảy ra, những người con gái của họ đều đang nguy kịch không biết sống chết ra sao (tính cả nó)

Trở lại đêm qua, sau khi tiễn nó ra khỏi sân bay tụi Jan ra về trong đầu vẫn không thoát được sự hoảng loạn.

Vì an toàn nên tất cả đã quyết định bắt taxi ra về

-em với chị BA ra đây chút, hai người về trước đi

-để anh/ox đi cùng_Khánh cùng Quân đồng thanh

-không, bọn em muốn đi hóng gió một chút mọi người yên tâm_Jan gượng cười

Cuối cùng thì hai anh cũng đồng ý, nhưng trong lòng không khỏi có những bất an nhưng không ngờ nổi bất an ấy lại xảy ra thật chiếc taxi chở Jan và BA đã gặp tai nạn người tài xế tắt thở ngay lúc đó còn BA và Jan đang trong thời gian nguy kịch

Chuyện là vậy không hiểu sao tất cả sự bất hạnh đau đớn đều xảy ra với tụi hấn, hồi ông trời sao lại quá bất công

Mỗi người một nơi trong lòng thấp thỏm lo lắng đi qua đi lại, cả bệnh viện xì xào bàn tán một phần vì toàn nữ nam xuất hiện ở đây một phần vì họ đã quá quen với những gương mặt này

Chờ đợi từng giờ từng phút như một thế kỉ đang trôi

6 tiếng sau

-ai là người nhà bệnh nhân Phan Bảo Anh_bác sĩ lau đi giọt mồ hôi còn vương trên khuôn mặt

-là tôi, cô ấy sao rồi bác sĩ_Quân vội vàng chạy đến

-bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, xương bả vai bị gãy đã được ghép lại nhưng chắc xe mất khá lâu để phục hồi, tay trái và chân phải bị rạn xương nhẹ...do tinh thần vẫn chưa ổn định có thể thời gian tới chưa thể tỉnh

Quân thở phào nhẹ nhõm, cậu cứ ngỡ đã mất BA rồi nhưng vẫn đau lòng lắm, cậu vẫn chưa được vào thăm chỉ đứng bên ngoài nhìn vô qua lớp kính BA nằm đó trên người toàn băng trắng mắt nhắm nghiền tim cậu đau quặn lên, nó đã vậy giờ lại là BA cậu biết phải làm sao.

Cùng lúc đó

-ai là người nhà bệnh nhân Hàn Nguyễn Nhật Hạ

-là tôi cô ấy sao rồi_trên gương mặt hần thể hiện rõ sự lo lắng, cậu không dám gọi cho ba mẹ NH sao có thể xảy ra chuyện này sau ngày cưới chưa đầy một ngày

-tôi có thể hỏi cậu là gì của bệnh nhân Nhật Hạ không

-tôi là chồng cô ấy

Bác sĩ nhíu mày nhìn anh chàng điển trai trước mặt rồi trầm ngâm nói

-tôi không hiểu sao cô gái ấy lại tự sát trong khi trong người còn một hài nhi chưa thành hình người mới có 1 tuần như vậy, vợ cậu đã sảy thai_hắn như không thể tin vào tai mình nữa, vì cậu mà một sinh linh nhỏ bé đã qua đời sao, nhưng cậu đủ tỉnh táo để hỏi tình hình NH hiện tại

-hiện tại cô gái ấy đã tỉnh nhưng không nói chuyện với một ai, chỉ nhìn về một hướng nhất định, cậu nên vào

Nghe lời bác sĩ hần bước vào, Nh như người vô hồn nằm im trên giường trắng toát lạnh lẽo mắt hướng ra cửa sổ nhìn lên bầu trời xa xăm kia. Nhìn vết thương trên tay cô đã được băng bó cẩn thận cậu nghĩ về đứa bé... đứa con của cậu.

-anh xin lỗi Nhật Hạ

Hần chỉ biết nói vậy, đúng như những gì hần nói đêm đó “từ giờ hần chỉ biết nói xin lỗi cô thôi”. NH không đáp, vẫn lẳng lặng như vậy không nói không rằng cũng không khóc, cô là một người mẹ không tốt một người mẹ không thể bảo vệ đứa con của mình nói trắng ra chính cô đã giết đứa bé, cô không đáng để sống, cô có lỗi...có lỗi với đời.

Cảm xúc của hần và Quân là vậy nhưng ở một nơi gần đó, một chàng trai khác vẫn đi qua đi lại tay run lên từng hồi là Khánh đúng là cậu ấy, đã 8 tiếng trôi qua vẫn không có động tĩnh gì ca mổ vẫn đang tiến hành còn Khánh vẫn là việc của mình là đi qua đi lại và cầu nguyện.

1 tiếng

2 tiếng nữa

Tìnhhh~

Cửa bật mở

-ai là người nhà bệnh nhân

-là tôi, anh mau vào phòng xét nghiệm máu bệnh viện không đủ nhóm máu AB gấp lắm rồi anh nhanh lên

Khánh vội vàng đi ngay không quên gọi cho Quân cùng xét nghiệm nhưng kết quả cũng chỉ là không hợp, ba mẹ Jan đã đi công tác không về kịp, hi vọng gần như đã vụt tắt đi Khánh thần thờ tựa người vào tường Jan sẽ chết sao???

88. Chương 88

CHAP 88:

Chợt thấy bóng dáng hần đi ngang qua

-Jan đã ổn chưa_hắn cất tiếng

Một tia hi vọng nữa đã lóe lên trong đầu Khánh

-mày vô xét nghiệm máu đi, Jan đang cần gấp nhanhhh_Khánh kéo áo hắn ném thẳng vô phòng xét nghiệm làm cậu xuýt ngã.

Hắn bước ra từ phòng lấy máu, trên cánh tay vẫn còn miếng gạc trắng máu còn vương một chút khuôn mặt tái đi một chút vì mất đi một lượng máu khá lớn. Ban nãy khi xét nghiệm máu của hắn không trùng với Jan nhóm AB nhưng cậu có nhóm máu cho đi nhóm O và may mắn là Jan đã được cứu, thể chất hắn khá tốt nên có thể đi lại bình thường ngay sau đó mà không bị choáng vì thiếu máu.

-bác sĩ cô gái bên trong sao rồi_vừa nhìn thấy bác sĩ đi ra từ phòng Jan Khánh đã chạy tới ngay

-bệnh nhân vẫn đang trong thời gian theo dõi chưa thể nói trước được, hiện giờ đã ổn hơn trước

-đã được vào thăm chưa bác sĩ

Bác sĩ thở dài lắc đầu, cả 3 ca cấp cứu hôm nay đã làm nhiều bác sĩ chia ca trở tay không kịp, cũng đâu phải chỉ riêng 3 ca cấp cứu đó còn rất nhiều ca khác bệnh viện đã quá tải, dù bệnh viện có lớn cỡ nào cũng chật ních người.

Sự thật những tai nạn này không ai có thể đoán biết trước mà tránh, nhưng cả Khánh và Quân đều rất hối hận vì đã dễ dàng để Jan và BA đi taxi về trong đêm như vậy..."hối hận"...

Còn NH tuy may mắn hơn nhưng với nỗi đau mất con thì người mẹ nào không sock cho nổi, Nh còn không biết rằng mình đã mang thai. Cô thất thần, lặng thinh, không ăn không uống một ngày trời...cô càng như vậy thì người nhìn cô là hắn càng thấy xót xa, đau đớn

Hắn đã có lỗi với 2 mẹ con cô

-em ăn chút gì đi, thể trạng em không được tốt
Im lặng

-anh xin lỗi
Im lặng

-em đừng như vậy nữa, anh biết anh có lỗi với em và...con

"con ư" cô đã cố giấu đi nỗi đau này mà hắn lại khơi lại, một từ "đau" không thể diễn tả hết cảm giác cô bây giờ. Cô cười, cười trong nước mắt hướng mắt về phía hắn.

Hắn không đủ tự tin vào đôi mắt ngắn lệ ấy nữa liền lãng đi, nhìn vào bát cháo đang cầm trên tay tiến gần lại giường NH

-em ăn chút đi

Mắt cô vẫn còn rưng rưng

-em muốn ngủ

Nói rồi cô nằm xuống nhắm mắt lại vai run run cô đang khóc, hần ngồi đó nhìn cô rồi nói

-anh biết anh có lỗi với em, anh xin lỗi nhưng anh hứa sẽ cố...cố gắng yêu em, em hãy chờ anh rồi anh sẽ quên...cô ấy, lát em nhớ anh cháo nhé!!!

NH lắng nghe hết những lời đó nhưng cô không cười không có thái độ gì hết “em tin rằng anh sẽ không thể quên như em đã từng”.

Đợi cho đến khi hần ra ngoài cô mới ngồi dậy nhìn bát cháo vẫn còn bốc hơi nhưng cô không tài nào nuốt nổi, vị giác của cô chỉ cảm nhận được vị mặn của nước mắt của chính cô mà thôi!!!

Ngày hôm sau

-em ăn cái này đi

-hay em uống sữa

-trái cây nhé

Một mình Quân đọc thoại cười tít mắt mặc dù không có câu trả lời nào (-__-)

BA không trả lời nhướn mày vào cái tay bị rạn, xương vai gãy cố định nằm một chỗ, đầu băng bó khắp nơi tình trạng này có mà ăn bằng niềm ... =))

BA tỉnh dậy đến giờ cũng được 30' từ đó tới giờ Quân cứ ngồi cười toé toét nói chuyện một mình ai nhìn vào cũng lắc đầu ngán ngấm với độ tự kỉ của Quân. Khánh nhìn cậu chỉ biết cười buồn nghĩ về Jan, cô chưa tỉnh cũng chưa có dấu hiệu sẽ tỉnh mới có 1 này cậu đã gây hấn đi râu mọc gợn lên mà vẫn không cắt tỉa gì hết, da mặt cũng chẳng còn hồng hào.

3 tháng sau

-cuối cùng em cũng tỉnh rồi sao_Khánh đến giường ôm lấy Jan

-á ...đau_Jan khê kêu lên, 3 tháng cũng giúp cho Jan có thể hồi phục lại các vết thương trên người đương nhiên là không hoàn toàn. Jan mới tỉnh đã bị ngộp thở bởi tất cả những người trước mặt mình ba mẹ cô, Khánh, Quân, BA và các y tá bác sĩ.

Không hiểu trong thời gian hôn mê Jan có bị chập dây thần kinh hay não có vấn đề mà đã tỉnh như sáo ngay vừa lúc mở mắt. Cười ngây ngô không hiểu chuyện gì xảy ra

-sao mọi người lại ở đây

-em bị tai nạn hôn mê 3 tháng nay không nhớ sao

-hả...hôn mê vận động chất xám còn sót lại Jan giật mình khi vừa nghĩ ra 1 thứ mà không phải vụ tai nạn, mặt tái xanh

-Ji...nó đâu, có ai đến Mĩ chưa_Ji hốt hoảng nhảy xuống giường té cái oạch dù đau đớn nhưng trong đầu cô chỉ có nó thôi, 3 tháng qua nó đã ra sao. Còn tại Quân thời gian Jan và BA nhập viện đã quên hẳn sự tồn tại của nó, đúng thật là vô tâm.

Quân như người mất hồn đứng im như tượng thạch, cậu đã quên mất nó...sao cậu có thể...

Thời gian qua nó vẫn ổn chứ...bệnh tình của nó...

“ôi không”

89. Chương 89

CHAP 89:

Tất cả không ai hay biết rằng ngày mà Jan BA bị tai nạn hôn mê cũng là lúc nó trong tình trạng nguy kịch không kém gì họ vì đến nơi nó đã mê sảng

Ba nó và Khải luôn túc trực trong phòng bệnh nó 24/24

-con có muốn ra ngoài đi dạo không

Nó nhìn ông cười buồn, nó có còn đi lại được nữa đâu mà “đi dạo” dây thần kinh vận động của nó đã rất yếu. Tay nó không thể cầm những vật nặng, ngón chân vẫn có thể cử động nhưng việc đứng và đi lại với nó rất khó khăn từ 1 tháng trước đổ về đây. Ngoại trừ việc không bị hành hạ bởi các cơn đau ở tim ra thì mất cảm giác ở tay chân với nó đang là trở ngại lớn... Đường như hiểu ra vấn đề Khải khẽ nhủ mảy ra hiệu cho ông

-để anh công cô em gái của anh nào, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng làm việc này với ai đâu trừ em ra đây_Khải cúi người xuống nháy mắt với nó, nó cười nhẹ nụ cười hiếm hoi trong thời gian qua. Nhìn thấy cảnh 2 anh em thân thiết ông An nở một nụ cười

Nằm trên bờ vai ấm áp của anh trai nó nghĩ về ông An-ba nó, nó vẫn chưa thể tự nhiên gọi một tiếng “ba” được nó quá bất ngờ với những gì xảy ra với bản thân, nó chưa thể tha thứ cho bản thân và cả cho cho chính mình.

-em nghĩ gì vậy

Nó im lặng 1 lúc rồi nhắm mắt trả lời

-bao giờ em sẽ chết

Khải đứng khựng lại trong vài giây, nó biết câu hỏi này quá khó để anh trả lời nhưng nó muốn biết sự thật nó hỏi ai cũng nói là “vẫn đang trong thời gian theo dõi, bệnh tình đang có chiều hướng tốt” lừa ai chứ bệnh nhân là nó mà bệnh tình mà tốt gì khi nó càng trở nên yếu đi

-em không thể chết được không bao giờ có chuyện đó, em không được nghĩ đến chuyện này nữa được

chứ đặt nó xuống dưới chiếc ghế đá, Khải nhìn vào mắt nó trấn an nhưng có lẽ người phải trấn an bây giờ là cậu chứ không phải nó.

-em dễ bị lãng quên lắm phải không anh

-sao em lại nói vậy

-không còn ai nhớ tới em hết, kể cả Jan

Khải im lặng nghe nó nói tiếp, cậu không biết phải trả lời như thế nào bác sĩ đã dặn dò rất cẩn thận “không được để bệnh nhân sock vậy sẽ làm chiều hướng xấu đi, trong khi tim không cảm thấy đau khả năng tử vong không biết nguyên do rất cao”

Nó nhìn xa xăm rồi cười buồn, nó nghĩ đến mọi thứ không phải mình hôm nay mà là tất cả các ngày khi nó vẫn còn “sống”. Có lẽ nó chết sẽ không ai phải đau khổ cũng chẳng có ai phải rơi lệ vì nó, nó nghĩ vậy vì từ khi nó đến Mĩ nó cảm thấy cô độc Jan và Quân cùng mọi người không ai tìm nó, không ai thăm nó cũng chẳng có một câu hỏi thăm.

Nhìn thấy nó như vậy Khải rất buồn

-anh có chuyện muốn nói với em nhưng em phải thật bình tĩnh, được chứ

Nó nhú mày nghi hoặc, gật đầu

-thực ra Jan với cô gái hôm đó(là BA ý Khải không biết tên) đã gặp tai nạn cô gái kia đã tỉnh còn Jan thì vẫn đang hôn mê_như không tin vào tai mình nữa, có khi nào mất cảm giác có thể lay lan sang mất khứu giác không

-anh nói gì cơ, em không nghe thấy_chưa kịp nghe câu trả lời nó thấy choáng đã ngất lịm từ mũi chảy ra một dòng máu đỏ tươi

Cùng lúc đó

Jan bất chấp tất cả đòi xuất viện hiện tại đang trở về nhà thu dọn đồ đạc

Cạch!!! Cốp!!! Choanggg!!!

Đt của Khánh được cậu cho “rơi tự do” một cách ngoạn mục

Jan/Quân/BA ngỡ ngàng trước thái độ biểu cảm và “xác” của chiếc iphone dưới sàn. Riêng Jan đang uống thuốc (dư âm của tai nạn) nghe thấy tiếng động lạ giật mình làm rớt luôn li nước trên tay vỡ tan tìm đập nhanh bất thường.

-có t...i tin rô. ..rồi Ji đang cấp cứu trong JKay_giờ đến lượt đt Quân “hạ cánh không an toàn” khi nghe những lời lắp bắp không rõ chữ của Khánh, miệng Khánh như cứng đờ đi cố gắng mới nói được vài từ

Jan run run cầm đt lên gọi Key cử một máy bay mini đến, chuyển bay đến Mĩ được tiến hành gấp rút trong sự lo lắng của tất cả mọi người. Đương nhiên chuyện này cũng không thể thoát khỏi tai hấn vì lúc đó Key

đang ở cùng với hắn nói chính xác là tại nhà hắn.

Hiện tại hắn đã và đang sống chung với NH mặc dù vẫn ngủ riêng, chăm sóc yêu thương NH như anh trai dành cho em gái là những gì hắn có thể làm hắn cần thời gian đương nhiên điều này rất rõ thế nên việc hắn lo lắng bồn chồn không yên khi nghe được tin nó đang cấp cứu không có gì đáng ngạc nhiên với cô nhưng tim vẫn thấy đau lắm

-anh đến Mĩ cùng em nhé

-em có việc gì bên đó sao_hắn trả lời bằng quơ cho có chữ trong đầu đang loạn hết cả lên

-ùm em đặt vé rồi 9h tối tay bay, anh đi nhé

Hắn ngần ngừ vài giây rồi cũng gật đầu. NH mỉm cười quay đi hắn đâu biết rằng khuôn mặt cô giờ đã đầm lệ

90. Chương 90

CHAP 90:

*8h40 tại sân bay:

-anh vào trước đi em ra đây một chút_NH lảng đi ngay không để hắn nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe và giọng nói run run của mình

Hắn gật nhẹ đầu nhắm mắt lại nghĩ mông lung

-Quý khách ổn định chỗ ngồi chuyến bay chuẩn bị cất cánh_tiếng cô tiếp viên hàng không vang lên, hắn mới chợt nhớ ra NH.

Toan lấy dt gọi cô lục túi áo có 1 bức thư và...

Tít!! Tít!! Có một tin nhắn mới

“Nhật Hạ này chính thức đá anh :))”

Hắn không hiểu gì cả tưởng chừng đó là một trò đùa của cô nhưng tâm trạng hắn hiện tại thì chẳng có chút hứng thú, lại có thêm 1 tin nhắn nữa

“tạm biệt anh, nhớ đọc thư nhé”

Hắn nhú mày, chuyện gì đây mở bức thư được bao bằng loại bao thiết kế rất đặc biệt...dòng chữ ngay ngắn thẳng tắp đều đều bắt đầu hiện ra

“Chắc anh đang nói em có vấn đề mới nhắn tin mấy dòng ngắn ngủn như vậy phải không?

À cũng phải đấy từ đó thật vô nghĩa và em cũng biết nó chẳng hề làm anh bận tâm, nhưng khi đọc những dòng này thì anh hãy nhớ nó nhé! *cười* anh còn nhớ ngày đầu tiên em gặp anh không, chắc là không đâu nhỉ chỉ mình em nhớ và “khắc cốt ghi tâm” thôi...chắc anh không tin em yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên đâu nhưng với em đó là sự thật không thì chí ít cũng là thích hay “cảm nắng” không biết vì sao em lại bị cuốn hút bởi anh nhỉ, vẻ lạnh lùng cao ngạo chẳng? Nhưng điều đó có lẽ với anh không quan trọng đâu, em biết!

Em nhớ những lần em đưa anh vào viện, toàn là anh tự hành hạ bản thân rồi cuốn em theo “hành xác” em thôi nhưng là em tự nguyện, và cũng chẳng biết bao nhiêu lần anh tự làm đau bản thân em biết và em cũng chỉ biết chăm sóc cho những vết thương trên da thịt ấy nhưng càng ngày những vết thương của anh lại dày xéo con tim của em...em đã khóc, khóc rất nhiều cái này chắc chắn anh cũng chẳng hề biết cũng

chẳng muốn bận tâm vì em chẳng là gì trong mắt anh
Em xin lỗi, em xin lỗi vì đã một phần phá đi hạnh phúc của anh, em xin lỗi anh rất rất nhiều...
Em xin lỗi vì em quá ích kỷ em cứ nghĩ chúng ta kết hôn rồi em có thể ở bên anh, thay thế được hình bóng chị ấy hay có thể làm người thay thế em cũng bằng lòng! Ngày cưới của chúng ta em rất vui thật đấy nhưng em không biết rằng chính em lại làm tổn thương anh, làm đau anh người em yêu nhất

Em còn nhớ như in câu nói của anh rằng anh chỉ có thể xin lỗi em mà thôi, từ ngày trở về từ viện anh đã quan tâm em chăm sóc em em cảm thấy rất biết ơn và hạnh phúc mặc dù em biết anh chỉ coi em là một cô em gái đơn thuần không hơn không kém, em hiểu em hiểu tất cả!!! Và em cũng biết anh còn yêu chị Ji rất nhiều và chị ấy cũng vậy...em xin lỗi đã chen ngang vào hai người, vậy thì giờ anh hãy đến với chị ấy, chăm sóc chị ấy bù lại tất cả những gì trong thời gian qua anh không thể làm và làm thay em, em mong anh có thể mang đến cho chị ấy hạnh phúc yêu thương chị ấy...những gì anh đã làm cho em em sẽ nhớ, nhớ trọn đời này!!

Lúc anh đọc đến đây chắc máy bay cũng chuẩn bị cất cánh, anh đi nhé nhớ giữ gìn sức khỏe, anh chị phải thật hạnh phúc đó

Em chỉ xin anh nói một lần duy nhất thôi
VỢ YÊU CHỒNG”

Hắn đứng bật dậy định xuống máy bay nhưng đã quá muộn, nhìn những nét chữ một phần bị nhòe đi bởi nước mắt hắn hiểu NH đã khóc rất nhiều vì cậu, và cậu đã mang tổn thương đến cô ấy...
“Em chính thức đá anh rồi đấy” giờ cậu đã hiểu hết những tin nhắn này, duy nhất chỉ một điều cậu không biết ở cuối thư một góc nhỏ bên trái có dòng chữ ngay ngắn và nhòe đi nhiều nhất không nhìn rõ chữ

“Chỉ khi thoảng thôi, anh có thể nhớ tới em không?”

Đó có thể là những gì mà NH mong ở cậu nhưng cậu không hề biết bức thư bị cậu nắm chặt muốn nát móng tay bấm vào da thịt tưởng chừng da ở tay có thể trộn lẫn với giấy của bức thư.

“anh xin lỗi em NH và cũng cảm ơn em”

NH nhìn lên bầu trời đầy sao, ngược nhìn ánh sáng mập mờ của chiếc máy bay chở hắn đi...đi ra khỏi cuộc đời cô, nước mắt cô tuôn lũ chã nhưng môi vẫn nở nụ cười

“câu hỏi đó em có câu trả lời không anh”

Có lẽ hắn sẽ chẳng thể trả lời cô rồi, vì cậu còn chưa hề nhìn thấy nhưng thâm tâm cậu cậu luôn nhớ đến người con gái đã hi sinh quá nhiều vì cậu,...cậu muốn bù đắp cho cô bằng tình thương của mình nhưng cậu không thể!

“Sẽ có một người con trai khác thay anh yêu em”

Hắn thầm nghĩ nhìn ra khung trời duy nhất có một màu đen, còn NH cô bắt giác nở một nụ cười có lẽ cô cảm nhận được những lời hắn nói...

91. Chương 91

CHAP 91:

*tại bệnh viện JKay:

Nó chỉ bị ngắt thôi nhưng mà Khải khẳng định nó có biểu hiện lạ, còn về phần nó đã tỉnh nhưng vẫn vằm im nghĩ về những cảm nhận của mình về căn bệnh đang gặp phải.

“Đầu tiên là mất cảm giác dạo gần đây thần kinh vận động mình yếu dần đầu tuần có biểu hiện chán ăn và mất hoàn toàn vị giác...hôm nay mình lại không nghe rõ anh Khải nói gì chỉ mập mờ, nghe được vài từ THÍNH GIÁC ôi không”

Trong đầu nó một cuộc chiến tranh nội tâm bùng nổ với nhiều hướng suy nghĩ khác nhau về tình trạng của bản thân...đã quá tệ nhưng nó vẫn chưa hề biết chảy máu cam cũng là một trong số đó

Trong phòng bác sĩ phụ trách việc chăm sóc theo dõi bệnh tình nó - cụ thể là chú ruột nó (em của ba nó-ông An)

-bệnh tình của Hiếu Nhi đã vượt tầm kiểm soát của chú rồi

-chú nói vậy là sao?_ Khải sau thời gian khẳng định nói à không “kể lể” bệnh tình và biểu hiện khác lạ bữa nay.

-chú không tin đó là sự thật nhưng có lẽ thời gian của con bé không còn lâu đâu, có lẽ giờ con bé đã mất vị giác và mất dần vị giác rồi...chảy máu cam đã nói lên điều đó, dần dần khứu giác của con bé cũng sẽ mất_chú nó ôm đầu bất lực

-chú nói gì vậy, không phải bệnh nó sẽ chữa khỏi sao, chú đã nói như vậy mà, CHÚ NÓI ĐI_Khải hét lên giận giữ không tin vào tai của mình cậu đang mong cậu giống nó chỉ là thính giác có vấn đề mà thôi...nó không thể chết.

Chợt cánh cửa phòng mở ra là ba cậu

-là ba đã nhờ chú con nói vậy với con bé và con Khải à, ba không thể để con bé biết nó sẽ..._một giọt nước mắt chảy ra trên gương mặt hốc hác những vết nhăn dần xô lại với nhau vì tuổi tác. Ông đã già...và ông rất thương đứa con của mình

-không thể, nó còn quá nhỏ con còn chưa chăm sóc nó chưa bù đắp cho nó quãng thời gian không có con ở bên mà, không thể ba ơi cả chú nữa hai người tìm cách gì đi, nó có cần máu không hay các giấy thần kinh nó cần gì hãy lấy tất cả của con, con cần nó sống, nó...nó_Khải thần thờ gào lên ôm lấy tay chú cậu, “cầu xin” cậu như muốn òa khóc đứa em gái bé nhỏ của cậu sắp từ bỏ cậu đi sao, vậy để cậu đi thay nó miễn nó được sống nó đã chịu quá nhiều uất ức và mất mát.

Bầu không khí như ngưng tụ lại trong im lặng, Jan, Quân, BA, Khánh và cả hắn nữa đứng im như tượng không nhúc nhích họ đang vận động hết chất xám dùng hết IQ của bản thân sắp xếp lại những gì họ nghe

từ đầu tới giờ nhưng mọi thứ cứ rối tung cả lên...bộ óc thiên tài đi đâu hết rồi???

CẠCH!!! Cửa bật mở ông An sững sốt, tay run run cầm nắm cửa...nhìn phía sau hần và chỉ nhìn về hướng ấy coi tụi hần không tồn tại. Tròng mắt ông nặng trĩu, chân không đứng vững nổi nhìn thấy ông như vậy Khải mới vững tâm bước ra ngoài xem chuyện gì

-Jiii_chữ Ji kéo dài nhìn nó đang trên chiếc xe lăn Khải mua cho nó để nó dễ dàng đi lại

Nó chẳng nói gì nhìn Khải rồi lảng sang nhìn Jan ánh mắt trách móc

-tao tưởng mày quên sự tồn tại của tao rồi, chị và cả hai à ba anh nữa_nó định coi như không quen biết hần nhưng giờ thì chẳng có nghĩa lý gì, hần đã có vợ điều đó nó biết rõ và không có gì phải né tránh sự thật...nó không phải người như vậy

Jan mắt rưng rưng sắp khóc, mắt đỏ hoe cố nuốt nước mắt vào trong cô hiểu à không tất cả đều hiểu nó đã nghe thấy và không muốn nhắc đến, nó đã muốn thì cô sẽ “hợp tác”

-con nhỏ này vì tiền mày hôm đó tao lo quá định cùng chị BA định lên đến Mĩ luôn không ngờ lại bị tai nạn, tao mới tỉnh hôm qua đó nhìn thấy gì đây không_Jan vén tóc lên miếng gạc trắng vẫn còn ở đó, Jan thả tóc để che đi phần gạc và đoạn tóc bị cắt đi, giả khóc vì bị trách oan

-chị may mắn hơn là chỉ bị “gãy” vài chỗ tỉnh sớm hơn Jan_BA cũng góp vui. Nó lườm nhẹ 2 người rồi quay sang Khánh và Quân

-hiii, em biết là bọn anh phải ở lại chăm sóc cho họ mà, chỉ có Duy rảnh rỗi nhất ở với NH thôi_biết mình lỡ lời Quân im bật, biết mình không nên ở lại hần khẽ liếc sang nó rồi bỏ đi lên tầng thượng mở bao thuốc ra, châm lửa 1 lần khói mỏng trắng xóa hiện ra phả vào không khí, hần đã hút thuốc từ ngày chia tay nó, thuốc có thể giúp hần cảm thấy dễ chịu hơn.

-thuốc lá không tốt cho sức khỏe, Ji đã từng nói tôi như vậy_Khải với tay lấy điều thuốc của hần ném xuống đất dùng chân dẫm nát mạnh tới nỗi tưởng chừng như Khải muốn dẫm nát cả hần. Có đôi chút khó chịu nhưng giờ hần không có tâm trạng mà so đo với Khải nữa, vì Khải nói đúng “thuốc lá không tốt cho sức khỏe”

92. Chương 92

CHAP 92:

-sao cậu lại đến đây còn NH thì sao_sau một hồi im lặng Khải lại bắt chuyện trước

-chúng tôi chia tay rồi

-cậu coi hôn nhân là trò sao, chia tay ư cậu điên à

-tôi và NH chưa đăng kí kết hôn_nói đến đây hần cười buồn, NH không nhắc tới chuyện đăng kí kết hôn hần là có nguyên do vậy mà cậu không nghĩ ra...

Khải nắm chặt tay cố giữ bình tĩnh

-cậu coi NH là cái quái gì vậy, giờ lại đòi chia tay với NH sao, cậu có còn là đàn ông không hả_Khải gằn lên giận giữ, hơi nóng bắt đầu tỏa ra

-là cô ấy muốn vậy anh không hiểu được đâu

Hần lẳng lặng bỏ đi, để lại mình Khải đứng như trời trồng

-à phải rồi chuyện lúc này là như thế nào_hần bỗng cất tiếng làm Khải muốn rút tim ra khỏi lồng ngực...cười buồn nhìn bầu trời về đêm lòng nặng trĩu

-là những gì cậu nghe thấy_hần cứ mong những gì mình nghe là sai cậu cứ mong Khải sẽ nói rằng “chẳng có chuyện gì cả, tất cả chỉ là đùa đùa” nhưng không tất cả đều là sự thật...một sự thật đến nhói lòng. Mắt cậu đỏ dần bước đi rồi khuất hẳn.

Hần đi qua phòng nó, thấy cửa khép hờ nhìn vào trong nó đã chìm sâu trong giấc ngủ “Ji ơi, em gầy đi nhiều quá” hần lại gầy nhìn khuôn mặt nó nhớ nụ cười hiếm hoi về lạnh lùng ban đầu khi hần mới gặp, người con gái đang năm kia là người đã rời bỏ cậu mà đi...trong khi đó đã cướp mất trái tim của cậu... hần sai hần có thể sửa nhưng sao nó chưa bao giờ để hần phải giải thích, cưới NH một phần vì “trách nhiệm” còn thứ khiến cậu làm như vậy là “vì nó, vì hần giận nó...muốn ghét nó người mà hần yêu nhất” nhưng rồi sao? Hần lại sắp tuột mất tay nó rồi...thử hỏi hần phải làm sao đây

Nó chưa ngủ mất nhắm nghiền lại khi nghe thấy tiếng chân của ai đó, không có cảm giác hơi ấm hay lạnh lạnh nhưng nó vẫn có thể thấy có 1 chất lỏng vừa rơi xuống tay nó...và nó hiểu hần đau khóc...vì nó.

“Nó nhớ lại chuyện ban nãy khi hần bỏ đi, Jan đã kéo nó vào phòng và đưa cho nó 1 bức thư khá là đẹp (theo nhận xét của nó).

-gì vậy

-tao biết tao làm con mày, mày mở ra xem đi là của NH nhờ tao đưa mày

Nghe tới tên NH nó có chút bối rối không biết có nên mở hay không, và lí do hần đến đây là gì sao NH lại không đi cùng đó là vợ cậu mà.

Cũng giống như những gì hần thấy khi mở bức thư ra, hàng chữ đều đẹp của NH

“Chị Ji thân mến!

Có lẽ chị đang không biết vì sao em lại gửi thư cho chị phải không? Em cũng có thể đoán ra được

Em biết bệnh tình chị đã trở nặng hơn trước mặc dù em cũng không biết rõ chị đang mắc bệnh gì nhưng

em mong chị có thể sớm hồi phục.

Chị biết không đã có một thời gian em rất ghét chị vì chính chị đã làm anh Duy đau khổ, thời gian em ở bên anh ấy có lẽ không thể bằng thời gian hai người bên nhau nhưng em tự tin rằng tình yêu em trao cho anh ấy cũng không thể kém chị”

Nhìn thấy những vết mực bị nhòe đi một vài phần, nó biết NH đã khóc...nó cũng hiểu chứ nhìn cách NH đối xử với hân là đủ hiểu NH quan tâm và yêu thương hân tới mức nào có khi còn hơn cả nó...

“Nhưng anh ấy chưa một lần nào ngó ngang tới em, chỉ khi đến hôn lễ em nhập viện và mất con từ đó anh ấy mới không coi em “như người vô hình” như trước nữa...cũng nhờ vậy mà em biết nỗi đau mất mát của bản thân với một thứ quan trọng là như thế nào, em mất con nỗi đau đó không thể nào diễn tả thành lời nữa nhưng rồi em cũng đã hiểu rằng hai anh chị cũng từng cảm thấy như vậy khi mất nhau...và người gây ra lại chính là em, em xin lỗi

Có lẽ chị không biết thời gian nửa năm chị “chết giả” anh ấy đã khó khăn để vượt qua như thế nào đâu, mục tiêu duy nhất để anh ấy tiếp tục duy trì sự sống và đến công ty làm việc là vì chị...là vì muốn chị ở trên trời cao thấy anh ấy vẫn sống thật tốt, và anh ấy không muốn chị buồn, không muốn chị khóc khi không có anh ấy ở bên...em xin lỗi vì lần đó em đã tung tin rằng anh Duy có tình cảm với em và đã quên chị, em xin lỗi chỉ vì em đã lỡ yêu anh ấy...có lẽ chị cũng hiểu “yêu” là như thế nào, tình cảm đó không do em lựa chọn, em xin lỗi vì em ích kỉ đã muốn anh ấy là của riêng em”

Đọc đến đây nước mắt nó trào ra một phần biết được sự thật và một phần nữa nó khóc vì NH...NH đã quá đau khổ khi yêu hân, cũng có thể ai yêu hân cũng sẽ gặp đau đớn nỗi đau giằng xé thấu tận tim gan, vậy mà nó đã từng cảm thấy khinh bỉ tình yêu của NH dành cho hân...

“Chị còn nhớ cái ngày hai anh chị cãi nhau đứng trước cửa nhà anh Duy không? Vì biết anh chị đang có chút mâu thuẫn...em xin lỗi em đã nói dối chị đúng là em đã đến nhà anh Duy ở thật nhưng những ngày em sống ở đó thì anh Duy ở nhà Key...cũng chính hôm đó là lần duy nhất anh ấy bước vào nhà và nốc rượu...trong cơn say anh ấy tưởng nhầm em là chị nên đã (...) là em tự nguyện nên anh ấy không có lỗi...em mong chị có thể tha thứ cho anh ấy vì tất cả....vì tình yêu anh ấy dành cho chị không hề phai nhòa!

Anh ấy là một người đàn ông tốt nhất mà em đã từng gặp có lẽ em sẽ không thể quên nhanh được nhưng em sẽ cố gắng...

Còn nữa chị Ji ơi, thực sự em rất quý chị ngay từ lần gặp đầu tiên em nói thực lòng đó,...em xin lỗi có thể em đã làm những việc đáng “khinh” với người đời họ nghĩ sao về em cũng được nhưng với chị em mong chị chỉ nhớ tới Nhật Hạ của trước kia chứ không phải bây giờ chị nhé!

Em sẽ luôn cầu nguyện cho anh chị được hạnh phúc
Một lần nữa em xin lỗi vì tất cả, ngàn lần xin lỗi chị

Kí tên:
Nhật Hạ”

~~>.<~~>

Trở về hiện tại, mặt nó đã ướt đầm từ lâu đợi cho hân đi khuất rồi nó mới bắt đầu nghĩ về tất cả nghĩ về lá

thư đương nhiên là nghĩ về NH nữa.

Nó phải làm sao đây, nếu có thể lựa chọn lại thì thà nó cứ không biết sự thật đi như vậy nó sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn và NH cũng sẽ không bị tổn thương đến như vậy...nó tự giận bản thân mình, giận cảm giác của mình và giận chính trái tim của nó lại bắt đầu thổn thức vì hấn. Nó đã hết yêu đâu, đúng hơn là tình yêu của nó vẫn còn đó nó chỉ cất gọn vào một góc ở trong trái tim mình nhưng giờ thì sao cái tình cảm đó đã bắt đầu “nổi dậy”...nó khóc khóc mãi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

Jan và BA nằm bên giường bên cạnh, kín đáo quan sát tất cả thấy nó đã ngủ sau 1 trận khóc “như mưa” hai người nhìn nhau ra hiệu lên ra ngoài

-NH làm vậy thật sao__BA bất ngờ trước câu chuyện của Jan (Jan vừa kể lại bức thư của NH và nội dung trong đó cho BA)

-có lẽ cô ta cũng không xấu như những gì chúng ta tưởng, còn anh Duy và Ji biết làm sao đây__Jan bắn khoản đan tay vào nhau thở dài

-chuyện này họ phải tự giải quyết với nhau thôi chúng ta không thể giúp được...nhưng bệnh tình của Ji, những gì mà mình nghe thấy là sao

-em đã hỏi anh Khải, anh ấy nói là thật__vai Jan run run tay bấu chặt vào nhau, BA nghe vậy cũng bắt đầu không kìm được nước mắt ôm lấy Jan...họ khóc trong đêm tối...vì nó.

Ở bên ngoài bệnh viện, có 6 người đàn ông nói chuyện với nhau là chú nó, ông An, Khải, Quân, Khánh, Duy. Không khí có vẻ căng thẳng trong 1 quán nước nhỏ bên vỉa hè...trên tay ai cũng cầm 1 ly trà nóng “dầm đạo”

Nhấp một ngụm trà nóng tay ông An run run ruột gan rối bời, với ánh đèn điện và từ quán trà có thể nhận rõ nét mặt chưa đầy muộn phiền của 6 người họ

-mọi người cho cháu biết về bệnh tình của con bé đi__Quân nói giọng có vẻ run run

Ông An mặt biến sắc khi nói về vấn đề này mặc dù ông biết chắc chắn họ gọi ông ra đây là vì bệnh tình của nó và những gì họ đã nghe ban nãy. Mắt ông nhắm lại cố cho tay và người không run lên nhưng chân ông lại run lên bần bật, nước mắt ông muốn trào ra ngay lập tức.

93. Chương 93

CHAP 93:

-con bé sẽ không sống được lâu, bệnh đã chuyển biến quá xấu rồi__biết anh trai mình không thể nói gì lúc này chú nó lên tiếng thay

Sự im lặng lại một lần nữa bao trùm, có lẽ đêm nay là một ngày khó khăn đối với tất cả chỉ riêng mình nó đang chìm vào giấc ngủ mà không hấn là một giấc ngủ thông thường và một giấc mơ đẹp

“Nó mơ thấy mình đang đứng ở hồ Cảnh Yên mà ngày trước nó từng đến, hương thơm của hoa bầu không khí trong lành làm nó cảm thấy rất dễ chịu và điều căn bản là nó đang bước đi bằng chính đôi chân của bản thân mà không phải xe lăn, đi men theo rìa hồ chợt nó nhìn thấy một người phụ nữ mặc váy trắng, làn da trắng muốt mái tóc dài đen bóng cuốn hút điều duy nhất nó cảm thấy gần gũi với bà là đôi mắt...rất giống nó.

Nó đứng im mắt nhìn trân trân vào người phụ nữ đang tiến gần về phía mình vuốt lọn tóc của nó cười hiền rồi biến mất”

Bật dậy sau giấc mơ kì lạ, lần đầu tiên nó cảm thấy đau ở tim một dòng máu đỏ lại tuôn ra từ mũi nó chảy máu cam mà cũng không phải từ trong giấc ngủ máu đã chảy và giờ cũng không ngừng chảy ra đã ướt đầm một vùng ở ga giường nó hoảng hốt cực độ.

CHOANGGGG!!!

Bình nước từ trên tay Jan rơi xuống nền nhà lạnh tanh, mắt cô còn hoen đỏ nhưng giờ điều đó không quan trọng

-mày...máu_Jan lắp bắp chạy ngay tới nó, còn BA chạy đi gọi chú nó

Vài tiếng sau chú nó từ phòng nó bước ra, mắt hơi tái rồi nở một nụ cười tươi rói như nó có thể sống lại và hội phục ngay tức khắc

Cơ mà điều đó đúng thật, nó từ sau ông bước ra chân đã đi lại được

-Ji chân em/con/mày_tất cả đồng thanh với những gì xảy ra ngay trước mắt mình, nó đi lại được da mặt hồng hào tuy hơi hốc hác một tí

-con khỏe lại rồi_nó nở một nụ cười, nụ cười tự nhiên và hạnh phúc nhất

-chuyện gì vậy_ông An chạy lại chỗ chú nó, hỏi gấp ông vẫn chưa khỏi bất ngờ sao có thể xảy ra được, hôm đó chẩn đoán là nó có thể chết bất cứ lúc nào những sao chuyện này lại xảy ra

-đó là một kì tích, con bé chảy máu ra quá nhiều cứ ngỡ sẽ mất mạng không ngờ đó là máu độc, số máu đó là tất cả những gì mà căn bệnh đào thải ra ngoài...đúng là một kì tích, bệnh tim cũng chẳng còn con bé đã khỏe mạnh như ngày nào rồi_chú nó hớn hờ kể ra tình trạng của nó, rồi khẽ liếc sang nó nhìn nó cười ông có vẻ vui

Hắn ôm chậm lấy nó, tuy hơi bất ngờ nhưng nó để im như vậy nó cũng nhớ vòng tay này quá lâu rồi và nhớ người con trai đang ôm nó nữa. Biết mình phải rút lui cho hai người riêng tư trên môi ai cũng nở nụ cười rồi lên đi để nó và hắn ở lại “tâm tình”

-anh xin lỗi em_hắn buông nó ra nhìn sâu vào đôi mắt nâu khói ẩm áp của nó

-em biết, NH đã nói cho em tất cả, em mới là người có lỗi_mặt nó có chút buồn khi nhắc tới chuyện này

-em không có lỗi gì hết, là tại anh

-ừ là tại anh, vậy em phạt anh nhé_nó nháy mắt cười tinh nghịch hần có chút ngờ ngợ nó chưa tỏ thái độ này với hần bao giờ, có lex là do không ở bên nó lâu có chút bất ngờ vậy thôi

-em muốn phạt anh gì nào?

-mai anh sẽ biết_nó cười rồi nhón chân hôn hần, một nụ hôn phớt nhẹ nhàng hần như bị điện giật đứng bất động cả ngày nay hần gặp quá nhiều bất ngờ, bộ não không kịp tiếp nhận mọi thứ “nó hôn hần ư, ôi hạnh phúc quá” (=]])

Nhìn bộ dạng hần vậy nó bật cười, nụ cười đó vụt tắt khi môi hần chạm vào môi nó...một nụ hôn kéo dài chứa đựng nhiều nỗi đau, vui buồn hạnh phúc mà quãng thời gian dài ấy đã làm nên
HẠNH PHÚC là những gì cả hai cảm thấy bây giờ...

Ngày hôm sau, trời quang mây tạnh, ánh nắng nhẹ nhàng ấm áp lan tỏa khắp mọi nơi chim hót líu lo trên cành, ong bướm tung tăng bay lượn khắp nơi,... nói tóm lại hôm nay là một ngày đẹp trời rất thích hợp với một chuyến picnic cho các cặp đôi tình nhân, mà đúng rồi hôm nay là valentine 14/2

Và cặp đôi đi chơi hôm nay là Khánh-Jan; Quân-BA đương nhiên có cả nó và hần còn Khải vẫn lẻ loi một mình thấy mà tội

-mấy đứa đi chơi vui vẻ nhé_ông An vẫy tay nhìn tụi nó đi lên chiếc Lamborghini màu đỏ chói lóa

-dạ_tất cả đồng thanh (sao nay ngoan dữ)

-mà giờ đi đâu_Quân lái xa ngoái đầu lại thắc mắc

-Smile Love_3 nàng nhà ta đồng thanh, thích thú.

-em còn một liệu có ổn không_hần nắm tay nó lo lắng hỏi – đúng đó mày nên ở nhà à không ở lại bệnh viện kiểm tra_Jan nói

-em rất khỏe mà, mày yên tâm đi_nó cười

Trung tâm giải trí Smile Love đang là mục tiêu của bọn nó, đậu xe trước cổng trung bọn nó trầm trồ về sự thiết kế tinh xảo tinh tế của toàn bộ khu trung tâm này nhìn khác hẳn ở Việt Nam mà đúng hơn Việt Nam làm gì có, Smile Love đúng là trung tâm giải trí hàng đầu dành cho người lớn đặc biệt là các đôi tình nhân, ở đây lúc nào cũng đông khách mặc dù giá cả hơi đắt đỏ một chút

-woa~ đẹp thật_mắt Jan sáng lên chỉ chỗ khắp mọi nơi, rồi kéo Khánh đi túc thì chen lẫn giữa hàng nghìn người chứ không ít

-mình cũng đi thôi anh, để cho bọn họ có không khí riêng tư_BA cười đầy ẩn ý, Quân cũng chẳng kém gì cô vợ chưa cưới mới đính hôn của mình nhưng vấn đề là anh nhìn BA cười ranh mãnh chứ không có ý gì với tụi nó.

-chị BA có vẻ anh Quân lại có ý khác đó, chị nên cẩn thận_nó cố tình nói to ọi người cùng nghe, BA mặt đỏ lên vì ngượng lườm nhẹ Quân trong khi cậu vẫn đứng cười ngó lơ chỗ khác như “vô tội”

Tít...tít ột nó rung lên báo có tin nhắn, đọc tin nhắn xong nó cười nhẹ rồi cất ột vào túi xách khoác tay hắt đi thẳng trước khi đi còn nhìn BA cười làm cô ngượng hơn nữa.

94. Chương 94

CHAP 94:

Smile Love càng ngày càng đông các đôi tình nhân tới hơn, họ nắm tay ôm eo rất thân mật có đôi còn mạnh bạo hôn nhau giữa chốn đông người mặc kệ bao ánh nhìn của mọi người về ý thức giữa nơi công cộng của đôi bạn trẻ. Bạn nam kia còn lấy tay sờ-mờ-lờ-tờ cô bạn nữ kia mà không hề có phản ứng gì hết. “ôi hại mất quá” nó thầm nghĩ, hắt nhìn thấy vẻ mặt của nó như hiểu ra chuyện gì lên cười

-nè, anh cười gì vậy muốn chết à_nó giờ nắm đầm ra dọa nạt

-anh biết là anh đẹp trai rồi nhưng em không cần “ngắm” anh đến nỗi nhất cử nhất động cũng nhìn thấy vậy đâu
Nó há hốc mồm kinh ngạc từ bao giờ hắt bị mắc bệnh “tự sướng tàn bạo” như vậy. Lắc đầu ngán ngẩm nó chắc lưỡi không đoái hoài gì đến hắt trong đầu đang suy nghĩ tìm cách chữa bệnh hắt càng sớm càng tốt. Thấy mình bị “bơ” hắt giận dỗi đi theo nó (Devil của ngày xưa đây hả trời không tin vào mắt mình nữa @@ oimeoi)

Đâu biết rằng đằng sau họ vẫn có 4 người 2 nam 2 nữ theo sát cố chen lẫn trong đám đông để không mất dấu nó và hắt.

-chúng ta không cần lén lút vậy chứ dù sao hôm nay..._chưa để Khánh nói hết câu Jan đã ra dấu im lặng, cùng BA cười khúc khích mặc kệ Khánh với Quân tức xì khói đi rình mò người khác ai biết được chuyện này biết dấu mắt đi đâu. Từ khuôn mặt khổ sở bất chợt trên khuôn mặt 2 mĩ nam kia xuất hiện một nụ cười tình quaoái nhìn nhau gật đầu.

-ôi vợ chưa cưới của anh, em đi với anh nào_Quân kéo tay BA đi một cách dễ dàng chưa kịp để cô ú ớ lời nào nhưng với Jan thì phải dùng sức 1 chút

-bx đi theo ox nào, ox thương_nói rồi Khánh dùng tay bẻ ngoặc hai tay Jan ra sau, tay kia bịt miệng Jan lại tránh tình trạng Jan hét toáng lên giữa thanh thiên bạch nhật.

>.

Trở lại với hắt và nó

-hồ ở đây cũng đẹp anh nhỉ_nó vươn vai hít thở bầu không khí trong lành nơi mà tụi nó mới tìm ra, vừa yên tĩnh lại thoáng mát ít người

-đẹp thật nhưng không bằng hồ Cảnh Yên__ bắt giác nó nghĩ về giấc mơ đêm qua trong đầu lại có một ý tưởng khác và một sự tò mò bao trùm lấy nó, người phụ nữ ấy là ai...

-em không khỏe sao

-à không, em ổn anh có muốn về Việt Nam không hồ Cảnh Yên em muốn tới đó...cùng anh__nó cười nắm chặt tay hắn. Đương nhiên đề nghị này với hắn không có gì khó khăn rồi nhưng với tình hình sức khỏe nó thì khác

-chúng ta còn nhiều thời gian mà

-không em muốn đi__nó vội hắng giọng lên, hắn nhìn nó nhíu mày -ý em là em muốn tới đó, vào hôm nay em đã khỏe rồi hay anh muốn em đi một mình__giọng nói nó nhỏ dần pha một chút hờn dỗi, nó cũng không biết tại sao mình lại tỏ thái độ như vậy nữa chỉ đơn giản là nó muốn đến

-được, vậy ăn trưa xong chúng ta sẽ đi chuyển bay gần nhất lúc 1h được chứ, còn giờ thì đi ăn thôi bụng anh đang biểu tình rồi nè__nói rồi hắn xoa xoa bụng nhăn nhó như vừa bị bỏ đói lâu nó huých nhẹ vào mạn sườn hắn rồi chuồn lẹ.

Thời gian trôi thật nhanh mới vậy mà đã tới giờ ăn trưa, Jan vẫn đang còn giận Khánh về vụ lỗi cô đi như áp giải phạm nhân Khánh mặt không thể nào ‘méo mó’ hơn được nữa xin lỗi muốn gãy lưỡi mà Jan vẫn không tha.

-xin lỗi bx mà

-ox nói gì cũng vô ích, bx muốn được yên tĩnh ox thích thì đi ăn một mình đi

-ox xin lỗi mà, mình đi ăn thôi cũng tới giờ ăn trưa rồi

-bx đã nói không là không

Thấy lời nói không còn tác dụng nữa, cần phải dùng hành động Khánh ôm Jan từ đằng sau mặc cho cô vùng vẫy muốn thoát khỏi người đàn ông làm cô bực tức nảy giờ

-ox xin lỗi mà, ox chỉ muốn mình có thể gần nhau đi chơi vui vẻ hôm nay quãng thời gian qua đã quá mệt mỏi với chúng ta rồi. ox biết bx quan tâm Ji vs Duy sẽ như thế nào những bx cũng phải nghĩ cho ox chứ

Nghe những lời này Jan rưng rưng nước mắt quay người lại ôm lấy Khánh, cô quên mất bên cạnh cô còn có Khánh cô đáng trách thật cô quên mất mình phải quan tâm suy nghĩ của cậu, cậu đã yêu cô biết nhường

nào quãng thời gian cô nằm viện cậu đã bên cạnh cô 24/24 lo lắng cho cô từng chút vậy mà cô chỉ thích làm theo ý mình, hơi chút lần giận dỗi.

-bx xin lỗi ox

Khánh mỉm ôm Jan vào lòng

-e hèm_Quân hắng giọng còn lại nó hần và BA đang cười khúc khích với tình yêu nhà “Jan-Khánh” đôi khi trẻ con suốt mướt cơ mà vui lắm. Hai người đỏ mặt buông nhau ra, trên môi ai cũng thấp thoáng một nụ cười.

Quán ăn nhanh ở Smile Love tuy không có gì đặc biệt nhưng bày trí rất đẹp mắt, các món ăn được mang ra toàn là những món được trang trí bằng đủ loại rau củ quả với màu sắc khác nhau nhưng điều đặc biệt là đều được trang trí thành những trái tim và khuôn mặt cười bằng nước sốt của từng món. Đây có lẽ là một nơi lí tưởng cho các đôi tình nhân đến bởi không chỉ các món ăn bày biện trái tim mà xung quanh phòng ốc đều có. Không quá cầu kì nhưng lại gây ấn tượng với cách phối màu sắp sơn tường cây cảnh và cả ánh đèn màu thay đổi lên tục với tình thù ngộ nghĩnh.

Và chần hần ở trong quán ăn đó không ai là không ngắm nghía khung cảnh căn phòng ốc rộng rãi mà đẹp đến mê hồn này nhưng có lẽ phải trừ tụi nó ra.

Một chồng bát đĩa đã sạch bong đang chất thành núi với sự kinh ngạc của khác khách hàng khác trước mấy cái máy tiêu thụ đồ ăn bao gồm 3 nam 3 nữ, với hiệu suất ăn tăng vọt mức bát đĩa chồng lên ngày càng nhiều nhân viên phục vụ tái mặt không biết những nam thanh nữ tú này có phải nhập viện để rửa dạ dày hay chảy máu đường ruột, bội thực,... sau khi trở ra khỏi Smile Love không.

-em no quá rồi không nuốt nổi nữa_nó nói mà tay vẫn cầm chiếc đùi gà gặm ngon lành (em phải gọi chị = thánh mắt)

-đúng no thật cơ mà ngon_Jan ôm bụng

-em ăn vậy là đủ rồi đó Ji, bội thực mất_hần nhúu mày với cách ăn của nó nhìn sang chồng đĩa bên cạnh nó chất ngang đầu nó rồi.

-mấy anh còn ăn nhiều hơn bọn em mà_nó bật lại, phải rồi tụi nó ăn bao nhiêu thì tụi hần ăn gấp đôi mà (haha). Gặm xong chiếc đùi gà cuối cùng nó cũng tha cho dạ dày của mình.

-của chúng tôi hết bao nhiêu_hần cầm chiếc bóp ra hỏi cô phục vụ, mặt cô ấy tái nhợt tay run run cầm tờ hóa đơn 63.678.500đ lần đầu tiên có khác hàng nào như tụi nó ăn với số lượng khổng lồ dành cho 50 người ăn như vậy.

Nó cười trừ rồi kéo cả bọn ra về

-mọi người về trước đi tụi em có chút việc sẽ về sau (hoặc là không bao giờ về nữa)

Tụi Jan cũng không bận tâm lắm, gật đầu rồi lên xe đi trước. Nó với hấn ra sân bay chuyển bay từ Mỹ về Việt Nam tâm trạng nó giờ đang rất hỗn loạn nó không hiểu cảm giác này là gì nhưng nó đang sợ ngồi trên hàng ghế chờ một mình đợi hấn mua chút nước nó như thấy lạc lõng bơ vơ, Khi nhìn thấy hấn đang chạy tới nó mới thở phào nhẹ nhõm được một chút nhưng vẫn không bớt căng thẳng.

95. Chương 95

CHAP 95:

-đi thôi em, đến giờ rồi

Nó nắm tay hấn bước lên máy bay, cuối cùng sau nửa vòng trái đất chuyến bay cũng đáp xuống sân bay Nội Bài. Lần thứ hai nó xuống đây nhưng lần này có hấn bên cạnh và đi cùng nó

-em có muốn về nhà nghỉ trước khi đến hồ Cảnh yên không?

Nó bật cười trấn an hấn

-anh hỏi em câu này cả chục lần rồi đó, em vừa gọi Key đưa trực thăng tới rồi chúng ta đi thôi_hấn đành gật đầu nhưng vẫn đang quan sát thái độ của nó, và đương nhiên nó rất rõ điều này.

~~>.<~~>

Chân núi cái nơi mà nó xem bị Mun-chú gấu của Tổ Tổ “thịt” tại đây.

-ở đây không khác ngày trước là mấy anh nhỉ, ngoại trừ có nhiều cây hơn trước và đã cao và lớn hơn

-cũng khá lâu rồi mà_hấn ôm eo nó, kéo sát lại gần mình như sưởi ấm thời tiết hôm nay hơi lạnh đặc biệt là ở nơi hoang vu này hiển nhiên lúc nó và hấn về đây không hề mang theo áo khoác hay đồ đạc.

Gió lạnh phả vào da thịt nó, nó bất giác run lên môi tái gầy vì trời tối nên hấn không nhìn ra dưới ánh trăng mờ ảo mọi thứ cũng ảo dần trong mắt nó, nó đang choáng đúng vậy

-anh công em được không_nó đề nghị và hấn đương nhiên sẽ gật đầu, hấn thích luôn là đằng khác và chần chừ không thể nhận ra điểm khác thường nào trên khuôn mặt của nó rồi.

Nằm trên lưng hấn, công nhận có thể làm nó bớt choáng hơn thật nhưng một giọt nước mắt đang trào ra khỏi khóe mắt nó.

-em mệt thì cứ ngủ đi, lát anh sẽ gọi em dậy_nó gật đầu rồi nằm im đó nhưng không ngủ nó nhớ về ngày hôm qua không hấn là đêm qua mới đúng lúc nó bị chảy máu

“Máu nó chảy không ngừng khuôn mặt nó tỏ rõ vẻ hốt hoảng và sợ hãi, nhìn vào mắt chú nó nói khản khản

-nói cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra
Chú nó bắt lực thở dài

-chú sẽ cho con biết ngay sau khi cầm máu_nó gặt đầu nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Máu đã được cầm và người thông minh như nó không thể không nhận ra máu nõ loãng và đang chuyển dần sang màu đen.

-cháu sẽ chết phải không, cháu không cảm thấy đau, tay chân cháu như không còn thuộc về cháu nữa vị giác cháu cũng đã mất hẳn và thính giác đang rất mập mờ_nó vừa nói vừa khóc

-cháu hãy bình tĩnh nghe chú nói được chứ_nó cố gặn dòng nước mắt đang trào ra muốn nuốt ngược vào trong nhưng khó quá, “bình tĩnh nào Ji” nó phải giặn lòng như vậy cho đến khi hơi thở đều và không còn khóc nữa, chỉ đợi đến vậy chú nó bắt đầu kể

-có lẽ cháu hiểu về căn bệnh cháu đang gặp phải về lí thuyết, nhưng trên những gì chú điều trị cho cháu thì...chú rất tiếc chú xin lỗi cháu. Căn bệnh này nếu chỉ có một mình còn có thể chữa được nhưng bệnh tim của cháu đã ngăn con đường sống mỏng manh ấy, cơ thể của cháu chú biết cháu là người hiểu rõ nhất thần kinh vận động cháu sẽ không hoạt động nữa, vị giác, thính giác ngay cả khứu giác thị giác cũng sẽ mất dần máu của cháu đang loãng dần ra và chuyển sang màu đen...dần dần cháu sẽ chết não và tim sẽ ngừng đập, Hiếu Nhi à chú rất tiếc phải nói những lời như vậy nhưng sự sống cháu vẫn còn cháu nên tin vào điều đó và sống thật tốt

Nó như mắc kẹt bởi chính nước mắt của mình, nó đã biết mình sẽ chết nhưng không phải lúc này nó cần Duy nó cần ba nó cần mọi người và rất cần sự sống này. Nó thực sự chưa muốn chết và tin vào điều đó

-cháu còn bao lâu

-2 tuần nữa chú xin lỗi, chú đã cố hết sức nhưng...

-cháu hiểu mà chú John

Im lặng, sự im lặng trong căn phòng này đang nhấn chìm đi nỗi đau của nó và cả chú nó-John. Nó không còn khóc mà nó đang suy nghĩ...nghĩ về những chuyện nên làm trước khi cuộc đời nó về dấu chấm hết. và cuối cùng suy nghĩ trong nó vụt sáng lên

-chú có loại thuốc nào cho cháu trở về bình thường được không, có nghĩa khỏe hẳn lại ý_nó nhướn mày nhìn về phía chú John, trên mặt chú lúc này đang hiện lên dấu hỏi chấm to đùng

-cháu định làm gì vậy, thuốc đó sẽ giết chết cháu sau 2 ngày có khi còn ngắn hơn nữa

-vậy là có_như bắt được thóp, nó cố nài nỉ ông

-không thứ thuốc ấy chú không có

-cháu xin chú đẩy chú John, cháu muốn được trở lại bình thường ít nhất là khoảng 2 ngày như chú nói còn không thì một ngày cũng được cháu muốn mọi người có thể yên tâm về cháu, và cháu muốn được đi trên đôi chân chính mình chứ không phải chiếc xe lăn đáng ghét kia, cháu có thể ăn những gì cháu thích dù chỉ một lần, cháu muốn sống một ngày như trước kia thoải mái và vui vẻ cùng mọi người và cháu muốn cùng Duy đi chơi lúc cuối đời, cháu xin chú đẩy chú John chú làm ơn hãy hiểu cho cảm giác của cháu cháu không muốn phải sống dưới cái nhìn thương xót của mọi người đâu chú à

Nó nói hết những gì trong lòng nó ra, nó không khóc nhưng miệng nó đắng ngắt khô khốc giờ nó lại ước gì mình có thể khóc như vậy có khi còn dễ chịu hơn bây giờ, nỗi đau đang gặm nhấm từ bên trong và căn bệnh đang phá từng tế bào mô thần kinh của nó. Nó đang sống sao, một cuộc sống vô nghĩa đến buồn cười...nếu nó còn phải sống như thế này trong 2 tuần nữa thì thà đánh đổi bằng một ngày nó được sống với chính mình còn hơn.

Chú John chú ấy đang khóc...khóc vì một đứa cháu gái bé nhỏ đáng thương với sự rình mò của cái chết. Chú đang xiêu lòng rồi, chú đang đặt mình vào hoàn cảnh của nó nếu là nó chắc chắn chú cũng sẽ làm vậy...

-chú sẽ giúp cháu, cháu biết cháu sẽ không cảm thấy đau mà phải không_chú chưa xót nói giọng nặng trĩu có chút nghẹn ở cổ, đôi mắt cay xè

-chú đừng kể với mọi người rằng...

-chú biết mình phải làm gì, cháu biết chú từng học diễn xuất mà tin ở chú...và hứa với chú rằng cháu sẽ hạnh phúc kể cả khi cháu từ rã cõi đời này không...

-cháu rất hạnh phúc chú John à, và cháu cảm ơn chú vì những gì chú đã làm cho cháu, cảm ơn vì tất cả cháu nợ chú rất nhiều”

Nó đang cố đưa nước mắt chảy ngược vào trong, chân tay nó như rã rời, đầu óc đang quay mòng mòng rồi bởi

96. Chương 96

CHAP 96: -chúng ta đến nơi rồi, em tỉnh dậy đi_hắn vỗ vào người nó đánh thức nó dậy nó như bưng tỉnh cổ gượng nở một nụ cười -có lẽ bệnh có chút tái phát em hơi mệt anh giúp em ngồi xuống kia đi_nó chỉ tay về phía đá khá to đủ chỗ cho hai người ngồi xung quanh là cây bồ công anh và chắn chắn không thể thiếu mặt nước của hồ Cảnh Yên trước mặt được -em thực sự ổn chứ hay chúng ta quay về -không, anh ngồi xuống đi em ổn . Và hắn ngồi xuống đặt nó dựa vào mình, nỗi bất an hiện rõ trên khuôn mặt hắn lúc này. Chợt thấy tay mình lạnh lạnh nó đang khóc thực sự hắn đang rất hốt hoảng, nó đang gặp phải chuyện gì sao lại muốn về đây và căn bệnh của nó sao có thể nhanh chóng trở về bình thường ngay như vậy. Cuộc chiến tranh nội tâm bùng nổ nhưng miệng hắn không thể thốt lên lời nào -em rất yêu anh, Hiểu Nhi này rất yêu anh Nhật Duy à_nó ôm chặt lấy người hắn như thể thiếu hắn nó sẽ mất đi tất cả vậy. -hãy nói cho anh biết em đang gặp phải chuyện gì đi -chuyện đó giờ không quan trọng nữa -gì chứ, hay nói cho anh biết anh xin em Nó bặm môi một giọt nước tinh khiết lại trào ra khỏi koes mắt nó, người nó run lên nó đang sợ nó

nhớ tới dòng tin nhắn mà chú John gửi lúc ở Smile Love “cháu chỉ còn 12h nữa thôi” tính từ thời điểm đó tới bây giờ đã là 11 tiếng, nó đang rất sợ thực sự nhưng rồi nó đã hiểu những gì mình nên làm chứ không phải ngồi khóc như một con ngốc trước sự lựa chọn của bản thân, nó cần nói sự thật với hân người mà nó yêu nhất -em xin lỗi đã nói dối anh, bệnh của em không hề khỏi và thuyên giảm chút nào. Nó chỉ đang gặm nhấm dần dần và em sẽ chết, nó bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc đêm qua với hân tim hân như thất lại từng hồi, máu muốn ngừng lưu thông tắc nghẽn hoàn toàn -sao em lại có thể, anh không cho phép em làm điều đó, anh không cho phép em rời bỏ anh thêm một lần nào nữa quãng thời gian qua là quá đủ rồi -em xin lỗi nhưng anh hãy hiểu cho em, không đúng ra là anh phải hiểu cho em vì sao em muốn làm như vậy_đúng cậu hiểu tất cả, cậu hiểu nó muốn gì làm gì và đương nhiên biết nó còn muốn sống tới chừng nào...và quan trọng nhất nó rất yêu cậu. Hân ôm nó vào lòng ép sát nó vào người cậu để cậu có thể cảm nhận nhịp tim của nó, để biết nó còn bên cạnh cậu -anh rất yêu em, và anh rất cần em_từng lời nói như ngàn vết dao cứa vào trái tim bé nhỏ sâu hoắm mặc dù biết trái tim nó không thể cảm thấy đau nhưng sao bây giờ nó lại thấy đau thế này, tay chân nó mềm nhũn ra da tái ngắt không còn một giọt máu là chú John chú ấy đã nói dối cho cái chết của nó, cái chết của nó sẽ rất đau. -em thực sự rất hạnh phúc khi có anh bên cạnh, dù là lúc cuối đời đi chẳng nữa...với em được gặp anh và yêu anh đối với em đó là một kỉ niệm đẹp mãi giữ trong lòng, cảm ơn anh vì tất cả Nó còn muốn nói nữa nói rất nhiều với hân nữa cơ nhưng môi nó đã bị hân khóa chặt, nụ hôn sâu và mềm mại như cuốn nó vào nó không còn cảm thấy đau nữa và cả hân cũng vậy hân muốn cả hai cùng tạm quên đi nỗi đau sau nụ hôn này. Nụ hôn kéo dài như bất tận nhưng cái gì đến rồi cũng sẽ đến tay nó buông thõng xuống nền đá lạnh tanh, môi hân vẫn khôn rời môi nó cả hai cùng rơi nước mắt cùng một lúc một thời điểm. Nó đã chết, nó đã từ bỏ hân nhưng hân vẫn chưa thể nào chấp nhận điều này cuối cùng thì hân cũng rời môi nó ra cũng là lúc ông An, ông Dũng cùng tất cả kéo đến hồ Cảnh Yên trước mắt họ là hân đang ôm nó trong vòng tay của mình khuôn mặt ướt đầm nước mắt thần thờ...

>.

Trở lại lúc tụi Jan trở về sau chuyến đi chơi cùng nó và hân, vừa bước vào phòng bệnh (phòng bệnh của nó nhưng cũng là nơi tá túc của tụi Jan vì trong đó rất rộng và đủ giường cho tất cả) nhưng giờ không quan trọng nữa trước mắt Jan và mọi người là khuôn mặt đầm lệ của ông An, Khải, và chú John trên tay cầm 1 bức thư khá dài và 1 phong thư khác giành cho Jan . Tay Jan run run nhìn nét chữ trên bức thư là chữ của nó, cô mới gặp nó tức thì mà sao giờ còn có thư ở đây nổi bất an trào dâng làm cô không thể kiểm soát được nữa khi bắt đầu đọc “Jan ngốc ơi, tao Ji nè! Hiii *cười* chắc mày đang khóc phải không, tao xin lỗi vì tao đã làm mày lo lắng vì tao. Mày biết không từ khi gặp mày cuộc sống của tao thay đổi hân tao đã biết cách mở lòng mình ra với mọi người, tao không còn cảm thấy cô đơn trống trải nữa khôn còn cảm thấy còn một mình vì tao đã có mày bên cạnh. Cảm ơn mày đã đến với cuộc đời của Triệu Hiếu Nhi này! Mày ơi, có lẽ tao không còn sống được lâu nữa mà ạ, tao xin lỗi vì đã nói dối mày cũng chỉ vì tao muốn có một cuộc sống bình thường muốn tự đi trên đôi chân của mình chứ không phải xe lăn nữa, tao muốn được sống với con người của tao thêm 1 lần duy nhất hoặc cũng có thể lần cuối cùng. Mày hiểu cho tao phải không, mày không hiểu thì tao cũng bất mày phải hiểu cho ra hì hi! Tao đang cảm thấy hạnh phúc mày ơi, có lẽ được cầm bút viết như thế này cũng là 1 ân xá trước khi chết nhĩ Mà nè Jan à không cho tao gọi tên mày lần cuối nhé có lẽ là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm quen nhau tao gọi tên thật mày thay vì tên Jan mà tao đã đặt à Phan Nguyễn Tuyết Mai tao yêu mày nhiều lắm, nhớ giữ gìn sức khỏe ngủ sớm ăn uống đầy đủ khi không có tao nhé! À không chắc nh Khánh sẽ làm những việc này thôi đó là bổn phận của anh ấy à, anh ấy mà không làm tao có làm ma cũng không tha cho anh ấy! Thôi đến đây chắc đủ rồi, mày cũng quá hiểu tính tao rồi mà...tao đi trước nhé chăm sóc mọi người giuos tao tao tin mày làm được .Vì mày là ai chứ là bạn của tao mà phải không? xin lỗi.....ngàn lần xin lỗi mày . Kí tên: Ji-Triệu Hiếu Nhi” Jan vẫn cầm khư khư bức thư đó trong tang lễ của nó, miệng vẫn lẩm bẩm chữ nó “ sao mày dám bỏ tao” “mày ngon về đây xem tao có bầm mày thành trăm mảnh không” “Triệu Hiếu Nhi mày trốn đi đâu rồi” “mày về đây cho tao, ai cho phép mày bỏ tao thế này” Mắt Jan giờ đã sưng mọng lên, đồng tử đỏ hoe vì khóc quá nhiều những vẫn chưa bằng ông An và ông Dũng hai người ba của nó đã không giữ được bình tĩnh nhập viện ngay đêm qua vì quá sock, một người nuôi dưỡng nó một người sinh thành nó hỏi sao không đau lòng cho được. Quân nắm tay BA mong cho bản thân mình đứng vững, nhìn đi ảnh nó trên kia cậu nghĩ không cậu ước nó có thể như trước kia chỉ là chết giả nó vẫn còn sống và đang trốn ở đâu đó mà cậu chưa tìm ra giống như cậu tất cả mọi người cũng mong ước như thế...một điều ước nhỏ nhoi nhưng không bao giờ có thể thành hiện thực.

97. Chương The End

CHAP 97: Tang lễ nó diễn ra trong sự tĩnh lặng đôi lúc có những tiếng khóc lên bởi những ai không cảm lòng lại được, nó-Triệu Hiểu Nhi xinh đẹp với nụ cười như nắng ban mai chiếu xuống rất cuốn hút mà không phải ai cũng nhìn thấy được có lẽ ngày hôm qua nơi nó nở nụ cười duy nhất và cuối cùng là ở Smile Love và ở bên hồ Cảnh Yên cùng hân. Nó đã hạnh phúc, nó đã cười, nó đã chấp nhận ra đi và tha thứ cho tất cả. Đêm qua trong bức thư mà nó để lại dành cho ông An nó có nói “ba à! con rất biết ơn người nhưng con xin lỗi con bất hiếu không thể phụng dưỡng ba lúc tuổi già mà lại ra đi trước ba như thế...con xin lỗi người, ba ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe anh Khải sẽ chăm sóc ba con tin là anh ấy sẽ làm điều mà trước đây và bây giờ con chưa từng có thể. Có một điều mà con luôn muốn nói với ba con chưa bao giờ hận người, có thể ba không biết quãng thời gian con gọi ba là ba nuôi lần đầu tiên con gặp ba ba đã ôm con vào lòng cảm giác lúc đó con sẽ không bao giờ quên ấm áp và được bao bọc lúc đó con ước rằng ba là ba của con và điều đó đã trở thành hiện thực Con rất xin lỗi...cảm ơn và yêu người!” Và trong thư nó nhờ ông An xin lỗi và cảm ơn ông Dũng giúp nó, nó nợ ông và nợ bà Ngân rất nhiều ơn này nó sẽ khắc ghi.

>.

Với hân, hân không dự lễ tang của nó, hân sợ mình sẽ không thể đứng vững khi nhìn thấy di ảnh nó...người con gái ra đi trong vòng tay của chính hân hôm qua. Đúng hân sợ, rất sợ. Hân vẫn chưa thể tin rằng nó sẽ rời bỏ hân sớm như vậy cậu còn chưa kịp xin lỗi nó, cậu còn chưa kịp nói yêu nó...Hân đã bỏ lỡ bỏ lỡ tất cả và bỏ lỡ cả nó, cậu có lỗi cậu ân hận cậu khóc và cậu không còn đủ sức để đứng vững khi nhìn nó trở về với đất mẹ. Cậu hiểu nó, cậu hiểu sự lựa chọn của nó những không có nghĩa cậu không “đau” không “buồn”. Trái tim cậu đau phải bằng đá hơn nữa nó đã đánh cắp trái tim cậu rồi, nó đau thể chết khi còn chưa đem trả -anh sẽ kiện em: đánh cắp trái tim của anh khi chưa được cho phép đó là tội ăn cắp đi vào trong tâm trí anh không làm anh không thể chú ý vào việc gì khác là tội đột nhập trái phép làm anh đau về cả tâm hồn và thể xác đó là tội làm hại người khác ... Hàng loạt những tội danh nó mắc phải hân liệt kê từng tội từng tội một và tội cuối cùng là -em ra đi mà chưa được sự cho phép của anh, em làm anh đau mà không chăm sóc, em không chịu trả trái tim cho anh làm anh thiếu đi một bộ phận thiếu đi nguồn sống duy nhất mà em đang nắm giữ em đang phạm một tội rất lớn đó chính là làm tổn thương, làm đau anh, anh bắt em phải đền tội, em đâu rồi về đây ngay sao em lại để anh lại một mình, sao em ác thế... Hân khóc, hân đang đau, đang nhớ nó...nhớ người con gái ấy, người con gái còn cười nói với cậu ,còn ôm cậu, còn bắt cậu cồng trên lưng những mảnh kí ức đó hân chưa thể nào xóa nhòa ấy còn chưa đủ 48 tiếng. Hân muốn hận nó lắm nhưng sao không làm được muốn lời nhưng hình ảnh của nó trong tâm trí cậu ra, nó làm hân không thể thở nổi nữa...ruột gan như thắt lại, đau đớn về cả tâm hồn và thể xác. Hân chỉ có thể đến gặp nó khi cậu đã ổn khi cậu có thể mỉm cười...và hôm nay cậu đã có thể làm điều đó dù thời gian đó quá dài 2 năm... Nhìn tấm bia mộ khắc tên nó sao mà lạnh theo thế, hân lấy tay chạm vào ảnh nó vào tên nó...cậu cười một nụ cười buồn nhưng đó là những gì cậu có thể làm được lúc này thôi. Cậu không biết giờ ở trên kia nó sống ra sao, nó có hạnh phúc nó có vui không...? Nó có nhìn thấy cậu không? -anh còn đứng đây, tim vẫn đập nhưng sao em lại ngừng rồi_hân ngược cổ lên bầu trời tuy không thấy gì ngoài mây trắng và bầu trời xanh...nhưng có một cô gái mặc váy trắng đang mỉm cười một nụ cười hạnh phúc, nắm tay một người phụ nữ cũng váy trắng mái tóc dài đen và đôi mắt nâu khói bà ấy là mẹ của nó. Rồi bỗng biến mất, có lẽ hân không biết rằng, nó đã đợi hân đến từ rất lâu rồi nó đợi hân để nó có thể ra đi...ra đi với một nụ cười và có thể an tâm về hân hơn...nó yêu hân là sự thật và tình yêu này mãi mãi không quên .Nó đến một nơi khác, yên bình hơn, vui vẻ hơn...nó không còn phải sống trong một cuộc sống nhiều nỗi đau và nước mắt nữa . Kim đồng hồ của cuộc đời nó chấm dứt không có nghĩa là hết tất cả...có khi đó lại là cánh cửa ột cuộc sống mới, một tương lai mới . Và đương nhiên khi đó “nước mắt sẽ ngừng rơi”
“Mỗi người trên thế giới này đâu đó quanh ta đều có một ai đó lặng lẽ yêu thương mình...có lúc ta sẽ nhận ra...đôi lúc chẳng bao giờ biết đến người ấy, có bao giờ bạn nhìn lại phía sau...có bao giờ bạn biết rằng ai đó vừa đi ngang qua cuộc đời bạn....như cách mà họ đến. Đó là điều nó học được từ một người...và rất nhiều người mà ãi đến hết cuộc đời này sẽ ko bao giờ quên được”. —————The End—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-se-ngung-roi>